

[11th March 1965]

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—VOTING ON DEMANDS FOR GRANTS FOR 1965-66—cont.

DEMAND No. XIII—EDUCATION.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Mr. Speaker, Sir, on the recommendation of the Governor, I move—

‘ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 37,23,12,500 under Demand No. XIII—Education ’.

புலவர் கா. கோவிந்தன் : தலைவர் அவர்களே, இந்தி கற்பது கட்டாயப்படுத்தப்படமாட்டாது என்று சொல்லளவில் கூறிவிட்டுச் செயலளவில் கட்டாயப்படுத்தும் முறை மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது என்று சுட்டிக் காட்ட நான் கொடுத்திருக்கும் 98 எண்ணுள்ள வெட்டுப் பிரேரணையை நான் முன்மொழிகிறேன்.

“ That the allotment of Rs. 37,23,12,500 under Demand No. XIII—Education be reduced by Rs. 100 ”.

MR. SPEAKER : The Demand and the cut motion are before the House for discussion.

புலவர் கா. கோவிந்தன் : தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் இந்த மாநிலத்தில் கல்வியை வளர்க்க வேண்டுமென்ற உயர்ந்த குறிக்கோளோடு 37 கோடி ரூபாய் வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை இந்த மன்றத்தின் முன்னாலே வைத்திருக்கிறார்கள். மக்களை மக்களாக உருவாக்குகின்ற ஒரு பணி கல்வித் துறையைச் சார்ந்திருக்கின்றவர்களுக்குத்தான் இருக்கின்றது என்பதை நாட்டிலே இருக்கின்ற அத்தனை பேரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள். அதை மனத்தில் வைத்து தமிழ்நாட்டினுடைய கல்வித் தரத்தை உயர்த்த வேண்டுமென்ற குறிக்கோளோடு இவ்வளவு பெரிய தொகையை ஒதுக்கி இருக்கிற மந்திரிசபையை நாடு பாராட்டத்தான் வேண்டும். அந்த அளவிலே ஆண்டுக்கு ஆண்டு ஒவ்வொரு நிலையிலும், ஆரம்பக் கல்வி என்றாலும், உயர்நிலைக் கல்வி என்றாலும், பல்கலைக் கழகக் கல்வி என்றாலும் பணத்தை அதிகமாகக் கொடுத்து கல்வித் தரத்தை வளர்க்கின்ற பணியை நாங்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பில் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். ஆனால் இப்போது பள்ளிகளுடைய எண்ணிக்கை பெருகி இருக்கிறது. பள்ளிகளுக்காகச் செலவு செய்கிற தொகை வளர்ந்திருக்கிறது என்றாலும் தரம் உயர்ந்திருக்கிறதா என்றால் இல்லையென்ற கருத்தை நாட்டிலே இருக்கின்ற அத்தனை பேரும் கூறுகிறார்கள். ஆளும் கட்சியிலே இருக்கின்ற அமைச்சர்களிலே சிலர் கூட அந்தக் கருத்தைத் தெரிவிக்கிறார்கள். படித்த மாணவர்களுடைய தரத்தை மதிப்பிடுவதற்கு இருக்கின்ற நிலையங்கள் எல்லாம் அதே கருத்தைத்தான் தெரிவித்து வருகின்றன. இந்த நிலை ஏன் ஏற்பட்டது என்று எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். இப்போது பட்டப்படிப்பு படித்து வருகின்ற மாணவர்கள் பத்துப் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பள்ளி இறுதி தேர்விலே வெற்றி பெற்ற மாணவர்களின் தரத்திற்கும் குறைவாக இருக்கிறார்கள்.

9-00
a.m.

இப்போது பள்ளித் தேர்வில் படித்து வருகிற மாணவர்களின் தரம் முன்பு ஆரம்பக் கல்வி, எட்டாவது வகுப்பு வரை படித்திருந்த மாணவர்களின் தரத்தை விடக் குறைந்திருக்கிறது என்பது தெரியவரும். இன்னும் சொல்லப்போனால் தமிழ் நாட்டில் பிறந்திருக்கிற இந்த மாணவர்கள் தமிழில் ஒரு வாக்கியம் பிழை இல்லாமல் எழுதுகிறார்களா என்று சொன்னால் இல்லை. எழுத்துப் பிழை, சந்திப் பிழை, வாக்கியப்பிழை அவ்வளவும் மலிந்த நிலையில்தான் கல்லூரியிலிருந்து வருகிற மாணவர்கள் கூட எழுதுகிறார்கள். இந்த நிலைக்கெல்லாம் காரணம் என்னவென்று ஆராய வேண்டும். ஆரம்பப் பள்ளி நிலை இருக்கிறது. உயர்நிலைப் பள்ளி நிலை இருக்கிறது. கல்லூரி நிலை இருக்கிறது. இந்த மூன்று நிலையிலும் இருப்பவர்கள் பழியை ஒருவர் மீது ஒருவர் போடுகிறார்கள். ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்களாகப் பணியாற்றுகிறவர்களுக்குத் தரம் இல்லை.

11th March 1965]

[புலவர் கா. கோவிந்தன்]

அவர்களால் தயாரித்து அனுப்பப்படுகிற மாணவர்கள் நல்ல தரமுடையவர்களாக இல்லை என்று உயர்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் கருதுகிறார்கள். கல்லூரிக்கு வரும்போது உயர்நிலைப்பள்ளி மாணவர்களை நல்ல திறமையுடையவர்களாக தரக் கூடிய நிலை உயர்நிலைப்பள்ளிகளில் பணியாற்றுகிற ஆசிரியர்களுக்கு இல்லை, அதனால் கல்லூரியின் தரம் குறைந்திருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். கடைசியாக இந்த ஆசிரியர்களை பயிற்சிக்கிற கல்லூரியை எடுத்துக் கொண்டால் பயிற்சிக்கு வருகிற மாணவர்கள் நல்ல தரம் உடையவர்களாக இல்லை என்ற காரணத்தினால் நாங்கள் நல்ல ஆசிரியர்களை தேர்ந்தெடுத்து அனுப்ப முடியவில்லை என்ற பழியைக் கூறுகிறார்கள். இப்படி ஒவ்வொருவரும் தங்கள் மீது பழியில்லை மற்றவர்கள் மீதுதான் பழியிருக்கிறது என்ற அளவில் கூறி வருகிறார்களே தவிர இதை அரசாங்கம் சிந்தித்து என்ன செய்யவேண்டுமென்று ஒரு முடிவு எடுத்திருக்கிறதா என்றால் இல்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். பள்ளிகளின் எண்ணிக்கையைப் பெருக்குவது, வருகிற மாணவர்களின் எண்ணிக்கையைப் பெருக்குவது, இந்த கணக்கைக்காட்டி ஆஹா, தமிழ் நாட்டில் எந்தளவு கல்வி பெருகியிருக்கிறது என்று பார்த்தீர்களா என்ற கருத்தைத் தெரிவிக்கிறார்களே தவிர தரம் உயர்ந்திருக்கிறது என்பதை இந்த அரசாங்கத்தால் காட்டமுடியவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டைக் கூறத்தான் வேண்டும். ஆரம்பப் பள்ளிகளில் பி.டி. தலைமை ஆசிரியர்களை அமர்த்த வேண்டும். நூல் நிலையங்களுக்கு மாணிய உதவி செய்யப் போகிறோம். மூன்றுவது வகுப்பிலிருந்து ஆங்கிலத்தைக் கற்றுக் கொடுக்கப் போகிறோம். ஆரம்ப ஆசிரியர்களை ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர்களை நீக்கிவிட்டு செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்களை அமர்த்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்போகிறோம். மாநில கல்வி நிலையம் என்று அமைத்து அதன் மூலம் ஆரம்பக் கல்வி எந்தளவு வளர்ந்திருக்கிறது, எந்தளவு வளர்க்கவேண்டும், அதற்கு வழிவகைகள் என்ன என்று ஆராயப் போகிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். இவ்வளவும் வேண்டுமென்றால் இதிலுள்ள குறைபாட்டை நினைக்க வேண்டும். பள்ளிக் கூடங்கள் நடக்கின்றன. பள்ளிகள் நடக்கின்றன என்று சொன்னால் அவை நன்றாக நடக்கிறதா இல்லையா என்பதைப் பார்ப்பதற்கு ஒரு கண்காணிப்பு அமைப்பு இருக்கிறது. கண்காணிப்பிற்கு இன்ஸ்பெக்டர்கள் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு வந்தால் பள்ளிக்கூடங்களில் மதிய உணவு போடுகிறார்களா, மாணவர்களுக்கு சீருடை வழங்குகிறார்களா, மதிய உணவுக் கணக்கை சரியாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களா, மாதாமாதம் கணக்கை சரியாக அனுப்புகிறார்களா என்று இதில்தான் அவர்கள் கருத்து செலுத்துகிறார்களே தவிர, மாணவர்களுக்கு ஆசிரியர்கள் எந்த அளவிற்குப் பாடங்களைச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்ற நிலையில் அவர்கள் ஆராய்ச்சி செய்வதில்லை. இந்தக் குறையை நம் அரசு உணர வேண்டும். பழைய காலத்தில் இன்ஸ்பெக்டர்கள் வருகிறார்கள் என்று சொன்னால் பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்கள் அத்தனை பேர்களும் நடுங்குவார்கள். எந்த ஆசிரியர் மீது வருகிற இன்ஸ்பெக்டர் அவர்கள் குறை கண்டு விடுவார்களோ என்ற அச்சத்தால் அவர்கள் அத்தனை பேர்களும் நடுங்கிக் கொண்டிருப்பார்கள். இப்போது டி.ஈ.ஓ.-க்கள் வருவது போவது சாதாரண நிகழ்ச்சியாகிவிட்டது. யாரும் அதை மதிப்பதில்லை என்ற அளவிற்கு கண்காணிப்பு நிலை கெட்டிருக்கிறது. இப்போது இன்ஸ்பெக்டர்கள் வருகிறார்கள் என்றால் அவர்களுக்கு அந்தப் பள்ளியில் சொல்லிக் கொடுக்கப்படுகிற அத்தனை பாடங்களிலும் திறமையிருக்கிறதா என்றால் நிச்சயமாக இருக்க முடியாது. அதை மாற்றி தனிமப்ப் பார்க்க ஒரு தனி இன்ஸ்பெக்டரையும், ஆங்கிலத்தைக் கவனிப்பதற்கு ஒரு தனி இன்ஸ்பெக்டரையும், கணக்கு எந்தளவு சொல்லிக் கொடுக்கப்படுகிறது என்பதைப் பார்க்க கணக்கில் வல்ல ஒரு இன்ஸ்பெக்டரையும் என்று ஒவ்வொரு பாடத்திற்கும் தனித்த முறையில் நிபுணர்கள் வந்து எந்தளவு பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கப்படுகிறது என்று பார்ப்பதற்கு வழி செய்தால்தான் பாடத்தின் தகுதி உயரும் என்று இச்சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இப்போது கல்விக்காக 37 கோடி ரூபாய் செலவு செய்கிறோம் என்று பெருமையோடு பேசிக்கொள்கிறார்கள். இந்த 37 கோடி ரூபாய் நாம் வளர்த்திருக்கிற எண்ணிக்கைக்கு எந்தளவு போதும் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். 37 கோடி ரூபாய் பள்ளிகளில் பணிபுரிகிற ஆசிரியர்களுக்கு சம்பளம் கொடுப்பதற்கும் மற்ற சிறிய

[புலவர் கா. கோவிந்தன்]

[11th March 1965]

செல்வுகளுக்கும் தான் காணாமே தவிர பள்ளிகள் பெருகியிருக்கிற அளவிற்கு கட்டடங்கள் பெருகியிருக்கின்றனவா, மாணவர்களுக்கு சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு, பாடங்கள் சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு வேண்டிய உபகரணங்கள் கொடுப்பதற்கு போதுமா என்று எண்ணிப் பார்த்தால் நிச்சயமாக இல்லை என்று கூறலாம். பள்ளிகளைச் சுற்றிப் பார்த்தால், நூற்றுக்கு எழுபத்தைந்து பள்ளிகளுக்கு கட்டடங்கள் இல்லை. இன்னும் சொல்லப் போனால் சில இடங்களில் ஆசிரியர்களைக் கிடையாது. பள்ளிகளில் உடற்பயிற்சி ஆசிரியர்களையும், கைத் தொழில் ஆசிரியர்களையும் கணக்கு, லிஞ்ஞானம் சொல்லிக்கொடுக்க அவர்களைப் போட்டு இருக்கும் நிலை பல மாவட்டக் கழகங்களில் இப்போது கூட இருந்து வருகிறது. இந்த நிலையிருந்தால் தரம் உயருமா? அடுத்து, ஆரம்பக் கல்வித் துறையில் மிக முக்கியமான பகுதியாகும். அங்கு மாணவர்களைத் தயார் செய்கிற நிலையில் எந்தளவு விழிப்போடு இருக்க வேண்டுமோ அந்தளவு இந்த சர்க்கார் விழிப்போடு இல்லை. பல முறை நான் இந்த மன்றத்தில் கூறி வந்துள்ளேன். ஒரு ஆசிரியருக்கு முன்று வகுப்புகள். இவ்வளவு மாணவர்கள் இருந்தால் இவ்வளவு ஆசிரியர்கள் என்ற கணக்குப்படி பார்க்கிற நேரத்தில் பள்ளிக்கூடத்தை மொத்தமாக பார்க்கவேண்டும், யூனியனை மொத்தமாக பார்க்கவேண்டுமென்று வரும்போது மூன்று வகுப்புகளுக்கு ஒரு ஆசிரியர் இருக்கும் நிலை இருக்கிறது. ஆண்டு ஒன்றுக்கு 200 பள்ளி நாட்கள் என்று வைத்து ஒரு நாளைக்கு 5 மணி நேரம் என்று வைத்துக்கொண்டால் 1,000 மணி நேரம் ஒவ்வொரு மாணவனும் படித்தாக வேண்டும். அந்த நிலை இப்போதிருக்கிற முறையில் இருக்கிறதா என்றால் இல்லை. ஒரு ஆசிரியர் ஒரு வகுப்பிற்குச் சென்று பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும்போது இரண்டு வகுப்பு மாணவர்கள் அவர்களின் கண்காணிப்பிலிருந்து விடுபடுகிறார்கள். ஆகவே மாணவர்களின் படிக்கும் நேரம் குறைந்து விடுகிறது. இந்த அளவில் இருந்தால் மாணவர்களுக்கு எந்தளவு தகுதி ஏற்படும் என்பதை அரசு எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். ஆகவே ஒரு வகுப்பிற்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற நிலை என்றைக்கு உண்டாகிறதோ அன்றுதான் ஆரம்பக் கல்வியின் தரம் உயரும் என்பதைத் திட்டவாட்டமாக தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அடுத்து நம் கல்வித் தரம் குறைந்திருப்பதற்கு நம் அரசாங்கத்திற்கு மிக மிகப் பொறுப்பு உள்ளது. காரணம் என்ன? சர்க்காருக்கு நிலையான கல்விக் கொள்கை இல்லை. இந்த ஆண்டு இருக்கிற கல்விக் கொள்கை அடுத்த ஆண்டு இல்லை. இன்றைக்கு இருப்பார் நாளைக்கு இருப்பார் என்று எண்ண திடமில்லை என்று வாழ்க்கைக்கு சொன்னது சர்க்கார் கல்விக் கொள்கைக்கு மிகமிகப் பொருந்தும். 10, 15 ஆண்டு கல்வித் திட்டத்தில் எத்தனையோ விதமான மாறுபாடுகள் ஏற்பட்டுள்ளன. ஆகவே எந்த அடிப்படையில் ஆசிரியர்கள் மாணவர்களுக்குச் சொல்லி கொடுப்பார்கள், நாளுக்கு நாள் கல்விக் கொள்கை மாறிக்கொண்டிருந்தால் ஆசிரியர்கள் தான் எந்தளவு புரிந்து கொண்டு சொல்லிக் கொடுப்பார்கள், மாணவர்கள் தான் எந்தளவு புரிந்து கொள்வார்கள்? இதற்காக சில கருத்துக்களை இந்த மன்றத்தில் நான் ஏற்கெனவே கூறியிருக்கிறேன். பல்கலைக்கழகம் அரசியல் கட்சிகளுக்கு அப்பாற்பட்ட நிலையிலிருந்து கல்லூரிக் கல்வியை கவனிப்பது போல் செகன்டரி எட்யூகேஷனுக்கும், ஆரம்பக் கல்விக்கும் ஒரு தனி நிலையம் அமைய வேண்டும். அதற்கு தனி அமைப்பு இருக்க வேண்டும். அரசுக்குக் கட்டுப்பாடு அளவிற்கு இயங்கும் நிலையமாக இருக்கவேண்டும். ஆரம்பக்கல்வி எப்படி அமையவேண்டும், உயர்நிலைக் கல்வி எப்படி அமையவேண்டும் என்று எண்ணிப் பார்த்து அதைச் செய்ய வழிவகை செய்யவேண்டுமென்றால் சர்க்கார் அதையெல்லாம் எண்ணிப் பார்த்துவிட்டு வேண்டாம் என்று கைவிட்டுவிட்டது. அமைச்சர் அவர்கள் எந்தளவில் ஆராய்ந்தார்கள், எந்தக் காரணத்தினால் பொருந்தாது என்று கூறுகிறார்கள் என்று தெரியாது. பரிசீலித்துப் பார்த்தோம், தேவையில்லை என்று கைவிட்டு விட்டோம் என்று அமைச்சர் சொல்லி விட்டால் அதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அவர்கள்தான் நிபுணர்கள், அவர்களை விட நிபுணர்கள் இல்லை என்று சர்க்கார் செல்லும் போக்கு நம் கல்வியைச் சீர்கெடுத்துவிடும். எவ்வளவு கோடி செலவு செய்தாலும் அது கடலில் கரைத்த பெருங்காயம் போல்தான் ஆகும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

11th March 1965] [புலவர் கா. கோவிந்தன்]

அடுத்து, மும்மொழித் திட்டத்தைப் பற்றி நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் மிக் பிடிவாதமாக நன்றாகவும் வெற்றிகரமாகவும் நடைபெற்று வருகிறது என்று சொல்லி வருகிறார்கள். நான் முன்பே சொல்லியிருக்கிறேன். வடக்கே மும்மொழித் திட்டம் இருப்பதற்கும் தெற்கே மும்மொழித் திட்டம் இருப்பதற்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. வடக்கே யுள்ளவர்கள் இந்தி, ஆங்கிலம் இது தவிர தங்களுக்கு வேண்டிய ஏதாவது ஒரு தென்னிந்திய மொழியை படித்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் தெற்கே யுள்ள மக்கள் தாய் மொழியாகிய தமிழ், ஆங்கிலம் அதோடு இந்தி மொழி இதையும் கற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இரண்டும் ஒன்றுதானே என்று எல்லோரும் சொல்லக்கூடும். ஆனால் இதில் இருக்கின்ற வித்தியாசம், நமக்கு தாய்மொழியாகிய தமிழை கற்கின்றோம், பின்னால் உலகத்தின் தொடர்பு மொழியாக இருக்கின்ற ஆங்கிலத்தை கற்கின்றோம், அதே போன்று வடக்கே யுள்ளவர்கள் தாய்மொழியாகிய இந்தியையும், நமக்கு இருக்கின்ற காரணங்கள் போன்றே அவர்களும் ஆங்கிலத்தை படிப்பார்கள். ஆனால் தெற்கேயுள்ளவர்கள் வடக்கேயுள்ளவர்கள் இங்கே என்றிருந்தால் அதன் மூலமாகத்தான் வேலைகளுக்கு வாய்ப்பு கிடைக்கும் என்ற நோக்கத்தோடு இந்தியைத்தான் கட்டாயமாக படிக்கின்ற சூழ்நிலை இருக்கும். நமக்கிருக்கின்ற சூழ்நிலை அவர்களுக்கில்லை. இந்தியை தாய்மொழியாக படிப்பார்கள் வடக்கேயுள்ளவர்கள். ஆங்கிலத்தையும் படிப்பார்கள். தென்னிந்திய மொழிகளைப் பொறுத்தவரையில் படிக்க வேண்டும் என்ற கட்டாயம் அவர்களுக்கு இல்லை. ஆகவே நமக்கு மூன்று மொழி, அவர்களுக்கு இரண்டு மொழி. அதல்லாமல் தமிழில் பல இலக்கியங்கள் இருக்கின்றன, ஆங்கிலத்தில் பல இலக்கியங்கள் இருக்கின்றன, இந்தியில் பல இலக்கியங்கள் இருக்கின்றன என்ற காரணத்திற்காக யாரும் படிப்பதில்லை. வேண்டுமென்றால் ஒரு சிலர் படிக்கலாம். பிழைப்புக்கு வழி தேடக்கூடிய நிலையில்தான் பெரும் பாலோரும் படிப்பார்கள். இலக்கியங்களுக்காக எத்தனை பேர்கள் படிக்கிறார்கள்? அந்த முறையில் பார்க்கும்போது நமக்குத்தான் இந்தியை கட்டாயமாக படிக்க வேண்டிய ஒரு சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது. அமைச்சர் அவர்கள் கேட்கலாம். இந்தியை மட்டும்தான் படிக்க வேண்டும் என்று சொல்லவில்லையே என்று கேட்கலாம். ஆனால் இருக்கின்ற நிலைமை என்ன? இது குறித்து, திரு நஞ்சண்டபாவ் அவர்கள் கேட்ட ஒரு கேள்விக்கு அமைச்சர் அவர்கள் பதில் அளித்திருக்கிறார்கள். கேள்வி . . .

“Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state the number of High Schools in Madras State in which arrangements have been made to teach Telugu, Malayalam and Kannada as per the Three Language Policy of Government?”

அதற்கு அமைச்சர் அவர்கள் அளித்திருக்கின்ற பதில் இது.

“The number of schools in which arrangements have been made to teach Telugu, Malayalam and Kannada in this State are—

Telugu—96.

Malayalam—9.

Kannada—3.

ஆக, 2,000-க்கு மேற்பட்டிருக்கக்கூடிய உயர்நிலைப்பள்ளிகளில் இந்த முன்று மொழிகளையும் ஒழுங்காக கற்றுக்கொடுப்பது எத்தனை பள்ளிகளில்? 100 சொச்சம் பள்ளிகளில் தான். மற்ற பள்ளிகளில் எல்லாம் இந்தியை தவிர வேறு மொழிகள் படிப்பதற்கு வேறு வசதி கிடையாது. இந்தக் கணக்கும் சரியல்ல என்பதும், அமைச்சர் அவர்கள் தவறாக கணக்கை கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதும் அமைச்சர் அவர்கள் கொடுத்திருக்கின்ற திருத்தொரு பதிலிலிருந்து தெரிகிறது. இந்தத் திங்கள் 6-ம் நாள் நான் கேட்டிருந்த கேள்வி ஒன்றுக்கு அமைச்சர் அவர்கள் அளித்த பதிலையும் நாம் பார்க்கவேண்டும்.

[புலவர் கா. கோவிந்தன்] [11th March 1965]

“மும்மொழித் திட்டப்படி, தமிழ் நாட்டில் மூன்றாவது மொழியாக தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் ஆகிய இவற்றுள் ஒன்றை ஏற்றுப் படிக்கும் மாணவர்கள் மொழிவாரியாக எத்தனை பேர் ?

அதற்காகப் பணிபுரியும் அம் மொழி ஆசிரியர்கள் மொழிவாரியாக எத்தனை பேர் ?

என்று நான் கேட்டிருந்த கேள்விக்கு அமைச்சர் அவர்கள் கொடுத்திருக்கின்ற பதிலில் நாகர்கோவில் மாவட்ட கல்வி அதிகாரி அவர்களின்கீழ் இருக்கின்ற பள்ளிகளில் விவரப்படி, மலையாளத்தை 1,002 மாணவர்கள் படிக்கிறார்கள் என்றும், அதற்கு 36 ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றும், விருதுநகர் மாவட்ட கல்வி அதிகாரியின்கீழ் இருக்கின்ற பள்ளிகளில், 48 மாணவர்கள் தெலுங்கு படிக்கிறார்கள் என்றும் அதற்கு ஒரு ஆசிரியர் இருக்கிறார் என்றும், பொள்ளாச்சி மாவட்ட கல்வி அதிகாரியின் கீழ் உள்ள பள்ளிகளில், 33 மாணவர்கள் மலையாளம் படிக்கிறார்கள் என்றும் அதற்கு ஒரு ஆசிரியர் என்றும், சைதாப்பேட்டை மாவட்ட கல்வி அதிகாரியின் கீழ் இருக்கின்ற பள்ளிகளில் 262 மாணவர்கள் தெலுங்கு படிக்கிறார்கள் என்றும் அதற்கு 9 ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றும், தர்மபுரி மாவட்ட கல்வி அதிகாரியின்கீழ் உள்ள பள்ளிகளில் 657 மாணவர்கள் தெலுங்கு படிக்கிறார்கள் என்றும் அதற்கு 10 ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றும், வேலூர் மாவட்ட கல்வி அதிகாரியின் கீழ் உள்ள பள்ளிகளில் 504 மாணவர்கள் தெலுங்கு படிக்கிறார்கள் அதற்கு 4 ஆசிரியர்கள் உள்ளனர் என்றும், அமைச்சர் அவர்கள் கணக்கு கொடுத்திருக்கிறார்கள். அமைச்சர் அவர்கள் இதில் கொடுத்திருக்கின்ற கணக்குக்கும் நான் முன்னால் சொன்ன கணக்குக்கும் முரண்பாடு இருக்கிறது. முன்னால் கொடுக்கப்பட்ட பதிலில் அருவது திரு. நஞ்சன்மட ராவ் அவர்கள் கேட்டிருந்த கேள்விக்கு கொடுக்கப்பட்டிருந்த பதில்—தெலுங்கு படிப்பதற்கு 96 பள்ளிகளில் இடம் இருக்கிறது என்று பதில் அளித்துவிட்டு, என்னுடைய கேள்விக்கு பதில் அளித்திருப்பதில் 24 ஆசிரியர்கள்தான் தெலுங்குக்கு இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. 96 பள்ளிகளில் தெலுங்குக்கு இடம் இருக்கிறது என்று சொன்னால் 24 ஆசிரியர்கள் என்று இதில் சொல்லி யிருப்பது எப்படி பொருந்தும் ? அதே போன்று மலையாளத்திற்கு 9 பள்ளிக்கூடங்களில் வசதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லிவிட்டு இதில் 37 ஆசிரியர்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் கணக்கை நாம் பார்க்கவேண்டும். அதே நேரத்தில் எந்தெந்த இடத்தில் என்னென்ன மொழிகளுக்கு வசதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் நாம் கவனிக்கவேண்டும். தெலுங்குக்கு எந்தெந்த இடத்தில், மலையாளத்திற்கு எந்தெந்த இடத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பார்த்தால்—மலையாளத்திற்கு நாகர்கோவிலிலும், பொள்ளாச்சியிலும், கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. விருதுநகரிலும், சைதாப்பேட்டையிலும், தர்மபுரியிலும் தெலுங்குக்கு இடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இடங்களைத் தொட்டு அருகாமையில் இருக்கின்ற இடங்கள் தெலுங்கு மாவட்டங்களைச் சேர்ந்த இடங்கள். அதே போன்றுதான் நாகர்கோவிலிலும் பொள்ளாச்சியிலும் அருகாமையில் இருக்கக்கூடிய இடங்கள் மலையாளத்தை தாய்மொழியாக கொண்டவர்கள் வாழும் இடங்கள். ஆகவே இந்த இடங்களில் எல்லாம் மலையாளத்தையும் தெலுங்கையும் தாய் மொழியாக கொண்டவர்கள் இருப்பது சகஜம். அந்த முறையில் மலையாளத்தையும், தெலுங்கையும் தாய்மொழியாக கொண்டவர்கள் அதை படிக்கவேண்டிய கட்டாயமான ஒரு நிலை இருக்கிறது. இதை விட்டுவிட்டு பார்த்தால் நிச்சயமாக மற்ற இடங்களில் எல்லாம் இந்திதான் கற்றுக்கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது, அந்த முறையில் இந்தி மறைமுகமாக திணிக்கப்படுகிறது என்பதைத்தான் நான் சுட்டிக்காண்பிக்க விரும்புகிறேன். ஆகவே மூன்று மொழிகள் படிப்பதற்கும் நாங்கள் இடம் கொடுத்திருக்கிறோம் என்று சொல்வது பேச்சளவில்தான் இருக்கிறதே ஒழிய உண்மையில் நிலை அதுவல்ல என்பதை கனம் அமைச்சர் அவர்கள், கொடுத்திருக்கின்ற புள்ளிவிவரங்களிலிருந்து ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

11th March 1965] [புலவர் கா. கோவிந்தன்]

அடுத்து, தமிழ் மொழி பயிற்சி மொழியாக வைத்திருந்தது படிப்படியாக கைவிடப்பட்டது. கல்லூரியில் மாணவர்கள் தமிழை பயிற்சி மொழியாகக் கொண்டு படிக்க வரமாட்டேன் என்று சொல்லுகிறார்களே என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். எப்படி படிப்பதற்கு முன் வருவார்கள்? தமிழில் படித்தால் எதிர்காலத்தில் தங்களுடைய வாழ்க்கைக்கு உத்தரவாதம் இருக்கிறது என்ற உறுதி அவர்களுக்கு இருக்கவேண்டாமா, அதற்கு அரசாங்கம் என்ன செய்திருக்கிறது? பரீட்சைகள் எழுதுவதெல்லாம், இந்தியில் எழுதலாம் என்று சொல்லப் படுகிறது, ஆங்கிலத்தில் எழுதலாம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதே போன்று தமிழில் எழுதலாம் என்று சர்க்கார் ஏதாவது உறுதிமொழி அளித்திருக்கிறதா? அவ்விதமான உறுதிமொழி எதுவும் இல்லாமல் தமிழில் படித்து தங்கள் வாழ்க்கையை பாழாக்கிக்கொள்ள யார் முன் வருவார்கள்? எங்களைப் பார்த்து அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள், நீங்கள் போய் கல்லூரி மாணவர்களிடத்தில் பிரச்சாரம் செய்யுங்களேன், அவர்களை தமிழை பயிற்சி மொழியாக எடுத்துக்கொள்ள சொல்வதுதானே என்று கேட்கிறார்கள். யாரும் அவர்களிடத்தில் போய் சொல்லவேண்டிய தேவையில்லை. தமிழை பயிற்சி மொழியாகக் கொண்டு படித்தால், தங்களுக்கு எதிர்காலத்தில் வாழ்வு உண்டு என்ற சூழ்நிலையை அரசாங்கம் ஏற்படுத்திக்கொடுத்துவிட்டால் நிச்சயமாக அத்தனை மாணவர்களும் தமிழில் படிக்க முன் வருவார்கள் என்பதை அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக நான் குறிப்பிட விரும்புவது இந்தி மொழியைப்பற்றி. இதற்காக, இந்தப் பிரச்சினையைப்பற்றி பேசுவதற்கு தனியாக சந்தர்ப்பம் கொடுத்திருப்பதால், அச்சமயத்தில் அந்தப் பிரச்சினையைப்பற்றி தெளிவாக அமைச்சர் அவர்களுக்கு விளக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். இப்போது ஒரு விஷயத்தை மட்டும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். முதலமைச்சர் அவர்களும், டாக்டர் நடராஜன் அவர்களும் “உங்கள் தலைவரே இந்தியை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறாரே, நீங்கள் எதற்காக எதிர்க்க வேண்டும்” என்று எங்களைப் பார்த்துக் கேட்கிறார்கள். எங்கள் தலைவர் அண்ணா அவர்களுடைய ஆங்கிலத்தை நன்றாகப் புரிந்து கொள்ளக்கூடியவர்கள் தான் நமது முதலமைச்சர் அவர்களும், டாக்டர் நடராஜன் அவர்களும் என்று நினைக்கிறேன். அவர்கள் ராஜ்ய சபையில் பேசிய பேச்சையும் பத்திரிகை நிருபர்களிடத்தில் அவர்கள் கூறியதையும் ஒன்றாக வைத்துப் பார்த்தால் அவர்கள் இந்தியைப்பற்றி என்ன சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்பது தெளிவாகத் தெரியும். அப்படியல்லாமல் துண்டாக மட்டும் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு அண்ணா அவர்கள் இந்தியை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார் என்று சொல்வதில் பொருள் இல்லை. அவர்கள் பேசின பேச்சையும் நிருபர்களிடத்தில் சொன்னதையும் ஒன்றாக எடுத்து வைத்துக்கொண்டு சொன்னால் எந்த இடம் தெளிவாக இல்லை என்பதை அறிந்து கொள்ள முடியும். ஆகவே அவர்கள் சொன்னவை அத்தனையையும் ஒன்றாகச் சேர்த்துக்கொண்டு பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

“Mr. Annadurai said that he was in favour of a *lingua franca* for India, developing in course of time through the natural will of the people and not with the backing of the Government”.

இது ஒரு தொடர், அதில் பொது மொழி என்று நாட்டுக்கு ஒரு மொழி இருக்க வேண்டியதுதான் என்கிற கருத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள் . . .

“In his own view, all the fourteen languages in the country should be allowed to develop and the one which was most suitable should become the link language, though he was not prepared to name it at this stage”.

என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதையும் நாம் நன்றாகப் புரிந்து கொள்ளலாம் . . .

அடுத்து,

[புலவர் கா. கோவிந்தன்] [11th March 1965]

“He visualised a stage when people in the South could talk fluently in Hindi, while those in the North could converse with them in the various regional languages. Till such time, he said, English should continue to be an official language, so that no injustice was done either intentionally or unintentionally . . .”

என்று சொல்லி, பொதுமொழியை அவர்கள் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். பொதுமொழி எப்படி உண்டாக வேண்டும் என்பதற்காகச் சொல்கிறார். அது தானாக வளர வேண்டும். அது தானாக வளர்ந்து வரும்போது, பொதுமொழியாக வருகின்ற மொழிகள் எல்லாம், அதாவது தென் னாட்டிலுள்ளவர்கள் வடநாட்டு மொழிகளையும் வடநாட்டிலுள்ளவர்கள் தென்னாட்டு மொழிகளையும் தாராளமாக பேசுகின்ற நிலைமை வரவேண்டும். அதுவரையிலும் ஆங்கிலம் பொது மொழியாக இருக்க வேண்டும். எல்லா மொழிகளும் கலந்த நிலையில் எல்லா இடத்திலும் பேசுகின்ற நிலை ஏற்பட்டு, வளர்ந்து, தானாகவே பொது மொழியாக இருப்பதற்கு எது தகுதியுடையதாக ஆகிறதோ, அந்த மொழியை பொதுமொழியாக வைத்துக்கொள்ளலாம் என்பதை தெளிவாக சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதிலே அவருடைய கருத்தை எந்த அளவுக்குத் தெளிவாக ஆக்கியிருக்கிறார்கள் என்பதை அமைச்சர் அவர்களும், பாக்டர் அவர்களும் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக இந்தியை நான் பரப்புவேன், நான் பிரசாரம் செய்து பரப்புவேன் என்று சொன்னார்கள். அதில் என்ன தப்பு? இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலையை உருவாக்கவிட்டிருக்கிற நிலையில், பல மொழிகளும் தாமாக வளருவதற்கு வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கக்கூடிய நேரத்தில், அந்த நிலையில் “இந்தியை நீங்கள் பரப்புவீர்களா” என்று குறிப்பிட்டு கேட்ட போது “இந்தியை நான் பரப்புவேன்” என்று சொன்னார்கள். தமிழ் இலக்கணத்தில் ஒரு விதி உண்டு. “நஞ்சுண்டவன் இறப்பான்”, என்று சொல்லுவார்கள். அதற்கு “நஞ்சுண்டவன் இறக்க மாட்டான், நஞ்சுண்டது இறக்காது” என்று அர்த்தமல்ல. சிறப்பு ஆண்பால் வைத்துக்கூறினாலும், அது பெண் பாலுக்கும், ஈனைய பாலுக்கும் பொருந்தும். பதினான்கு மொழிகளும் வளரவேண்டும். இப்போது இருக்கிற பேச்சு இந்தியைப் பற்றியே இருப்பதால், அதுவும் குறிப்பிட்டு “இந்தியைப் பரப்புவீர்களா?” என்று கேட்டபோது “இந்தியைப் பரப்புவேன்” என்று சொன்னார். “இந்தியைப் பரப்புவேன்” என்றால், ஈனைய மொழிகளையும் பரப்புவேன் என்று அர்த்தமே தவிர, இந்திக்கு ஒப்புதல் அளித்து விட்டார் என்பதா பொருள்? இதையெல்லாம் எண்ணிப் பார்த்தால், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் கொள்கையை எந்த அளவுக்கும் விட்டுக்கொடுக்காத அளவுக்குத்தான் பேசியிருக்கிறார், தெளிவாக எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார். ஆகவே, இந்தத் துறையில் சிந்தனையைச் செலுத்த வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, ஆட்சி மொழித் திட்டம் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதைப்பற்றிப் பேச பின்னால் சந்தர்ப்பம் இருக்கும் என்ற காரணத்தினால் இப்போது பேசாமல் இத்துடன் நிறுத்திக்கொள்கிறேன்.

*திரு. ஏ. எஸ். தக்ஷிணாமூர்த்தி கவுண்டர் : சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே,

“வெள்ளைக்கலை உடுத்து வெள்ளைப் பணிபுண்டு வெள்ளைக் கமலத்தில் வீற்றிருப்பான்—வெள்ளை அரியாசனத்தில் அரசரோடு என்னைச் சரி ஆசனத்தில் வைத்த தாய்”

என்றும்,

“வெண்தாமரைக்கன்றி நிற்பதம் தாங்க என் வெள்ளை உள்ளத் தண்தாமரைக்குத் தகாது கொலோ”

என்றும்,

11th March 1965] [திரு. ஏ. எஸ். தக்ஷிணாமூர்த்தி கவுண்டர்]

“தவளைத் தாமரைத்தாதார் கோயில்
அவளைப் போற்றுதும் அருந்தமிழ் குறித்தே”

என்றும் ஆன்றோர்களால் போற்றி வணங்கப்பட்ட கலைமகனினுடைய பிரதி பலிப்பாக அல்லது உருவமித் தோற்றமாக விளங்குகின்ற, கல்வி என்ற சிலைப்பிலே உள்ள, தருண் மந்திரி அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்டுள்ள, இந்த மான்யக் கோரிக்கையை வரவேற்கின்றேன்—மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்கின்றேன், போற்றுகின்றேன், பாராட்டுகின்றேன், தமிழகத்தின் சார்பாக. முதல் அமைச்சர் அவர்கள் மட்டும் அல்லாது இந்தக் கல்வி என்ற தலைப்பிலே உள்ள இலாக்காவிலே பணி புரிகின்ற அவ்வளவு பேரையும் தமிழக மக்களின் சார்பாக வர வேற்கின்றேன், நல்வாழ்த்து கூறிக்கொள்கின்றேன்.

கல்வி என்ற ஒன்று அறிவைத் தருவதாக இருத்தல் வேண்டும், அறத்தைத் தருவித்தல் வேண்டும், பொருளைத் தருவதாக இருத்தல் வேண்டும், இன்பத்தைத் தருவதாக இருத்தல் வேண்டும், அதற்கும் மேல் வீட்டு இன்பத்தை ஈட்டித் தருவதாக இருத்தல் வேண்டும், பெரும் புகழைத் தேடித் தருவதாக இருத்தல் வேண்டும், துன்பத்தைத் துடைப்பதாக இருத்தல் வேண்டும் என்பது ஆன்றோர் கருத்து.

“அறம்பொருள் இன்பம் வீடும் பயக்கும்
புறங்கடை நல்லுசையும் நாட்டும்—உறுங்கவல் ஒன்று
உற்றுழியும் கைகொடுக்கும் கல்வியின் ஊங்கில்லை
சிறுயிர்க்கு உற்ற துணை”.

சிறிய உயிர்களாகிய மக்களுக்கு கல்விக்கு மேல் உறுதுணையாக இருந்து இயங்குவதற்கு எந்த வித வாய்ப்பும் இல்லை என்பது ஆன்றோர்களால் தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்து. அதனை அனுசரித்துத்தான், சுதந்திரம் பெற்றதற்குப் பின் தமிழக சர்க்கார், கல்வியில் உன்னிப்பாக, உணர்ச்சி பூர்வமாக கவனம் செலுத்தி, கல்வியில் முன்னேற்றம் உடைய மாநிலமாக ஆக்குவித்திருக்கிறார்கள் என்று கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இன்று தமிழகத்திலே சென்று பார்த்தோமானால், கிராமங்களில் ஊர்கள்தோறும் பள்ளிக்கூடங்கள் இயங்குவதைப் பார்க்கிறோம். சுமார் மூன்று கிராமங்களுக்கு ஒரு உயர் நிலைப் பாடசாலை அமைந்திருப்பதைப் பார்க்கிறோம். பக்கத்தில் உள்ள நகரப்பகுதிகளில் கல்லூரிகள் ஏற்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். நம்முடைய தமிழகத்து மக்கள் இல்லங்களிலிருந்து ஆண்களும், பெண்களுமாக ஏறும்பு ஊர்வது போல சாரி சாரியாகப் பள்ளிக்குச் செல்வதை நம் கண்களால் காண்கிறோம். நக்கீரர் சொன்னார்,

“கைபுனைந்து இயற்றாக்கவின் பெறுவனப்பு” என்று.

அது போல, அருமையான காட்சியாக இருக்கிறது. காலையிலே அவர்கள் பள்ளிக்குச் செல்வதும், மாலையிலே பள்ளியிலிருந்து வீட்டுக்குச் செல்வதும் பார்க்கும்போதும் உணர்ச்சியைப் பெருக்கும் அளவுக்கு கல்வித் திட்டம் நடைபெற்று வருகிறது என்பதை அறியலாம். இதை யாராலும் மறுக்க முடியாது. அந்த நிலையில் இயங்கும் அளவுக்கு நல்ல வாய்ப்பு அமைத்துக் கொடுத்த இந்த அமைச்சர் அவைக்கு நாம் நன்றியறிதலைச் செலுத்தக் கடமைப் பட்டிருக்கின்றோம். இந்த நன்றியை ஏழேழு பிறப்பிற்கும் மறுத்தல் கூடாது.

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை

செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு” என்பது வள்ளுவர் வாக்கு.

இதைக் கண்டிப்பாக மனத்தில் இறுத்திக் கொள்ளவேண்டும் ஒவ்வொரு தமிழ் மகனும் என்று வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

[திரு. ஏ. எஸ். தக்ஷிணமூர்த்தி கவுண்டர்] [11th March 1965]

அதற்குப் பின், கல்வி என்ற தலைப்பில் உள்ள இயக்கத்தைப் பற்றி நான் சற்று கூற ஆசைப்படுகிறேன். மும்மொழிக் கொள்கை என்று இப்போது நாம் ஒரு கொள்கை வகுத்திருக்கிறோம். இது ஒரு புதிய கொள்கை அல்ல. தமிழகத்தின் கொள்கை எப்போதுமே மும்மொழிக் கொள்கையாகத்தான் இருந்திருக்கிறது. அதை கவனிக்கவேண்டும். உதாரணமாக சர்க்கார் இலாகாக்களில் பார்க்கும்போது ஒவ்வொரு இலாகாவிலும் தமிழை எவ்வளவுக் கவ்வளவு புகுத்தவேண்டுமோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு ஆழ்ந்து அணுகிச் செலுத்திக்கொண்டு வருகிறோம். சாதாரணமாக, இந்த ஆண்டிலே கவர்னர் உரையைப் படித்துப் பார்த்தால் அது நல்ல உரைநடைப் பகுதியாக அமைந்திருக்கிறது. முதல் அமைச்சர் அவர்களுடைய நிதி நிலை அறிக்கையைப் பார்த்தால் அதுவும் நல்ல உரைநடைப் பகுதியாக இருக்கிறது. முன்பு தமிழிலே உரைநடைப்பகுதி அதிகமாக இல்லை. திரு. க. நமச்சிவாய முதலியார் என்பவர் மாணவர்களுக்கு உரைநடைப் பகுதியாக பாடமுறையைக் கையாண்டார். சிதம் பரத்தல் இருந்த யாழ்ப்பாணத்துநல்லூர் ஆறுமுக நாவலர் என்பவர் பாலர் பாடம் என்று உரைநடைப் பகுதியாக வெளியிட்டார். ஆசிரியர் மறைமலை அடிகள் 'மாணிக்கவாசகர் வரலாறும் காலமும்' என்ற பெரிய தொகுதியை உரைநடைப் பகுதியாகக் கையாண்டார். அவர்களது உரைநடைப் பகுதி என்பது சற்று கடினமான ஒன்று. "உள்ளத்தை நெல்லிக்கனி," வெள்ளிமடையிலே போற்றென்னிதின் விளங்கும்" என்பனபோன்ற தொடர்களுள்ளும் வரக் கூடிய உரைநடைப் பகுதி. அதே காலத்தில் திரு. வி. கவியாணசந்தர முதலியார் அவர்கள் அருமையான தமிழில் நெஞ்சை அளவளக்கூடிய முறையில், படிக்கும்போது உள்ளத்தில் தைக்கக்கூடிய முறையில் உரைநடையைக் கையாண்டார். இம்முறைகளையெல்லாம் கையாண்டு தமிழக சர்க்கார் தமிழை வளர்க்கவேண்டுமென்றே இலாகாக்களில், நிர்வாகத்தில் தமிழைச் செலுத்தக்கூடிய அளவுக்குச் செலுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைப் பாராட்டுவேண்டும். சில ஆண்டுகளிலே நிச்சயமாகத் தமிழகத்தில் நடக்கக் கூடிய எல்லா இலாகா அலுவல்களும் தமிழ் உரைநடைப் பகுதியாக அமையும் என்பதற்கு இவைகளைச் சான்றாக எடுத்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

இரண்டாவதாக, ஆங்கிலம். ஆங்கிலத்தைப் பற்றித்தான் தமிழகத்து மாணவர்கள் தவறுதலான எண்ணத்தை முதல் அமைச்சர் மீது வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். நம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் கல்வி அமைச்சராகவும் இருக்கிறார்கள். இவர் வந்த பிறகு மூன்றாவது வகுப்பிலிருந்து ஆங்கிலம் தொடங்கப் பெற்றது என்று கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஆங்கிலத்தைப் பறக்கணிக்கிற எண்ணம் இருக்குமானால், மூன்றாவது வகுப்பிலிருந்து ஆங்கிலத்தை வைக்க ஏற்பாடு செய்வார்களா என்பதை மாணவர்கள் கவனிக்கவேண்டும். அது மட்டுமல்ல, 9, 10, 11 ஆகிய வகுப்புகளில் இஷ்டபாடம் என்பதைக் கூட கொண்டு வந்திருக்கிறோம். அதை—நான் முதல் அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்—தயவுசெய்து ஆங்கிலத்தில் வைக்க வேண்டும். அது எனது விருப்பம். காரணம் என்ன என்றால் இஷ்டபாடத்தை ஆங்கிலத்தில் பயின்றால்தான் கல்லூரியில் தொடர்ந்து படிக்க வசதியாக இருக்கும். அதுமட்டுமல்ல. இந்த ஆங்கில பயிற்சி அகில இந்திய ரீதியிலே அவர்கள் ஆராய்வதற்கும், நுணுக்கமான விஷயங்களை புர்த்து கொண்டுவதற்கும், அது மட்டுமல்ல, உலகத் தொடர்பு வைத்துக்கொண்டு தன்னுடைய அறிவை பெருக்குவதற்கும் ஒரு நல்ல வாய்ப்பாக அமையும் என்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். அந்த ஒரு வகையிலே ஆங்கில வளர்ச்சிக்கு நமது முதல் அமைச்சர் அவர்கள் நல்ல ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். அதைக் கூர்ந்து கவனிக்காதது மாணவர்களுடைய தவறு என்பதை தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதற்கு மேல் ஒரு மொழியைப்பற்றி நீனைக்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம்.

9-30
a.m.

"மன்னு மிமய மலை யெங்கள் மலையே
மாநில மீதது போற்றி நினைவே!
இன்னு நீர்க்காங்க யாறெங்கள் யாறே
இங்கிதன் மாண்பிற் கெதிரெது வேறே?"

11th March 1965] [திரு. ஏ. எஸ். தக்ஷிணமூர்த்தி கவுண்டர்]

என்று பாரதியார் பாடுகிறார். கல்வியிலே ஒரு சிறிய குறை இருக்கிறது. அதைப் பின்னால் சொல்லிக்கொள்வதற்கு ஆசைப்படுகிறேன். இமயமலை யிலிருந்து கன்யாகுமரி வரையில், குணக்கடலிலிருந்து குடக்கடல் வரை பார்த்து கிடக்கிற பாரத நாடு ஒன்று என்று உணர்வுதான் எப்பொழுதும் இந்திய மக்களுக்கு இருந்துகொண்டு வந்திருக்கின்றது, வருகிறது. ஒற்றுமைப்பாடு உணர்ச்சியை, ஐக்கிய உணர்ச்சியை வளர்ப்பது இந்திதான். அந்த இந்தியை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். அதனால் தமிழ் அழியும் என்று சொல்வதற்கு நிச்சயம் இடமே கிடையாது. வடமொழி வந்ததே, தமிழ் அழிந்தா போய்விட்டது. தமிழுக்கு ஒரு பரதமும் ஏற்படாது என்று நான் நிச்சயமாகக் கூற முடியும், இலக்கணவாயிலாக கூற முடியும். வட மொழிச் சொற்களை நாம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். திசைச் சொல் என்று இலக்கணத்தில் ஒரு குறிப்பும் இருக்கிறது. அதனால் ஒரு தவறும் இல்லை. நாகரீகம், பண்பாடு வளரும். ஒரு மொழி வளர்ச்சி என்பது ஒன்றோடு ஒன்று சேர்ந்து, இணைந்து ஏற்படும் என்பதுதான் ஆன்றோர்களின் கருத்து. ஒன்றை ஒன்று இணையாது, ஒன்றை ஒன்று சோதாது எப்பொழுதும் நாகரீகம், பண்பாடு எதுவுமே தோன்றியது இல்லை என்பதை உலக வரலாற்றிலிருந்து நாம் காண்கிறோம். இவ்வளவு இலக்கியம் நிறைந்த ஒரு மொழி, இலக்கணம் கண்ட மொழி தமிழுக்கு மேல் எங்கே இருக்கிறது. இன்னொரு மொழி இல்லை தமிழ்மொழி அழியும் என்ற பேச்சையே என் மனதில் எண்ணிப் பார்க்கவே முடியாது. தமிழ் அவ்வளவு மோசமான மொழி இல்லை. அதைப்பற்றி யாருக்கும் களங்கம் வேண்டியதில்லை. நாட்டினுடைய தேசிய உணர்ச்சி வளர்வதற்கும், நாட்டு ஐக்கியம் வளர்வதற்கும், ஒருமைப்பாட்டு உணர்வு வளர்வதற்கும் இந்த வேண்டும் என்பதுதான் நம்முடைய கருத்து. ஆகையால்தான் இந்த மும்மொழி கொள்கை கொண்டுவரப்பட்டது. இந்தக் கிளர்ச்சியை வைத்து கொண்டுவரப்படவில்லை. நம்முடைய ஒற்றுமைக் கோட்பாட்டை வளர்ப்பதற்காக அது உதவியாக இருக்கும் என்பதை நான் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். புதிய நிலைமை ஒன்று மில்லை. மும்மொழிக் கொள்கை இந்திய நாட்டு ஒற்றுமையை வளர்ப்பதற்கும், ஐக்கிய உணர்ச்சியை வளர்ப்பதற்கும் தகுந்த ஆதாரமாக விளங்குகிறது. மும்மொழிக் கொள்கையை ஏற்றுத்தான் ஆகவேண்டும் என்பதை கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அதற்கு மேல், கல்வி என்ற ஒரு நிலையை உன்னிப்பாக பார்க்கும் பொழுது, மதக் கல்வி என்ற ஒரு அடிப்படையே நம் கல்வியிலே கிடையாது. ஒன்று தாழ்மையுடனும் வணக்கத்துடனும் கூறிக்கொள்வேன். மதக் கல்வி கண்டிப்பாக சிறுவர்களுக்கும் சிறுமியர்களுக்கும் போதித்துத் தான் ஆகவேண்டும். காரணம் என்னவென்று சொன்னால், நம்முடைய நாட்டில் சைவம், வைணவம் என்ற மதங்கள் இருக்கின்றன. சைவ மதத்திற்கு ஒரு குறிக்கோள் இருக்கிறது. சைவ மதக் கடவுளாகிய சிவ பெருமான் இமய மலையின் சிகரமான திருக்கயிலாயத்தில் வீற்றிருப்பதாக ஒரு தத்துவம். அந்தச் சிவபெருமான் சடாபாரத்தில் வைத்திருப்பது கங்கை நதி என்று ஒரு தத்துவம். சிவபெருமான் 64 திருவிளையாடல்களைச் செய்தார் நம்முடைய தமிழகத்தினுடைய ஒரு நகரத்தில், மதுரையில். இதிலே இருக்கிறது ஒரு ஒற்றுமை உணர்ச்சி, இதிலே இருக்கின்ற ஒரு ஐக்கிய உணர்ச்சியைப் பார்க்கவேண்டும். நான் என்னுடைய வீட்டிலே காலை யிலும், மாலையிலும் திருநீறு வைக்கிற பழக்கம் இருக்கிறது. நான் திருநீறு வைக்கின்றபோது என்ன எண்ணம் எனக்குத் தோன்றுகிறது. கயிலைமலையைப்பற்றி, “கயிலைமலையானே போற்றி போற்றி,” என்று திருக் கயிலையை நினைத்து திருநீறு வைக்கிறேன். அங்கே வருகிறது ஒற்றுமை உணர்ச்சி என்பதைத் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். தேவாரத்தில்

“ஆரியன் கண்டாய் தமிழன் கண்டாய்
அண்ணாமலை உறையும் ஆதி கண்டாய்”

என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஒற்றுமைப்பாட்டு உணர்ச்சி எப்படி வளர முடியும்? ஆன்மீக ரீதியிலே, மனோதத்துவ ரீதியிலே, உணர்ச்சிப் பாங்கிலே, மத அடிப்படையில் ஐக்கிய உணர்ச்சி இருக்கிறது. இப்பொழுது மதக் கல்வியே கிடையாது. அது வேறு, அது ஒரு கற்பனை உணர்ச்சி

[திரு. ஏ. எஸ். தக்ஷிணாமூர்த்தி கவுண்டர்] [11th March 1965]

என்று தள்ளி விட்டோம். அதனால் வந்த தீங்குதான் இன்றைய நிலை என்று நான் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். வைணவ சம்பிரதாயத்தில் தசாவதாரம் என்று குறிக்கப்படுகின்றது. தசாவதாரத்தில் சிறப்புடைய ராமாவதாரம், கிருஷ்ணாவதாரம் ஆகிய இரண்டு பெரிய அவதாரங்களும் நடந்தது வடபுலத்தில் என்று சொல்லுகிறபொழுது அந்த நிலையிலே வேற்றுமை நம்மிடையே தோன்றுகிறதா? இல்லையே. கண்ணையையும் வழிபடுகிறோம், ராமச்சந்திரனையும் வழிபடுகிறோம். வட புலத்திலிருந்து ராமேசுவரத்திற்கு ஏன் வருகிறார்கள்? எல்லாம் அந்த ஒற்றுமை உணர்வினால்தான். ஆகவே, மதம் என்கிற ஒன்று வெறும் கற்பனை உணர்ச்சி அல்ல. ஒழுக்கப்பாட்டை அது கற்பிக்கும் மாணவர்களுக்கு மதக்கல்வி போதனை இருந்தால் ஒழுக்கப்பாடு நிறைய வந்திருக்கும். இப்பொழுது வெறும் கல்விதான் இருக்கிறது. பொன் மலா நூற்றாண்டைத் தாண்டி எப்பதப்போல் கல்வியோடு கூட ஒழுக்கம் இருக்கவேண்டும், ஐக்கிய உணர்ச்சி இருக்கவேண்டும், ஒற்றுமைப்பாடு இருக்கவேண்டும், தேசிய உணர்ச்சி வளரவேண்டும். திரு. கே. டி. கோசல் ராம் அவர்கள் எடுத்துக்கூறியதுபோல், தேசிய உணர்ச்சியை ஊட்டுகின்ற பாடங்கள் அங்கே இல்லையே. மாணவர்களிடையே ஒற்றுமை உணர்ச்சி வளராதது ஏன் என்பதை உன்னிப்பாக கவனித்து, மதக் கல்வியை நிச்சயம் ஊட்டவேண்டும். புத்த மதம், சமண மதம், கிருஸ்துவ மதம், சைவ மதம், வைணவ மதம், எந்த மதமாக இருந்தாலும் சரி, எதோ ஒரு மதத்தினுடைய கோட்பாடுகளை மாணவர்கள் புரிந்துகொண்டால்தான், ஆன்மீக உணர்வை வளர்ப்பதற்கும், ஒழுக்கத்தை வளர்ப்பதற்கும், ஒற்றுமை உணர்ச்சியை வளர்ப்பதற்கும் நிச்சயம் வழி ஏற்படும் என்பதை தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அதனால்தான் நான் இந்த சட்ட மன்றத்திற்கு வந்த உடனேயே முதலில் நமக்கு அந்த உணர்ச்சி வார்டும், முதலில் இங்கே இருப்பவர்களுக்கு வாட்டும், மாணவர்களைப் பற்றி அப்புறம் பேசிக்கொள்ளலாம் என்பதற்காகத்தான், ஐக்கிய உணர்ச்சி வார்டும், ஒருமைப்பாடு உணர்வு வார்டும் என்பதற்காகத்தான் சபை நடவடிக்கைகள் அச்சிப்பட்டு வெளியிடப்படுகின்ற புத்தகத்தில் கடவுள் துணை என்று முதலில் அச்சிடவேண்டும் என்று சொன்னேன். அதனால் ஒற்றுமைப்பாடு நிச்சயம் வரும். (மணி அடிக்கப்பட்டது.) இதோ ஒரு நிமிஷத்தில் முடித்திடுகிறேன். தலைவர் அவர்களே, இவற்றையெல்லாம் முக்கியமாக நாம் கருத்தில்கொண்டு மாணவர்களுக்கு கல்வியை போதிக்கவேண்டும். மக்கள் சமுதாயத்தை விலங்கினத்திலிருந்து பிரித்து, மக்கள் சமுதாயம் தோன்றியதற்கு ஆதாரமாயிருந்தது என்று உடல் கூற்று வல்லுனர்கள் கூறுகின்ற குாங்கினத்திலிருந்து நம்மைத் தனியாக பிரித்து ஒதுக்கிவிடுவது பகுத்தறிவு, அதை வளர்ப்பது கல்வி. அந்தக் கல்வி பண்பாட்டைக் கொடுக்கவேண்டும், வீரத்தைக் கொடுக்கவேண்டும், அன்பைக் கொடுக்கவேண்டும், அறிவைக் கொடுக்கவேண்டும், பண்பாட்டை வளர்க்கவேண்டும். அந்த முறையிலே அரசாங்கம் ஒழுக்கப்பாட்டை இன்னும் சற்று உன்னிப்பாக கவனித்து, மதக் கல்வியையும் சற்று அதிலே சேர்க்கவேண்டும் என்று இந்த மாமன்றத்தின் சார்பாக நான் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : கனம் அவைத் தலைவர் அவர்களே, இன்றைக்கு விவாதிக்கப்படுகிற கல்வி மானியத்தின் கீழ் ஒரே ஒரு கருத்தை மட்டும் நான் கூறி என்னுடைய உரையை முடிக்கலாம் என்று கருதுகிறேன். தமிழ் நாட்டில் கடந்த ஜனவரி மாதம் 25-ம் தேதி முதற்கொண்டு துவங்கிய சம்பவங்கள் பல்வேறு கட்டங்களை அடைந்து, கடந்த திங்கள் முதல் எல்லாக் கல்லூரிகளையும் திறப்பது என்று முடிவுக்கு வந்த பிறகும், இன்றைக்கும் பல கல்லூரிகளில் மாணவர்கள் இன்னும் திறம்படாமல் இருப்பதானது விவேகமற்ற செயல், சரியான செயல் அல்ல என்று முதன் முதலிலே சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்றைக்கு நான்கு நாட்கள் ஆகியும் தமிழகத்திலே, மதுரை, திருச்சி போன்ற இடங்களில் இருந்து வரும், நாம் கேள்விப்படும் செய்திகள் அரசாங்கம் பீடத்தில் இருப்பவர்களுக்கு மட்டுமன்றி, இந்த நாட்டின் நன்மையில், சமுதாயத்தில் அக்கரை கொண்ட எவருமே வருந்தத்தக்க, தலைகுனிபச் செய்யும்

11th March 1965] [திரு. கே. ஏ. மதியழகன்]

செயலாகும். இந்த நிலைமைக்கு யார் காரணமாக இருந்தாலும், அவர்கள் மாணவர்களுடைய எதிரிகள், வைரிகள், வருங்காலத்திற்குப் பகைவர்கள் என்பதைத் திட்டவாட்டமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

மாணவர் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டதை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். தமிழகத்திலே 26-ம் தேதி முதல் இந்தி வந்துவிடுமே என்ற எண்ணத்தில் மாணவர்கள் அதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்க எழுந்ததை யாரும் குறை சொல்வதற்கில்லை. பெருமதமாக இருந்தது. தமிழகமே ஒரே குரலில் அந்த எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தது. கணம் முதல் அமைச்சர் டெல்லி மாநகரத்திற்குச் சென்று, அங்கே டெல்லி அமைச்சரவை அவர்கள் கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொண்டு, வாக்குறுதியும் அளித்ததானது, சாஸ்திரி வாக்குறுதி அளித்ததானது, மாணவர் கிளர்ச்சியின் வெற்றியாகும். ஆகவே மாணவர்கள் துவங்கிய இயக்கம் வெற்றி பெற்றுவிட்டது. அதே சமயத்தில் சமூக விரோதிகள், நாட்டின் தீய சக்திகள் குழப்பத்தை விளைவித்து, நாட்டில் துயரமான கட்டத்தை உண்டுபண்ணி, பலத்த சேதம் விளைவிக்க முயன்றனர். மக்கள் 100, 200 என்று பலி ஆணைகள். அதனால், திருப்பிப் பெறமுடியாத கால விரயம் ஏற்பட்டது. இத்தனைக்கும் பிறகு இவற்றை தினம் மாணவர்களுக்கு குறைபாடுகள் இருக்கிறதா என்றால், இல்லை. மாணவர்கள் மீதுள்ள வழக்குகள், காலதாமதமாக வாபஸ் பெறப்பட்டிருந்ததாலும், துணைவேந்தர்கள் சொன்னதால்தான் வாபஸ்பெறப்பட்டது என்று காரணம் சொன்னாலும், எப்படியோ வழக்குகள் வாபஸ் பெறப்பட்டிவிட்டன. எனவே, திரும்பவும் கல்லூரிகளுக்குப் போவதில்லை என்று கூறுவதற்கு எந்தவிதமான முகாந்திரமும் இல்லை என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். எதிர்க் கட்சித் தலைவர் நாலைவர் நெடுஞ்செழியன் அவர்கள் அதை எடுத்துச் சொன்னார்கள். எங்கள் தலைவர் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ராஜ்ய சபையில் வற்புறுத்தினார்கள். அதைப் பிரதம மந்திரி சாஸ்திரியார், திரு. அண்ணாதுரை சொன்னதை வர வேற்கிறேன் என்று ராஜ்ய சபையில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பொருப்புள்ள எல்லா அரசியல் கட்சிகளும் இவ்வளவு சொன்னதற்குப் பிறகும், நான்கு நாட்களாக மாணவர்கள் கல்லூரிகளுக்குப் போவதில்லை என்றால், அது யாருக்கும் பெருமைதரும் சம்பவம் அல்ல. லால்குடியில் பழனியில் ரெயிலின் மீது கல்லை வீசினார்கள் என்பது போன்ற சம்பவங்கள், அரசாங்கம் மட்டுமல்ல, எதிரிலே உட்கார்ந்திருப்பவர்களும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது என்பதை மிக மிக வலுத்தத்தோடு சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். காலம் போனால் வந்துவிட்டது. கால விரயம் தடுக்கப்படுவேண்டும். உயிர்கள் போனால் வராது. காலம் போனால் வராது. இறந்துபோன போலீஸ்காரர்கள் திரும்பி வருமுடியுமா? துப்பாக்கிப்பிப் பலியானவர்கள் திரும்ப வர முடியுமா? அரசாங்கத்தின் தவறிலால் இந்திக் கொள்கைக்கு கல்லூரிகளின் காலவிரயம் விலையாகக் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. அதைக் கொடுத்தாகி விட்டது. அதைத் திரும்பிப் பெறமுடியாது. ஆனால் இன்றைக்குடக்கும் சம்பவங்கள் வருந்தத்தக்கவை. நான் திட்டவாட்டமாகச் சொல்லுவேன். இதற்கு யார் காரணமாக இருந்தாலும், அவர்களெல்லாம் கடுமையான கண்டனத்திற்கு உரியவர்கள். இன்றைக்கு கணம் முதல் அமைச்சர் பக்தவத்சலம் அவர்களும் போலீஸ்காரர்களும் தான் இந்தச் சட்டத்தையும் அமைதியையும் காக்க வேண்டும் என்பதை நாம் ஒத்துக்கொள்ள முடியாது. எங்களுக்கும் அதில் அக்கறை உண்டு. சட்டத்திலும் அமைதியிலும் மிகுந்த அக்கறை எங்களுக்கும் இருக்கிறது. இன்றைக்குப் போலீஸ்காரர்களை மட்டும் நம்பிச் சட்டத்தையும் அமைதியையும் விடவேண்டும் என்பதை விட்டுவிட்டு நாம் எல்லோருமே சட்டத்தின் பாதுகாவலர்களாக மாறவேண்டும். நாசமாக்கப்பட்ட சொத்துக்கள் யாருடையவை? ரெயில்வே ஸ்டேஷன்கள் கொளுத்தப்பட்டன. அது யாருடைய சொத்துக்கள்? நம்முடைய சொத்துக்கள் அல்லவா? நாட்டின் சொத்துக்கள் அல்லவா? இவையெல்லாம் எதிர்கால சந்ததிகளின் சொத்து அல்லவா? சமூக விரோதிகள் குழப்பம் விளைவிப்பார்கள். அவர்களால் எவப்பட்டு வன்முறையாளர்கள் பஸ்களை நிறுத்துகிறார்கள், பஸ்கள் மீது பெட்ரோலை ஊற்ற வைத்திருக்கிறார்கள், தீப்பெட்டி இருக்கிறது, தீப்பந்தம் வைத்திருக்கிறார்கள் என்றால் இவர்களுையெல்லாம் தலை தூக்க விடக்கூடாது. 25-ம் தேதி நடந்த மாணவர் கிளர்ச்சி மிகப்

[திரு. கே. ஏ. மதியழகன்] [11th March 1965]

புனிதமானது. அதற்கு நாம் தலைவணங்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். தமிழ்நாடு மாணவர்கள் சமுதாயத்தை என்றும் போற்றும். கணம் பக்தவத்சலம் சாதிக்க முடியாததை, எதிர்க்கட்சிகள் செய்ய முடியாததை, இந்த மாணவர்கள் சாதித்தார்கள். பெரியதொரு விழிப்பை ஏற்படுத்தினார்கள். ஆனால் அதற்குப் பிறகு மாணவர்கள் என்ன சொன்னார்கள்? நாங்கள் விட்டுவிட்டோம், பெரியவர்களிடம், மாநிலச் சட்ட மன்றத்தவர்களிடம் விட்டுவிட்டோம், பாராளுமன்றத்தவர்களிடம் விட்டுவிட்டோம் என்று சொன்னார்கள். அரசியல் வாதிகளிடம் விட்டுவிட்டோம் என்று சொல்லி வாபஸ் பெற்றுக்கொண்டார்கள். ஆனால், இன்றைக்கு கல்லூரிகள் திறந்து நான்கு நாட்கள் ஆகியும் கல்லூரிகளை அமளி நடக்கும் அரங்கம் ஆக்கிவருகிறார்கள். கணம் முதல் அமைச்சர் சொல்லுகிறார்கள், அரசியல் கட்சி இதன் பின்னால் இருக்கிறது என்று. தெளிவாகச் சொல்லுகிறேன், அது எந்தக் கட்சியாக இருந்தாலும், அடையாளம் காட்டுங்கள், அவர்கள் எங்கள் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களா? திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தில் அவர்களுக்கு இனிமேல் இருப்பதற்கு ஒரு நிமிடமும் இடம் இல்லை என்பதைத் தெளிவாகக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். எங்களுக்கு அமைதியிலும் சட்டத்திலும் மிகுந்த அக்கறை இருக்கிறது. இன்றைக்கு நாம் பல கோடி ரூபாய்களை இந்த மானியத்தில் நிறைவேற்றப் போகிறோம். பிரேரேபித்திருக்கிறார்கள். அங்கே பள்ளிகளை வெறும் மைதானமாகப் போட்டுவிட்டு, கல்லூரிகளைக் காலியாக விட்டுவிட்டு நாம் இங்கே மானியம் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இன்றைக்கு முதல் பிச்சினை யாக இருப்பது, இந்தியா, ஆங்கிலமா என்பது கூட அல்ல. இன்றைக்கு வீடு தீப்பற்றி எரிகிறது. எவன் தீ வைத்தவன் என்பதைவிட அதை எப்படி அணைப்பது என்பது தான் முக்கிய பிரச்சினை. பல கல்லூரிகளில் சாமாதானம் நிலைநாட்டப்பட வேண்டும். அப்படித் தீர்க்க சாத்தியக் கூறுகள் இருக்கின்றன. முதல் அமைச்சருடைய சக்திக்கு அப்பாற்பட்டது அல்ல என்பது தான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். விமரிசன நோக்கோடு சொல்லவில்லை. அக்கறை இருக்கிறது என்கிற காரணத்தால்தான் நான் சொல்லுகிறேன். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு உதாரணம் சொல்ல விரும்புகிறேன். என்னுடைய ஆயிரம் விளக்குத் தொகுதியைச் சேர்ந்த பச்சயப்பன் கல்லூரியில் மாணவர்கள் கோரிக்கை விடுத்தது, வேலை நிறுத்தம் செய்தார்கள். அது முன்பு நடந்தது. ஒரு நான் செய்வார்கள் என்று பார்த்தோம், ஆனால், ஆறு நாட்கள் ஆகிவிட்டது. அவர்கள் வேலை நிறுத்தம் நடந்துக் கொண்டே இருந்தது. அப்பொழுது கணம் முதல் அமைச்சர் என்னைக் கூப்பிட்டு, ஒரு வேண்டுமென்றே விடுத்தார்கள். 'உங்கள் தொகுதியில் கிளர்ச்சி நடக்கிறது. நீங்கள் தலையிட்டு, அதில் தீர்வு காணவேண்டும்' என்று சொன்னார்கள். அவர்களுடைய கட்டளையை சி.மேற்கொண்டு கல்லூரிக்குப் போனேன். அங்கே வேலை நிறுத்தம் நடந்துக் கொண்டிருந்தது. ஆயிரம் மாணவர்களுக்கு மேலாக இருந்தனர். அவர்கள் மத்தியில் சென்று 'நீங்கள் எல்லோரும் கல்லூரிக்குச் செல்லவேண்டும்' என்று கேட்டுக் கொண்டேன். அப்படிச் சொன்ன நேரத்தில், மிக பயங்கரமான எதிர்ப்பு ஏற்பட்டு, திரும்பிப் 'போ' என்ற ஆட்சேபக் குரல்கள் எழும்பின. இருந்தாலும் நான். சமாளித்துக்கொண்டு, அரை மணி நேரம் பேசி வெற்றி பெற்றேன். அரை மணி நேரத்தில் எதிர்ப்புக் குரல்கள் அடங்கி எல்லாம் வெற்றிகரமாக முடிந்தது. ஆனால் இப்பொழுது என்ன செய்கிறோம். முதல் அமைச்சர் ஒரு அறிக்கையை விட்டுவிட்டு நாம் இங்கே மானியக் கோரிக்கை பற்றி பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம். நான் உபசாரத்திற்காகச் சொல்லவில்லை. இன்று இரவு கூட இந்த விவாதத்தை வைத்துக் கொள்ளலாம். பல கல்லூரிகள், திருச்சி, மதுரை முதலிய இடங்களில் கல்லூரிகளை மூடிவிட்டார்கள். மதுரையில் மூடிவிட்டார்கள். எத்தனை நாளைக்கு மூடப் போகிறது? எவ்வளவு காலத்திற்கு மூடப் போகிறது. இதற்கு ஏன் எதிர்க்கட்சியின் ஒத்துழைப்பைப் பெறக்கூடாது? இன்றைக்குப் போய்ச்சொல்லலாம். ஒருகல்லூரி என் இல்லத்திற்கு அருகே இருக்கிறது நான் சொல்லலாம் என்று நினைத்தேன். நான்மட்டும் போனால் என்ன சொல்லுவார்கள்? அருமை ராஜாங்கத்தைப் பிடித்ததுபோல், பிடித்துவிடுவார்களோ என்ற அச்சம் எனக்கிருக்கிறது. இரண்டு பேர்களும் போவோம். அமைச்சர்களும் வரட்டும். நாங்களும் வருகிறோம். ஒவ்வொரு கல்லூரிக்கும் போவோம், ஏன் செல்லக் கூடாது? ஏன் இதை மாணவர்

11th March 1965]

[திரு கே. ஏ. மதியழகன்]

கனிடத்திலேயே நீங்கள் விட்டுவிடுகிறீர்கள்? ஏன் அவர்களைத் தவறான திசையில் நடத்திச் செல்கிறீர்கள்? மாணவர்கள் ஒரு உணர்வில் இருக்கிறார்கள் என்றால், அவர்களைச் சரியாக்குகிற பொறுப்பு இல்லையா? ஏன் முதல் அமைச்சர் போகக் கூடாது? ஏன் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் எங்கேயும் அழைத்துச் செல்லக் கூடாது? இன்னும் உள்ள எல்லாக் கட்சியினரையும் ஏன் அழைத்துச் செல்லக் கூடாது? ஏன் இந்த சமூகமான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தக் கூடாது? மாணவர்களிடம் ஒரு வித உணர்வு (எமோஷன்) இருக்கிறதென்றால், உணர்வினாலேயே தான் அவர்கள் நாம் திருத்த வேண்டும். அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள், நீங்கள் சொன்னால் கேட்கமாட்டார்களா? நீங்கள் சொல்வதில் காலப் பங்குவாது நாங்கள் சொல்வதைக் கேட்கமாட்டார்களா? கல்லூரிகளை மூடியிருப்பது கூடச் சரியான காரியம் அல்ல. இந்தக் காரியத்தை மனிதாபிமான மிக்க உணர்ச்சி சீரோடு நீங்கள் அணுக வேண்டும். இத்தனை நாட்கள் கல்லூரிகள் எப்போது எங்கே மூடப்பட்டிருந்தன? கோளாவில் திரு. நம்பூதிரிபாட் மந்திரி சபை அமைக்கும்போது அங்கே மூடியிருந்தார்கள். இதற்கு முன் இவ்வளவு நாட்கள் எல்லா ஊர்களிலும் கல்லூரி மூடியிருந்தது. இந்திய வரலாற்றிலே கோளாவில் கம்யூனிஸ்டு மந்திரிசபை இருந்தபோது தான். இப்படிச் கல்லூரிகள் மூடப்படுவது பெருமைக்குரிய சிலைந்தானா என்று முதல் அமைச்சர் அவர்கள் சிந்திக்கவேண்டும். இதைச் சொல்கிற நேரத்தில், எல்லா மாவட்டங்களிலும் கலெக்டர்கள், கல்வி அதிகாரிகள், பெரிய வர்கள், அரசியல் கட்சியினர்கள் போன்ற எல்லோரையும் சேர்த்து ஒரு மாநாடு நடத்துங்கள். இப்போழுதே கூட கல்லூரிகளுக்கு நாங்கள் வரத் தயாராகியிருக்கின்றோம். இந்தச் சட்டமன்றக் கூட்டத்தை வேண்டுமானாலும் பிறகு இரவிலே வைத்துக்கொள்வோம். ஏன் இதைச் சொல்கிறேன் என்றால், எதிர்காலச் சந்ததிகளைக்கூறித்து அவர்களுக்கு பெரும் பொறுப்பு இருக்கிறது. இது பொதுவாழ்வில் ஈடுபட்டிருக்கும் எல்லோருக்கும் ஒரு பெரிய அறைகூவலாக இருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொள்ளும் நேரத்தில், இத்தகைய சமூக விரோதமான காரியங்கள், வன்முறைச் செயல்கள் எப்பொழுது தடுத்தாகின்றன? அவற்றைத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்றுமே கண்டித்து இருக்கிறது. இதை மிகுந்த இருதய சுத்தியடனும், உளத்தின் ஆழத்திலிருந்தும் நாங்கள் பேசுகிறோம். இதை ஏதோ “அரசியல் வாண வேடிக்கை” என்றோ “உங்கள் பலவீனங்களை மறைக்கப் பயன்படுத்தி ஒரு காரியம்” என்றோ தப்பான விமரிசனம் செய்யக் கூடாது, ஆக்கபூர்வமான காரியங்களிலே ஈடுபடுவதற்கு இந்த மாநில அமைச்சரவைக்கும் குறிப்பாக முதல் அமைச்சர் அவர்களுக்கும் பொறுப்பு இருக்கிறது என்று நான் சொல்கிற நேரத்தில் இதற்கான நடைமுறைத் திட்டங்களில் சர்க்காரோடு மிகவும் ஒத்துழைக்க நாங்கள் தயாராயிருக்கிறோம் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். இன்றைக்கு ஹிந்தியா? தமிழா? அல்லது, ஹிந்தியா? ஆங்கிலமா? என்ற பிரச்சினையில் மாணவர் சமுதாயம் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகாமல் காலியிடங்களாகிவிட்டன என்ற நெருக்கடி இருக்கிறது. இந்த நெருக்கடியிலிருந்து முதலிலே மீள்வோம், அதற்கு எங்களுடைய நேசக் கரங்கள் நீண்டிருக்கின்றன. நீங்கள் எவ்வளவு தான் எங்களைக் கோபமாகப் பார்த்தாலும், எங்கள் கடமையிலே, எதிர்காலச் சமுதாயமும், இந்த நாடும் எங்களுக்குச் சொந்தம் என்ற முறையிலும், உரிமைக்காரர்கள் என்ற முறையிலும் நாங்கள் ஒத்துழைக்கத் தயாராயிருக்கிறோம் என்று கூறி என்னுடைய உரையை முடிக்கின்றேன்.

“திரு ஏ. பி. லி. வீரபாகு : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற இந்தக் கல்வி மானியத்தை ஆதரித்துச் சில ஷஷங்களை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். 37 கோடி ரூபாய்க்கு அதிகமான தொகையை நாம் இந்த மானியத்தில் கல்விக்காக ஒதுக்குகிறோம். அதிலே ஆரம்பக் கல்விக்கும், உயர் நிலைக் கல்விக்கும் 31 கோடி ரூபாய் அளவிற்குச் செலவிட மதிப்பீடுகள் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முப்பதாயிரத்திற்கும் அதிகமான ஆரம்பப் பள்ளிகளும், இரண்டாயிரத்திற்கும் அதிகமான உயர்நிலைப் பள்ளிகளும், எழுபத்தெட்டுக்கும் அதிகமான கலைக் கல்லூரிகளும், இவற்றைத் தவிர தொழில் நுணுக்கப் பள்ளிகள், இன்ஜினீரிங் பள்ளிகள் போன்றவைகளும் இருப்பது இந்த மாநிலத்தினுடைய கல்வி நிலையிலே இருக்கிற வளர்ச்சியையும், இதிலே அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிற அக்கறையையும் காட்டுகிறது.

[திரு. ஏ. பி. ஸ். வீரபாகு] [11th March 1965]

இவ்வளவு பெரிய வளர்ச்சிக்கு நாம் மிகுந்த சந்தோஷத்தைத் தெரிவிக்கின்ற இந்த நேரத்தில் சென்ற இரண்டு மாதங்களாகக் கல்வச் சாலையிலே இருக்கின்ற மாணவர்களுடைய போக்கு கவலை தருவதாக இருக்கிறது. இந்தப் போக்குக்கு யார் காரணஸ்தர்கள் என்பதை ஆராயாமல் ஒரு புதிய அத்தியாயத்தையே துவக்க வேண்டும் என்று முதல் அமைச்சர் அவர்கள் “ஜேனரல் அம்னெஸ்டி” ஒன்று வழங்கி ளார்கள். இராமதம் 8-ந் தேதியிலிருந்து கல்லூரி மாணவர்கள் ஒழுங்காகக் கல்லூரிகளுக்குச் செல்வதற்கு உண்டான சூழ்நிலையை அரசாங்கம் தோற்றுவக்கத்தான் செய்தது. “அது வைஸ்-சாண்டலர்கள் ஆலோசனையின்பேரில்” என்று குறிப்பிட்டதும் சரிதான். இன்று மாணவர்களிடையே நடக்கின்ற குழப்பத்திற்குத் தலைமை தாங்குவது பல்கலைக்கழக மாணவர்கள். ஆகவே, அவர்களுடைய “டிஸிப்ளின்” னைப் பொறுத்த மட்டில் வைஸ்-சாண்டலர் தான் அதிகமான பொறுப்பு வகிக்கின்றவர்கள். ஆகவே, அவர்களுடைய ஆலோசனையை ஏற்றுக்கொண்டு இந்த அரசாங்கம் ஒரு நல்ல சூழ்நிலையைத் தோற்றுவித்து, அதன் மூலமாக மாணவர்கள் இந்த வருஷம் பரீட்சைக்குச் செல்வதற்கு உண்டான ஒரு பெரு வாய்ப்பு பெறுவார்கள் என்கிற சூழ்நிலை உருவாகி வந்ததை இரண்டு மூன்று நாட்களாக நடந்து வரும் சில சம்பவங்கள் மீண்டும் சீர்கெட வைக்குமோ என்ற கருத்து தொனிக்கிற முறையிலே இருக்கிறது.

எதிர்க் கட்சி அங்கத்தினர்கள் இன்று பேசிய பாங்கு நல்ல சூழ்நிலையைத் தோற்றுவிப்பதற்கு உதவகரமாக இருக்கும் என்று நான் நம்புகிறேன். ஆனாலும் கூட, இந்த மூன்று நாட்களில் நடந்த சம்பவங்களை நான் பார்க்கும்போது, பாதிக்கும் மேற்பட்ட மாணவர்கள் கல்லூரிக்குச் செல்லவே விரும்புகிறார்கள் என்று தெரிகிறது. விபிடி காலேஜ்களில் மாத்திரமல்ல, பல்வேறு மாவட்டங்களிலே உள்ள கல்லூரிகளிலும் தூத்துக்குடி வ. உ. சி. கல்லூரியிலும் 90 சத வீதத்திற்கும் மேற்பட்ட மாணவர்கள் முதல் நாள் கல்லூரிக்குச் சென்றிருந்தார்கள். இரண்டாம் நாளன்று மதுரையிலும், திருச்சியிலும் ஏற்பட்ட சம்பவங்களையொட்டி கல்லூரிக்கு செல்கின்ற மனப்பாங்கு குறைந்திருக்கிறது. நேற்று நடந்த சம்பவங்களைப் பார்க்கும்போது, கல்லூரிக்குச் செல்கிற மாணவர்களை மாணவர்களே தாக்குகிறார்கள் என்கிற நிலைமையும் உருவாகி வருகிறது. கல்லூரியிலே வகுப்புக்குச் சென்ற மாணவர்கள் மீது வகுப்புகளிலே கல் எறியப்பட்டிருக்கிறது. “கல்லூரி Campus” குள் போலீஸ் போகக் கூடாது” என்று உத்தரவு ஏற்கனவேயே போலீசாரால் அமுலாக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆனால், கல்லூரி முதல்வர் வேண்டுகோள் வந்ததால் போலீஸ் அங்கு போய் பாதுகாக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. அவர் வேண்டுகோள் வந்ததால் அதற்குரிய நடவடிக்கைகளை போலீஸ் எடுக்கும் என்று முதல் அமைச்சர் அவர்கள் இங்கே குறிப்பிட்டார்கள். தூத்துக்குடியிலே கல்லூரி வகுப்பிலே கல் எறியப்பட்டிருக்கிறது. 300 மாணவர்கள் தங்களுடைய பயிற்சியைப் பெறுவதற்கு இடமில்லாமல் 100, 150 மாணவர்கள் சேர்ந்து கல் எறிந்ததன் காரணமாக அங்கு நேற்று எடுமுறை—தற்காலிக எடுமுறை—அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை நான் முதல் அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வருவதன் நோக்கம், கல்லூரி இடத்தை ஒரு கிளர்ச்சி இடமாக மாற்றுவதற்கு மாணவர்கள் முற்படும்போது, அதற்குப் போலீஸ் பாதுகாப்பு வேண்டும் என்று கல்லூரி முதல்வர் கோரிக்கை வட்டிருக்கும்போது, அதற்குரிய பாதுகாப்புக் கொடுக்கப்படவில்லை, அது கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காகத்தான். அப்படியில்லாவிட்டால், கல்லூரியைப் பாதுகாப்பதற்குக் கல்லூரி முதல்வர்களே நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று வட்டுவிட்டால், வகுப்புக்குச் செல்கின்ற மாணவர்களுக்கும் வகுப்புக்குச் செல்லாத மாணவர்களுக்கும் இடையே நோடிப் போராட்டம் நடந்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை, அந்த நிலைமைக்குக் கொண்டுவந்து வட்டுமீடும். அதைத் தைரியமாக அரசாங்கம் சமாளித்தாக வேண்டிய கடமை இருக்கிறது என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அப்படி

11th March 1965] [திரு ஏ. பி. சி. வீரபாகு]

மாணவர்களுக்குள்ளேயே அடிதடி என்கிற நிலைமை வருவதற்குக் காலம் ட்டைத்தாலும் கல்லூரிகளை நடத்துகிறவர்களுக்கே அந்த பொறுப்பு ஏற்படுமோ என்று அச்சப்படுகிறேன். போலீஸார்களை நடப்பினாம் வாழ்க்கை நடத்த முடியாது என்பது வாஸ்தவம். கல்லூரிகளை நடத்துகிறவர்களை தங்களுக்குப் பாதுகாப்பு தேவை என்பதாக நேற்று நடந்த நடவடிக்கைகளை மூலம் கோரினால் அரசாங்கம் உதவி செய்தாக வேண்டும். அவர்களே பார்த்துக் கொள்ளட்டும் என்று வட்டுட்டக் கூடாது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். போலீஸ்காரர்கள் இப்போது தங்குகிறார்கள். சப்-இன்ஸ்பெக்டர்கள் எரிக்கப்பட்டாலும், ஹெட்-கான்ஸ்டபிள்கள் அடிக்கப்பட்டாலும்-மீண்டும் ஏதாவது நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டால் நம்மால் தான் சிக்கல் வந்துவிட்டது என்ற நிலைமை வரக் கூடாது என்பதாகப் பயப்படுவதுபோலத் தெரிகிறது. போலீஸ்காரர்களின் மீது கல்லெறிந்தால் திரும்பவும் இவர்களைக் கல்தான் ஏறிய வேண்டும் என்று சொல்வதா? ஒன்றும் புரியவில்லை. திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தலைவர்கள்—இன்றிலே இந்தக் கிளர்ச்சிக்கு அவசியம் இல்லை என்று பல வேண்டுகோள் இங்கேயே வந்துதிருக்கிறார்கள். மாணவர்களுக்குத் தலைமை தாங்கிய மாணவர் கவுன்சில் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தை நிறுத்திக் கொள்வதாக அறிவித்துவிட்டது. இருந்தும் மாணவர்களே தொடர்ந்து அரசியல் நேரடி நடவடிக்கையில் ஈடுபடுவது என்றால் கல்கக்காக நாம் எதற்காக 37 கோடி ரூபாய் செலவழிக்கிறோம்? இது வயர்த்தமாகப் போய்விட்டதா என்று கேட்க வரும்புகிறேன். இந்தக் கிளர்ச்சியின் முடிவாக நாம் நல்லதொரு சூழ்நிலையை உண்டாக்க வேண்டும் என்பதற்காகப் பல நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருக்கிறோம். அரசாங்கம் எல்லா மாணவர்களையும் விடுதலை செய்திருக்கிறது. செலக்ஷனில் தேர்ச்சி பெருதவர்கள் கூட பரிட்சை எழுதலாம் என்பதாக—இதுவரையிலும் கொடுத்தாகாத சலுகையை இவ் வாண்டு யூனிவர்சிட்டி கொடுத்திருக்கிறது இருந்தும் மாணவர்கள் கிளர்ச்சியை நீடிக்கச் செய்கிறார்கள் என்றால் பரிட்சை எழுதாமலேயே டிகிரி வந்துவிடும் என்ற காரணத்தினால்தான் இப்படிச் செய்கிறார்கள் என்று யோசிக்க இடமேற்படுகிறது. இன்றைக்கு மிகக் குறைந்த மாணவர்கள் என்று சொல்லலாம்—இருந்தும் 50 சத வீதம் மாணவர்கள் கல்லூரிகளுக்குப் போக வரும்புகிறார்கள். இதைவிட இன்னும் குறைந்த பட்ச மாணவர்கள் தான் பரிட்சை எழுத வரும்புகிறார்கள் என்றாலும் இவர்களுக்காக பரிட்சை நடத்த ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எந்தக் காரணம் கொண்டும் பரிட்சை எழுத வரும்புகிற மாணவர்களின் நலன் இவ்வாண்டு பாதிக்கப்படக் கூடாது என்று சொல்லிக் கொள்ள வரும்புகிறேன். எவ்வளவோ நல்லெண்ணெய்தான் ஒரு நல்ல சூழ்நிலையைத் திரும்ப ஏற்படுத்திக் கொடுத்தும் சில மாணவர்கள் பண்ணிக்குப் போக, கல்லூரிகளுக்குப் போக மறுக்கிறார்கள் என்றால் பரிட்சை எழுதாமலேயே ப்ரமோஷன் கொடுத்துவிடலாம் என்ற காரணமோ என்று தான் ஐயப்பட வேண்டியிருக்கிறது. இன்று கூட எதிர்பார்ப்பில் இருந்து ஒரு ஆலோசனை கூறப்பட்டது. இங்குள்ள உறுப்பினர்கள் அத்தனைபேரும் ஒவ்வொரு மாணவருடைய வீட்டுக்கும் போய் (திரு எம். எஸ். மணி.—ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் போய் என்று சொல்லவில்லை. ஒவ்வொரு கல்லூரிக்கும் என்று சொன்னேன்). நாம் போய்ச் சொல்வதனால் ஏற்படக் கூடிய விளைவு என்ன என்று பார்க்க வேண்டும். மாணவர்களுடைய கவுன்சில் குழுத் தலைவர்களை முதல் அமைச்சர் அவர்கள் சந்தித்து இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய கோரிக்கையை நிறைவேற்றி இருக்கிறார்கள். அரசியல் சட்டத்தைக் கொளுத்தியவர்களையும் கூட விடுதலை செய்ய—சர்வகலாசாலை உப அத்யட்சகருடைய சிபார்சை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மதரை, திருச்சி ஆகிய இடங்களுக்கும் போய்ச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதைவிட இன்னும் என்ன பண்ண வேண்டும் என்பது தான் புரியவில்லை. இனி பெற்றோர்கள்

10-10
a.m.

[திரு ஏ. பி. சி. வீரபாகு]

[11th March 1965]

தான் அக்கறை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆசிரியர்கள் என்றால் கூட முடியாது. காரணம் ஒரு கல்லூரியில் ஆயிரத்து ஐநூறு இரண்டாயிரம் என்று மாணவர்கள் இருக்கும்போது நாற்பது, ஐம்பது ஆசிரியர்களுக்கு எல்லா மாணவர்களுடைய மனட்பாங்கும் தெரிந்திருக்கும் என்று சொல்ல முடியாது. எல்லோரிடத்திலும் இந்த நாற்பது, ஐம்பது ஆசிரியர்களுக்குக் கிரிப் இருக்க முடியாது. ஆகவே பெற்றோர்கள் தான் அக்கறை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதோடு கல்லூரி இடத்தை கிரிச்சி ஸ்தலமாக மாற்றுவதைத் தடுக்க வேண்டும் என்று கல்லூரி முதல்வர் களிடமிருந்து கோரிக்கை வந்தால் அரசாங்கம் உடனடியாக உதவி செய்ய வேண்டும்.

மொழிப் பிரச்சினையைப் பற்றி தமிழுக்கு போதனா மொழியின் அந்தஸ்தை அரசாங்கம் கொடுக்க வரும்பினாலும் அது ஏன் வராமாட்டேன் என்கிறது என்றால் இந்தி தேர்வு மொழியாக வைக்கப்பட்டுள்ளது என்றார்கள். இந்தி தேர்வு மொழி என்பது பூராவுக்கும் அல்ல. ஆங்கிலமும் தேர்வு மொழியாக இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. தேர்வு மொழி என்ற வுடனேயே அது பாபுலர் ஆகிவிடுமா தமிழ் நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டியில் எல்லா மொழிகளிலும் தேர்வு மொழியாக ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும் என்பதாகத் தீர்மானம் போடப்பட்டு இருக்கிறது. இன்றைக்கு நம் ராஜ்யத்தைப் பொறுத்து வரையில் தமிழ் தான் ஆட்சி மொழி. இதற்கு எல்லா வகையிலும் ஊக்கம் கொடுக்கப் படுகிறது. நாட்டை ஆளுவது நாம். நம் தாய் மொழி தமிழ். நம்மைவிட அதற்கு இன்னும் வளம் கொடுக்க எப்படி முடியும்? இதனாலே அது போதனா மொழி அந்தஸ்தைப் பெற்றுக்கொடுதா என்று ஆலோசிக்க வேண்டும். நல்ல அறிஞர்கள் கூட பத்துப் பதினென்றாவது வருபட்டிலேயே போதனாமொழியாக ஆங்கிலத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதாகச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். என் ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டும் என்பதற்கான காரணங்களையும் சொல் கிறார்கள். தமிழ் மொழியின் அந்தஸ்தை போதனாமொழியாக ஏற்படுத்தினால் தான் உண்டாகும் என்று சொல்வது பொருத்த மில்லை.

இன்று ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லப் படுகின்ற இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே, தொடர்ந்து ஆங்கிலம் இருப்பதற்கு அவசியம் இருக்கிறது என்று எண்ணி நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் ஆங்கிலத்திற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்து, எலிமெண்டரி எஜுகேஷன், செகண்டரி எஜுகேஷன் ஸ்டேஜ்களில் கூட ஆங்கிலம் கொண்டு வருவதற்காகக் கவனம் செலுத்தி வருகின்ற இந்த நேரத்திலே, கல்லூரிகளிலே தமிழைப் போதனாமொழியாக உடனடியாகக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று சொல்லி சர்ச்சையைக் கிளப்புவது சரியான முறையல்ல. போதனா மொழி அந்தஸ்தைச் சட்ட ரீதியாகக் கொடுத்துவட்டாலுங்கூட உடனே அதை நிறைவேற்றிவிட முடியாது. ஹிந்திக்குச் சட்ட ரீதியாக ஆட்சிமொழி என்று கொடுத்துவட்டாலுங் கூட அது சீக்கிரமாக ஆட்சிமொழியாக வராது.

நமது அரசாங்க வேலைகள் எல்லாவற்றையும் தமிழிலேயே ஆக்க வேண்டுமென்று நம்முடைய முயற்சிகள் இருந்தாலுங்கூட, இன்னும் சில நிர்வாகக் காரியங்களிலே, உதாரணமாக ஜஸ்டிஸ்ஸை எடுத்துக் கொண்டால் தமிழ் மொழி இப்போதைக்கு வர முடியாது என்றுதான் சொல்லப்படுகிறது. தமிழைச் சரியாக நிறைவேற்ற முடியாத நிலைமையில் தான் இருக்கிறோம். போதனா மொழியாகத் தமிழை மாற்றுவதற்கு அரசாங்கம் சரியான நடவடிக்கை என்று சொல்லக்கூடிய முறையில் அங்கத்தினர்கள் கொண்டு போவம் இருக்குமானால் உண்மையிலேயே அந்தக் கோணத்தி லிருந்து பார்ப்பவர்கள் கொஞ்சம் சிந்தனை செய்து பார்க்க வேண்டுமென்றுதான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

11th March 1965]

[திரு ஏ. பி. சி. வீரபாகு]

ஆரம்பக் கல்வியும், உயர்நிலைக் கல்வியும் அவ்வளவு நல்ல தரமான நிலையில் அமையவில்லை என்று சமீபத்திலே நமது வைஸ்-சான்ஸலர் அவர்கள் கல்லூரிக் கல்வியின் நிலையைப்பற்றிக் கூறும்போது கூறியிருக்கிறார்கள். அஸ்திவாரம் சரியாக இல்லை என்றும் கூறியிருக்கிறார்கள். இதற்குப் பல்வேறு காரணங்கள் இருக்கின்றன, என்பது நம்முடைய அறிக்கையிலிருந்து தெரிகிறது. ஒரு வேகமான முன்னேற்றம் அதாவது பாஸ்ட் எக்ஸ்பான்ஷன் வேண்டும் என்று நாம் விரும்புகிறோம். 1,000 பள்ளிக்கூடங்கள் இருந்த இடத்திலே இன்று 2,000 பள்ளிக்கூடங்கள் இருக்கின்றன. அது மட்டுமல்ல. அரசாங்கம் டிபென்டு புரொகிராமாக எடுத்து, 100 200, கட்டிடங்கள் கட்டுவதற்கு மானியம் அளிக்கிறதென்று இந்த அறிக்கையில் நாம் பார்க்கிறோம். ஆகவே, இட வசதி, போதனை சாதனங்கள் வசதி, இருக்கின்ற ஆசிரியர்களுடைய தரம், இவற்றை யெல்லாம் பொறுத்துத்தான் நல்ல கல்வித் தரம் ஏற்பட முடியும். ஆகவே, ஆட்சி முறையிலே குறைபாடு இல்லை. நிலைமையிலே தான் குறைபாடு இருக்கிறது என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும்.

இன்றுள்ள ஆசிரியர்களோடு, 20 வருஷம், 30 வருஷங்களுக்கு முன்னால் இருந்த ஆசிரியர்களின் நிலையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டும். முன்பெல்லாம் கிளாஸ் டீச்சர் ஆக இருந்தால் அநேகமாக எல்லாப் பாடங்களையும் சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டும். ஆனால் இப்பொழுது கணக்குக்கு ஒரு வாத்தியார்; சயின்ஸுக்கு ஒரு வாத்தியார், தமிழுக்கு ஒரு வாத்தியார் என்று ஒவ்வொரு பாடத்திற்கும் ஒவ்வொரு வாத்தியார் இருக்கிறார்கள். பிணாவேட் டியூஷன் சொல்லிக் கொடுக்கிற ஆசிரியர்கள்கூட ஆங்கிலம் சொல்லிக் கொடுப்பவர் கணக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க முடியாது; அதாவது இந்த அறிதீமேடிக் கூடச் சொல்லிக் கொடுக்க முடியாது. கணக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பவர் ஆங்கிலம் சொல்லிக் கொடுக்கமுடியாது. அந்த அளவுக்குத் தான் இன்றைய ஆசிரியர்களுடைய தன்மை இருக்கிறது. எனவே, ஆசிரியர்களுக்கு டிரெயினிங் கொடுக்கும்பொழுது, அவர்களுக்கான டிரெயினிங் சிலபெஸ்ஸில் என்ன மாற்றம் செய்தால் அவர்கள் சப்ஜெக்ட் ஓரியென்டேஷன் பெறமுடியும் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இந்த நிலை இன்று பல்லைக் கழக அன் லே கூட இருக்கிறது. ஜெனரல் மெத்தர்ஸ் ஆப் டீச்சிங் அவர்கள் பெற்றுக்கொண்டார்கள் என்றால் அவர்கள் ஆசிரியர்கள் ஆவதற்குப் பக்குவம் பூராவும் பெற்றுக்கொண்டார்கள் என்று கருத முடியாது. எனவே ஆசிரியர்கள் டிரெயினிங் பயிற்சியில் தகுந்த முறையில் சிலாஸ்ஸை மாற்றி அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். டிரெயினிங் காலேஜ்களுக்காக என்று ஏற்படுத்தப்பட்ட ஜெனரல் எக்ஸ்பான்ஷன் கமிஷன்கூட ஆசிரியர்களுக்கு ஒரு வருஷப் பயிற்சி போதாது, இரண்டு வருஷங்கள் இருக்க வேண்டும் என்று கூறி இருக்கிறார்கள். இன்னொரு முக்கியமான விஷயம்.

ஆசிரியர்களுடைய வேலைக்கு அதிகமான சம்பளம் கொடுத்து வருகிறோம். என்றாலும், ஃபர்ஸ்ட் கிளாஸ், செகண்ட் கிளாவில் பாஸ் பண்ணிய கிராஜுவேட்கள், எம்.எக்கள் இவர்களுக்கு எல்லாம் ஸ்டைபெண்டு கொடுத்தாவது ஆசிரியர் வேலைக்குப் பயிற்றுவிக்கப்பட வேண்டும். அவர்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய சம்பளம் தரமான சம்பளமாக இருக்க வேண்டும். நல்ல தரமானவர்கள் அந்த வேலைக்கு வரக்கூடிய நிலைமையிலே சம்பளம் கொடுக்க வேண்டும். முன்பெல்லாம் ஆசிரியர் புரொபஷன் என்றால் நல்ல புரொபஷன் என்று சொல்வார்கள். ஆனால் இன்று புரொபஷன் பார்க்கப்படுவதில்லை. பணம்தான், சம்பளம்தான் கணக்குப் பார்க்கப்படுகிறது. ஆசிரியர்களாக இருப்பவர்கள் ஒரு வருஷம் இரண்டு வருஷங்களுக்கு ஆசிரியர்களாக இருந்துவிட்டு, பின்பும் பி.எஸ். ஐ.எ.எஸ். ஆவதற்குத்தான் முயற்சி செய்கிறார்கள். அம்மாதிரி ஐ.பி.எஸ். ஆவதற்கு இந்தத் தொழில் உதவிகரமாக இருக்கு என்று கூட நினைக்கிறார்கள். அம்மாதிரி அப்டிமினிஸ்ட்ரேஷன் சர்வீஸுக்குப் போக

[திரு எ. பி. சி. வீரபாகு]

[11th March 1965]

வேண்டும் என்றுதான் நினைக்கிறார்கள். அவர்களாகவே இந்த ஆசிரியர் தொழிலைத் தங்களுடைய தொழிலாக முன்வந்து ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய விதத்திலே சம்பள விகிதாசாரத்தை அமைக்க வேண்டும். அதாவது ரூ. 250, 300 என்று அமைத்துவிட்டால் போதுமானது. இதுமாதிரி முக்கியமான சயின்ஸ், கணக்கு இந்த சப்ஜெக்டுகளுக்கு மட்டும் செய்தால் போதும் என்று கேட்கக்கொள்கிறேன்.

இப்பொழுது டீச்சர்களுக்குப் பென்ஷன் கொடுக்கப்படுகிறது. அதிலே சர்க்காரிலே வேலை செய்பவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்ற அளவுக்கு இதர இடங்களிலே வேலை பார்த்தவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுவதில்லை. அவர்களுக் கெல்லாம் ஏதோ $1/4$ தான் கொடுக்கிறார்கள். முன்பு பி. ஏ., எல். டியாக இருந்தவர்களுக்கூட இப்பொழுது 35 ரூபாய்தான் பென்ஷன் வாங்குகிறார்கள். அப்படி அவர்கள் வாங்குவதை அவர்களுடைய பையன் பி. ஏ. படிக்கிறவன், எம். ஏ. படிக்கிறவன் பார்த்தால் கூட அவனுடைய, ஆலோசனை ஆசிரியர் வேலை வேண்டாம், வேறு வேலைக்குப் போகலாம் என்றுதான் இருக்கும். அவர்களும் தங்கள் பையன்களை ஆசிரியர் வேலை வேண்டாம், வேறு வேலைக்குப் போ என்றுதான் கூறுவார்கள். ஆகவே சர்க்காரில் வேலை பார்த்தவர்களுக்குக் கொடுப்பதுபோல் இதர இடங்களிலே வேலை பார்த்தவர்களுக்கும் பென்ஷன் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு, அடுத்த ஆண்டிலே ஏற்படப் போகிற என்ஜினியரிங் காலேஜை நெல்லை ஜில்லாவுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற கோரிக்கையைச் சமர்ப்பித்துக் கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*திருமதி பி. கே. ஆர். லக்ஷ்மிகாந்தம் : சபைத் தலைவர் அவர்களே, நமது கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டு வரப்படுகின்ற இந்தக் கல்வி மானியக் கோரிக்கையை நான் ஆதரிக்கிறேன்; வரவேற்கிறேன்.

நமது நாட்டிலே நாம் சுதந்திரம் பெறுவதற்கு முன்பு படித்தவர்களுடைய தொகை என்ன என்று பார்த்தால், இரண்டு சத வீதம்தான் இருந்தார்கள். ஆனால், இப்பொழுது 40 சத வீதம் படித்திருக்கிறார்கள் என்று சொன்னால் உண்மையிலேயே நாம் பெருமைப்பட வேண்டும். கல்வியிலே நாம் செய்த ஒரு புரட்சிகரமான செயல் இது என்று சொன்னால் மிகையாகாது. ஒரு சில ஆண்டுகளுள்ளேயே நமது நாட்டில் உள்ள பல லட்சக்கணக்கான பேர்களைப் படிக்க வைத்ததன் பெருமை இந்தத் தமிழ் நாட்டு அமைச்சர் அவைக்குத் தான் சேரும் என்பதையும் நான் கூறிக்கொள்கிறேன்.

இந்த ஆரம்பக் கல்வியைப் பற்றிச் சொல்லும்போது, ஒவ்வொரு வகுப்புக்கும் ஒவ்வொரு வாத்தியார் வேண்டுமென்று முன்னால் பேசிய அங்கத்தினர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அது நல்லதுதான். அம்மாதிரி இருந்தால் கல்விவிருடைய தரம் நன்றாக இருக்கும். ஆனால், ஒவ்வொரு மைல் சுற்றளவுக்கும், குக்கிராமங்களிலே கூட ஆரம்பப் பள்ளிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒரு கிராமத்தில் 200, 300 பேர்கள்தான் ஜனத் தொகை இருந்தாலும் கூட அங்கெல்லாம் பள்ளிக்கூடங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தப் பள்ளிக்கூடங்களில் 15 அல்லது 20 மாணவர்கள் படிப்பார்கள். எனவே அந்த 15 அல்லது 20 மாணவர்களுக்கு என்று ஒரு வாத்தியார் வைப்பதென்றால், நமது நிதி நிலையைப் பார்க்கும்பொழுது, நமக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிற தொகையே போதாமல் போய்விடும். ஆகவே, ஒரு வகுப்புக்கு ஒரு ஆசிரியர் வைக்க வேண்டுமென்று சொல்வதால் நல்ல தரமான கல்வி ஏற்படும் என்று சொன்னாலும் கூட இப்போதைய நம்முடைய நிதி நிலை அறிக்கையை வைத்துப் பார்த்தால், அது சாத்தியப்படுமா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும்.

உயர்நிலைப் பள்ளிகளைப் பொறுத்த அளவிலே இன்ஸ்பெக்டர்கள் அதிகமாகத் தேவை, ஒவ்வொரு சப்ஜெக்டுக்கும் ஒரு இன்ஸ்பெக்டர் போட வேண்டுமென்று கூறப்பட்டது. அது நல்லதுதான். ஆனால் இதெல்லாம் சாத்தியமா என்று பார்க்க வேண்டும். இந்த நிலைமைக்கேற்ப

11th March 1965] [திருமதி பி. கே. ஆர். லக்ஷ்மிகாந்தம்]

எந்த அளவுக்கு சாத்தியமோ அந்த முறையில் ஒவ்வொரு சப்ஜெக்ட்டுக்கும் ஒரு இன்ஸ்பெக்டரைப் போடுவது சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டிய ஒன்றாகும். ஆகையினால் கூடியமட்டும் இன்ஸ்பெக்டர்கள் நல்ல முறையிலே பள்ளிகளுக்குச் சென்று கண்காணிக்கிறார்களா என்று பார்த்து முடிவு செய்ய வேண்டுமே அல்லாது இப்போது இருக்கிற நிலைமையில் தனித்தனியாக ஒரு இன்ஸ்பெக்டரைப் போட முடியாது என்பதைத்தான் நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

சென்ற 1964-65-ம் ஆண்டில் செகண்டரி எஜுகேஷனில் சில மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. முதல் பாரம், இரண்டாவது பாரம் என்பதெல்லாம் மாறி ஒரே ஸ்பாண்டர்டு ஆக ஆக்கினார்கள். அப்பொழுது வேறு சில மாறுதல்களும் ஏற்பட்டன. சர்க்காரே நேரடியாக ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பளத்தைக் கொடுப்பது என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. மாணேஜ்மென்ட் பள்ளியானாலும், சர்க்கார் நடத்துகின்ற பள்ளியானாலும் ஆசிரியர்களுக்கு நேரடியாகச் சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது. தனிப்பட்ட முறையில் நடத்தப் படுகின்ற உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கான பராமரிப்புச் செலவு இன்னும் எவ்வளவு கொடுக்கப்படும் என்பது சரியான முறையில் தெரியவில்லை. அங்கீகரிக்கப்பட்ட செலவில் 1,500 ரூபாயாவது மாணேஜ்மென்ட் செலவழிக்க வேண்டுமென்று குறிப்பிடப்படுகிறது. அந்தத் தொகையை அவர்கள் எப்படிச் சமாளிக்க முடியும் என்பதையும் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஆகவே, அதிலே மாறுதல்

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : தனிப்பட்டவர்கள் உயர்நிலைப் பள்ளியைத் தொடங்குவது என்றால் அவர்கள் 36,000 ரூபாய் பொசிட் கட்ட வேண்டுமென்றிருக்கிறது. அவ்வாறு பொசிட் கட்டினால் அதிலிருந்தே 1,500 ரூபாய் வரை வருமாதலால் குறைந்த பட்சம் அந்தத் தொகையைச் செலவழிக்க வேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

திருமதி பி. கே. ஆர். லக்ஷ்மிகாந்தம் : அமைச்சர் அவர்களுடைய விளக்கத்திற்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்த ஆண்டிலே மேலும் ஆறு கல்லூரிகள் திறக்கப்படும் என்றும் அதிலே இரண்டு பெண்கள் கல்லூரிகளில் ஒன்று மதுரையில் திறக்கப்படும் என்றும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மதுரையிலே அரசாங்கத்தின் சார்பாகத் திறக்கப் பட இருக்கிற பெண்கள் கல்லூரிக்கான இடம் மதுரை நகரத்தின் நடுவிலே இருந்தால் நல்லது என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அங்கு இருக்கிற டிஸ்ட்ரிக்ட் போர்டு கட்டிடத்தைப் பெண்கள் கல்லூரிக்காகச் சர்க்கார் வழங்க வேண்டுமென்று கனம் முதலமைச்சர் அவர்களை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நம்முடைய நாட்டிலே நல்ல முறையிலே கல்வி வளர்ந்திருக்கிறது. அதைப் பற்றி ஆட்சேபணை சொல்வதற்கில்லை. ஆனால் நாம் கல்வியைப் போதிக்கும்போது, தெய்வ பக்தி, தேச பக்தி, ஒழுக்கம், நாணயமாக இருக்க வேண்டுமென்ற தன்மை ஆகிய இத்தனையையும் போதிக் வேண்டும். அப்படிப் போதித்தால்தான் வருங்காலத்தில் சமுதாயம், நாடு நல்ல முறையில் இருக்குமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

உடற் பயிற்சி ஆசிரியர்கள் மிகக் குறைவாக இருக்கிறார்கள். எங்கு பார்த்தாலும் அந்த ஆசிரியர்களுக்குக் கிராக்கி இருக்கிறது. கிடைப்பதில்லை. அதற்கான ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளி ஒன்றே ஒன்று சென்னையில் மட்டுந்தான் இருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். ஆகவே, உடற் பயிற்சி ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளி ஒன்றை மதுரையிலே ஏற்படுத்த வேண்டும். அப்படி ஏற்படுத்தினால் அந்த ஆசிரியர்கள் நமக்குத் தேவையான அளவுக்குக் கிடைக்க வழி ஏற்படும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

மொழிப் பிரச்சனையைப் பற்றிப் பேசப்பட்டது. தமிழுக்கு ஆக்கம் கொடுக்க வேண்டும் ; ஊக்கம் கொடுக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் பேசினார்கள். தமிழுக்கு ஆக்கம் கொடுத்துக் கொண்டதான் இருக்கிறோம். நம்

[திருமதி பி. கே. ஆர். லக்ஷ்மிகாந்தம்] [11th March 1965]

முடைய தமிழ்நாடு சர்க்கார் ஆட்சி மொழியாக இன்று தமிழ் இருந்து கொண்டு வருகிறது. தமிழ் ஆரம்ப, உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலே போதனை மொழியாகவும், இருந்து வருகிறது. ஆகவே தமிழுக்கு ஆக்கம் கொடுக்க வில்லை என்ற அர்த்தம் படுமபடியாகப் பேசுவது நல்லதல்ல. தமிழுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் கொடுத்துக் கொண்டேதான் வருகிறோம். இந்தியைப் பற்றிப் பேசும்போது, இந்தியைக் கற்க வேண்டாம்; இந்தி இந்தியாவின் ஆட்சி மொழியாக இருக்கக் கூடாது என்று பேசிக்கொண்டு வருகிறார்கள்; தமிழ்நாடு பூராவும் பரவ வேண்டும்; தமிழுக்கு ஆக்கம் தேட வேண்டும்; தமிழை மற்றவர்களும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லுகிறபோது, நாம் மற்றவர்களுடைய பாஷையைக் கற்றுக்கொண்டால்தான் அவர்கள் நம்முடைய பாஷையைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று நினைக்க முடியும். இந்தி மொழியை நாம் கற்றுக்கொண்டால், நமது மொழியில் இருக்கின்ற உயர்ந்த கருத்துக்களை எல்லாம் இந்தி மொழியில் பேசுபவர்கள் தெரிந்துகொள்வதற்கு வழி ஏற்படும். ஆகவே, நாம் அவ்வளவு பேரும் இந்தி மொழியைக் கற்றுக் வேண்டும்.

ஆட்சி மொழி இந்தி என்று வந்தபோது நேருஜி அவர்கள் நடத்த வாக்குறுதியைச் சட்டமாக்க வேண்டுமென்று சமீபத்திலே கிளர்ச்சி எடுத்தப் பட்டது. அந்தக் கிளர்ச்சிக்குப் பின்னால் நேருஜி அவர்கள் கொடுத்த வாக்குறுதியைச் சட்டமாக்குவதற்கான முயற்சிகளை எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிற இந்த நேரத்தில், கல்லூரி திறந்தவுடன் மாணவர்கள் கல்லூரிக்குச் செல்லாமல் இருப்பது வருந்தக் கூடிய ஒரு சூழ்நிலையாகும். இதுவரையிலே பொதுமக்கள், அல்லது பெற்றோர்கள் அரசாங்கத்தின்மீது குறை கூறிக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்போது அரசாங்கம் செய்த ஒரு பெரிய காரியம் என்னவென்று கேட்டால், கிளர்ச்சியில் மாணவர்கள் மீதுள்ள வழக்குகளை எல்லாம் வாபஸ் செய்துவிட்டார்கள். அவர்கள் பள்ளிக்கு, கல்லூரிக்குப் போகவேண்டுமென்று சிறு பிள்ளைகளைத் தட்டிக் கொடுப்பது போல், சொல்லிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். அதைப் பற்றி எல்லாம் கொஞ்சம் கூடக் கவலை எடுத்துக் கொள்ளாமல் மறுபடியும் கல்லூரிகளுக்குப் போகாமலும், போகின்றவர்களைத் தடுத்துக்கொண்டும் இருப்பது நமது நாட்டுக்குப் பெரிய தீங்கை விளைவிக்குமென்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இப்போது எனக்கு முன்பு பேசிய கனம் அங்கத்தினர் சொல்வது போன்று இந்த விஷயத்திலே பெற்றோர்களுக்கும் கடமையுண்டு; மற்றக் கட்சித் தலைவர்களுக்கும் கடமையுண்டு; அதற்கும் மேலாகக் கல்லூரி முதல்வர்களுக்கு முதல்வர்மாண கடமையுண்டு என்று நான் வலியுறுத்திச் சொல்கிறேன். கல்லூரி முதல்வர்கள், கல்லூரிகளை மூடாது நடத்துவதோடு, கல்லூரிக்கு வருகின்ற மாணவர்களுக்கு இடைஞ்சல் ஏற்படாமல் இருக்க முறையான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும். வந்த மாணவர்களுக்குக் கல்லூரிகளில் வகுப்புகள் நடத்தப்பட வேண்டும். கல்லூரியை நடத்துவதற்கு ஏதாவது இடைஞ்சல் ஏற்பட்டால், அதைத் தவிர்ப்பதற்குக் கல்லூரி முதல்வர் ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமே தவிர, அதைப் பார்த்து பயந்து கொண்டோ, நடவடிக்கை எடுக்காமலோ, கல்லூரிகளை மூடிவிடுவது நல்லதல்ல என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஏதோ ஒரு விதமாகக் கிளர்ச்சி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அதற்கு யார் காரணம் என்பது பற்றியெல்லாம் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள். அதற்கு யார் காரணமாக இருந்தாலும் மாணவர்கள் இனிமும் கல்லூரிகளுக்குச் செல்லாமல் இருப்பது நல்லதல்ல; படிக்க வருகின்ற மாணவர்களுக்காவது படிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*திரு ஆ. துரையாசன் : கனம் சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் கல்வி மாண்புக் கோரிக்கையின் மீது எங்களுடைய கட்சியின் சார்பாகத் தரப்பட்டிருக்கிற வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து என்னுடைய கருத்துக்களைத் தங்கள் மூலமாக இந்த மன்றத்தில் வைப்பதற்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். பொதுவாக, நம்முடைய தமிழகத்திலே கல்வி எந்த அளவுக்கு முன்னேற்றம் அடைந்து வருகிறது என்று பார்த்தால்,

11th March 1965]

[திரு ஆ. துரையாசன்]

கல்விச் சாலைகள் இல்லாத கிராமம் இல்லை ; மூன்று மைல்சளுக்கு ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளி ; ஒரு மைலுக்கு ஒரு ஆரம்பப் பள்ளி என்ற அளவிலே இன்று நிலைமைகள் இருக்கின்றன என்று இந்த அறிக்கையிலே தரப்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னாலும், பொதுவாகத் தமிழகத்திலே மிக மிகப் பின்தங்கிய பகுதிகளாக இருக்கின்ற பகுதிகளில் இந்த அறிக்கையிலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றபடி பள்ளிகள் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றனவா என்று பார்த்தால் இல்லை யென்று நான் உறுதியாகச் சொல்ல முடியும்.

மூன்றாறு மக்கள் தொகை கொண்ட இடத்திற்கு ஒரு ஆரம்பப் பள்ளி இருக்கவேண்டும் என்பது திட்டம். ஐநூறு மக்கள் தொகை கொண்ட பகுதிக்குக் கூட அறந்தாங்கி, பட்டுக்கோட்டை போன்ற பகுதிகளுக்கு ஆரம்பப் பள்ளிகள் இல்லை. ஐந்து மைலுக்கு ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளி இருக்கவேண்டுமென்று கட்டாயம் இருந்தாலும், 10 மைலுக்கு ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளி கூட இல்லாத நிலை இன்னும் அறந்தாங்கி, பட்டுக்கோட்டை போன்ற பகுதிகளில் இருந்துவருகின்றன. அப்படி 10 மைலுக்கு ஒரு பள்ளிக்கூடம் இருக்கிற நிலையிலும் கூட சொந்தமாக நல்ல கட்டட வசதியில்லாமல் அல்லது பள்ளிகள் நடத்தவதற்கு வேண்டிய எல்லாப் பொருள்களும் இல்லாத ஒரு சூழ்நிலை அறந்தாங்கி போன்ற தலைநகரப் பகுதியிலே இருக்கிறது என்று சொன்னால் ஒதுக்கப்படுகிற 37 கோடி ரூபாய் எப்படி எந்தப் பகுதிகளுக்குச் செலவிடப்படுகிறது என்று என்னைப் போன்ற மிக மிகப் பின்தங்கிய பகுதிகளிலிருந்து வந்திருக்கிற உறுப்பினர்களுக்கு ஐயப்பாடு எழுவது சகஜம் என்பதை நான் இந்த மன்றத்தில் தெரிவிக்கக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். என் பகுதியில் ஆரம்பப் பள்ளி மூன்று மைலுக்கு ஒரு பள்ளி கூட இருக்கிற நிலை இருக்கிறது. இதில் எல்லாம் மிக மிக வேடிக்கையான நிலை என்னவென்றால், ஆசிரியர்களே பெரும்பாலும் கிடையாது. அறந்தாங்கி, ஆவுடையர்கோவிலில் இரண்டு பஞ்சாயத்துக் கூட்டு மன்றத்தில் கிட்டத்தட்ட 110 பஞ்சாயத்துக்கள் இருக்கின்றன. பல ஆரம்பப் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. பலமிடங்களில் பள்ளிகள் என்று பெயர் இருக்கிறதே தவிர, பள்ளிக்கூடங்கள் இல்லை. மரத்தடியில் பள்ளிக்கூடங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. கோவில்களில் நடைபெற்று வருகின்றன. மடங்களில் நடைபெற்று வருகின்றன. ஆனால் ஆசிரியர்கள் இல்லை. ஒவ்வொரு ஆண்டும் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் இல்லை என்று கூறுகிறார்கள். சில இடங்களில் பள்ளிக்கூடங்கள் ஆரம்பித்து இரண்டு மூன்று மாதங்கள் கழித்து எம்ப்ளாய்மென்ட் எக்ஸ்சேஞ்சிலிருந்து அப்பளிகேஷன் கால் பார் செய்து பயிற்சி பெறாத ஆசிரியர்களைப் போட அனுமதிப் பெற்று ஆசிரியர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்புகிறார்கள். அப்படிப் போடப்படுகிற ஆசிரியர்கள் அறந்தாங்கி என்றால் அங்கு வரப் பயப்படுகிறார்கள். காரணம், அங்கு தண்ணீர் கிடைப்பதில்லை. அங்கு போய் எப்படி வேலை செய்வது என்று வருவதற்கு பயப்படுகிறார்கள். ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர்கள் கிடைப்பதே கிடையாது. இதற்கு மற்றொரு காரணம், ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர்கள் எங்கள் வட்டாரத்தில் அதிகமாகியல்லை. இதற்காகத்தான் கடந்த ஆண்டு இந்த மான்யக் கோரிக்கையின் மீது பேசும்போது தெரிவித்தேன்.

அறந்தாங்கியில் ஒரு ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளியைத் துவக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டேன். அங்கு ஆண்களே வருவதற்கு மறுக்கிறார்கள் என்றால் பண்ண ஆசிரியர்கள் எப்படி வந்து பணி செய்வார்கள் என்று நினைத்துப் பார்க்கக் கூடிய ஒரு சூழ்நிலை இல்லை. அடுத்து பகல் உணவுத் திட்டம் மிகவும் சிறப்பாக நடைபெறுகிறது என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்த பகல் உணவுத் திட்டத்தைப் பற்றி வருடா வருடம் எங்கள் தரப்பில் உள்ளவர்களும் அந்தத் தரப்பில் உள்ளவர்களும் பேசிக் கொண்டுதானிருக்கிறார்கள். பகல் உணவுத் திட்டம் தேர்தல் காலத்தில் பிரசாரம் செய்வதற்கு ஆளும் கட்சிக்குப் பயன்படுகிறதே தவிர, பெரும்பாலும் இந்தத் திட்டம் ஏழாங்காகச் செயல்படவில்லை என்று நான் நிச்சயமாகக் கூற முடியும். இந்தத் திட்டத்தின் பயனாக கௌரவமான ஆசிரியர்கள் வீடு வீடாகப் போய் பிச்சை எடுக்கக் கூடிய ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவர்களின் வேலை நேரத்தில் பாதி நேரம் அவர்கள் உணவு

10-30
a.m.

[திரு ஆ. துரையாசன்]

[11th March 1965]

சமைப்பதில் ஈடுபடுகிற ஒரு பரிதாபகமான நிலைதான் ஏற்படுகிறது. சீருடை என்று ஒன்று வழங்கப்படுகிறது. இதில் சில தவறுகள் ஏற்பட்டு ஆசிரியர்களுக்கும், பெற்றோர்களுக்கும் சச்சரவு கூட ஏற்படுகிறது. என் வட்டாரத்தில் கடந்த ஆண்டு சீருடை வழங்கப்பட்டது. அதிகாரிகள் வந்து வழங்கினார்கள். அதில் வசதியுள்ள ஒருவர் வீட்டுப் பிள்ளைக்கு அளிக்க இருந்த சீருடை சற்று உயர்ந்த துணியில் வாங்கித் தைத்திருந்தார்கள். அதை வழங்கும்போது ஆசிரியர் தவறுதலாக அந்த துணியை எடுத்து அதிகாரியிடம் கொடுத்து அது ஒரு ஏழைக் குழந்தைக்கு வழங்கப்பட்ட விட்டது. நிகழ்ச்சி நடந்த பிறகு அந்த மிராசதார், அந்த ஆசிரியரைப் பிடித்து வா என்று அந்த ஆசிரியரைப் பார்த்து கேட்டார், “யார் வீட்டுப் பணத்தில் தைத்தது என்று அதிகாரியிடம் எடுத்துக் கொடுத்தாய்” என்று கேட்டார். பெற்றோர்கள் தான் தைத்துக் கொடுக்கிறார்கள். அரசாங்க அதிகாரிகள் வழங்குகிறார்கள். இதை வைத்துக் கொண்டு தேர்தலில் ஆளும் கட்சிக்குப் பிரசாரம் செய்கிறார்கள். அடுத்து, பள்ளிக்கூடங்கள் திறப்பதில் சற்றுப் பின்தங்கிய பகுதிகளைப் பார்த்து திறக்க வேண்டுமென்று நிலையை உருவாக்க வேண்டுமென்று தெரிவித்துக் கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். கல்விக்கண்காணிப்பாளர் சொல்வதை கூட்டு மன்ற அதிகாரிகள் தலைவர்கள் யாரும் கேட்பதில்லை. ஆசிரியர்களை மாற்றுவது, நியமிப்பது எல்லாம் பஞ்சாயத்து கூட்டுமன்றம் மூலமாகவே செய்யப்படுகிறது. பெட்டி இன்ஸ்பெக்டர் பெயரளவில் தான் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்களுக்கு நல்ல அதிகாரத்தைத் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். உயர்நிலைப் பள்ளி திறக்க 10,000 ரூபாய் தரவேண்டுமென்று விதியிருக்கிறது. என் பகுதியை எடுத்துக் கொண்டால் அவர்கள் 10,000 ரூபாய் எப்படித் தர முடியும்? கடந்த ஆண்டு அங்கு லேசான பஞ்சம். இந்த ஆண்டு கடுமையான பஞ்சம் என்ற நிலை இருக்கிறது. கடந்த ஆண்டு ஆவுடையார்கோவில், மீம்சலில் ஒரு பள்ளி இரண்டு ஆண்டுகளாக திட்டமிடப்பட்டுத் தொடங்கப்பட்டிருக்கிறது. அறந்தாங்கியில் ஒரு மகளிர் பள்ளியைத் துவக்கியிருக்கிறோம். இந்த ஆண்டு அவற்றிற்குரிய பங்குத் தொகையை கட்டியாக வேண்டும். இந்த ஆண்டு அதைக் கட்ட முடியாத ஒரு சூழ்நிலை அந்த வட்டாரத்தில் இருக்கிறது. தண்ணீர் கூட அங்கு குடிப்பதற்கு இல்லை என்ற பஞ்ச நிலை இருக்கிறது. ஆகவே தங்கள் மூலம் நான் அமைச்சர் அவர்களை வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்த ஆண்டு அந்தத் தொகையைச் செலுத்தாமல் அடுத்த ஆண்டு கட்டத் தவிரை தரும்படி உத்திரவிட கேட்டுக்கொள்கிறேன். அறந்தாங்கிக்கு ஒரு கலைக் கல்லூரி வேண்டுமென்று சென்ற ஆண்டு கேட்டேன். உயர்நிலைப் பள்ளிக்காக புதிதாகக் கட்டப்படும் கட்டடத்திற்கு அப் பள்ளியை இன்னும் மாற்றவில்லை. அந்தக் கட்டடத்தை கல்லூரிக்கு வைத்துக் கொண்டு, பழைய கட்டடத்தில் உயர்நிலைப் பள்ளியை வைத்துக் கொள்ளலாம். அப் பள்ளியில் ஒரு பகுதியில் பெண்கள் பள்ளி இருக்கிறது. பெண்களுக்கு ஒரு தனிக் கட்டடம் அரசாங்க உதவியோடு கட்டத் தயாராக இருக்கிறோம். கீழ்த் தஞ்சையில் மகளிர் கல்லூரி ஒன்று இருக்கிறது. மேல் தஞ்சையில் இல்லை என்ற ஒரு குறை இருக்கிறது. ஆகவே அங்கும் ஒரு மகளிர் கல்லூரி துவக்கப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். கடந்த ஆண்டு அக்னி ஆற்று அணைக்கட்டு திறப்பு விழாவிற்கு வந்தபோது புதுக்கோட்டைக்கு ஒரு மகளிர் கல்லூரி வேண்டுமென்று கேட்போது அடுத்த ஆண்டு கவனிப்போம் என்று முதல் அமைச்சர் அவர்கள் உறுதி தந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே புதுக்கோட்டையில் ஒரு மகளிர் கல்லூரி திறக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். நம் விவசாய அமைச்சர் அவர்கள் உறுதி தந்ததைப்போல் நான்காவது திட்டத்தில் தஞ்சையில் நிச்சயமாக ஒரு விவசாயக் கல்லூரியும், தொழில் நுட்பப் பள்ளிகள் (பட்டுக்கோட்டை-அறந்தாங்கி) பகுதியில் திறக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அறந்தாங்கி மகளிர் உயர் நிலைப் பள்ளிக்கு ஹாஸ்டல் வசதி இல்லாததினால் கிராமங்களிலிருந்து பெண்கள் வந்து படிக்க முடியாத ஒரு சூழ்நிலை இருக்கிறது. இந்த ஆண்டிலாவது அதைத் துவக்கித் தரவேண்டும். மீம்சல், மணமேலுதடியில் பள்ளிக்கூட கட்டட வசதி இல்லை. ஹாஸ்டல் வசதி இல்லை. அவைகளைச் செய்து தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

11th March 1965]

* திரு க. கோமதி சங்கர தீக்ஷிதர் : கௌரவமிக்க சபாநாயகர் அவர்களே, நம் முதல் அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற இந்தக் கல்வி மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து இரண்டொரு வார்த்தைகள் மூலமாக என் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். தமிழ்நாட்டுக்கு ஒரு பெரிய களங்கத்தை அளித்தது இந்த மாணவர்களின் கிளர்ச்சி. இந்த நாட்டில் பிறந்தவர்கள் அனைவரும், வருங்காலத்தில் மாணவர்கள் வாழ்க்கை எவ்வாறு இருக்கும், இப்படிப்பட்ட கிளர்ச்சிகள் நடந்தால் வருங்காலத்தில் தமிழ் மக்களின் பிற்கால கதி என்ன வாயிருக்கும் என்பதைப் பொறுப்பு வாய்ந்த அரசியல்காரர்கள் கவனிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். அரசியலில் தெளிவான பாதையில் நடக்க அனுபவம் வாய்ந்த மாணவர்கள், அரசியலைக் கைக்கொள்வதற்கு விடப்பட்டால் தமிழ் மக்களின் அரசியல் வாழ்க்கை பிற்காலத்தில் எவ்வாறு இருக்கும் என்பதை எந்த அரசியல் கட்சிக்காரர்களாக இருக்கட்டும், அவர்கள் சிந்திக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். வயது வந்தவர்களுடைய காலம் எல்லாம் கழிந்து விட்டது. ஆனால் வருங்காலத்தில் உண்மையாகவே தமிழ்நாட்டில் அழிந்து இந்தியாவில், நமது நாட்டைப்பற்றி நமக்கு பற்று தல் இருந்தால் தமிழ் நாட்டினுடைய வருங்கால முன்னேற்றத்தை நாம் நிச்சயமாக சிந்திக்க வேண்டும் எந்த கிளர்ச்சியாக இருக்கட்டும். இம்மாதிரிப்பட்ட பூதத்தைக் கிளப்பிவிடுவதில் ஒரு போதும் மாணவர்களை ஈடுபடுத்தக் கூடாது என்பதைப் பொறுப்பிலுள்ள எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களை நான் வேண்டுகோளாக கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்த நாட்டில் காங்கிரஸ் அரசாங்கம், சுதந்திரத்தோடு மக்களுக்கு சோஷியலிஸ்ட் சிஸ்டம் செய்ய வேண்டும் என்றும் மக்களுக்குப் பொருளாதார வகையில் முன்னேற்றத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும், அதன் மூலமாக மக்கள் சுபீட்சமாக வாழவேண்டும் என்றும் திட்டமிட்டு அதற்காகச் சேவை செய்து வருகிறது என்பதை யாரும் ஆட்சேபிக்க முடியாது. உணவு நிலைமை, வீலவாகி உயர்வு, வேலையில்லாத திண்டாட்டம், இன்னும் உணவுப் பற்றாக்குறை இம்மாதிரிப்பட்ட சூழ்நிலையில் தமிழ்நாடு அரசாங்கம் இவைகளில் எல்லாம் கவனம் செலுத்தி மக்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டும் என்று கருத்தில் கொண்டு, வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் போது, அதை எந்த அரசியல் கட்சிகளாக இருந்தாலும் சரி, அதை ஆதரிக்க வேண்டிய கடமை அவர்களுக்கு இருக்க வேண்டியதாகும். இந்த நேரத்தில் மாணவர்களுடைய கிளர்ச்சிகளை எல்லாம் ஆதரித்து, அதன் பேரில் பெரியதொரு களங்கத்தைத் தமிழ்நாட்டுக்கு உண்டு பண்ணி விட்டது பெரும் வருத்தத்திற்குரிய விஷயமாகும். உலகத்திலுள்ள மக்கள் எல்லாம் தமிழ் நாட்டைப்பற்றி மோசமான அபிப்பிராயம் கொண்டிருப்பதை எல்லாம் நாம் பத்திரிகைகள் வாயிலாகப் பார்க்கின்றோம். இந்த தமிழ் நாட்டில் 17 வருட காலமாக காங்கிரஸ் அரசாங்கம் நல்ல பெயர் எடுத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறது. மகர்தமா காந்தியினுடைய அடிச் சுவட்டைப் பின்பற்றி, சுதந்திர காலத்தில் எல்லாம் அதற்கான இயக்கங்களில் ஈடுபட்டு, அதற்காகப் பல தியாகங்களைச் செய்து, அதன் மூலமாக மக்களுக்குச் சுதந்திரத்தை வாங்கிக் கொடுத்து, மக்களுக்கு அதன்மூலமாக சேவைச் செய்ய வேண்டும் என்ற உணர்ச்சியோடு கழிந்த 17 ஆண்டு காலமாக தமிழ் நாடு அரசாங்கம் செயல்பட்டு வருகிறது. நம்முடைய தியாகச் செயல்களைப்பற்றியும், நம்முடைய சுதந்திரத்தின் பெருமையைப்பற்றியும் வருங்காலப் பிரஜைகளாக இருக்கின்ற மாணவ வாலிபர்கள் இன்றையதினம் உணரவில்லை. அவர்களுக்கு அதை நாம் கற்றுக் கொடுக்கவில்லை. எப்படி நாம் சுதந்திரம் பெற்றோம், எந்தெந்த அகிம்சா வழிகளில் எல்லாம் நம்முடைய நாட்டின் சுதந்திரத்தைப் பெற்றோம், நம்முடைய சுதந்திரத்திற்காக நம்முடைய தலைவர்கள் எல்லாம் என்னென்ன சேவை புரிந்தார்கள், என்பதை யெல்லாம் நம்முடைய நாடு சுதந்திரம் அடைவதற்காக, தியாகிகள், ஊழியர்கள் என்னென்ன செய்தார்கள் என்பதை யெல்லாம், வருங்காலச் சிறுவர்களுக்குக் கல்வித் திட்டத்தில் நாம் நிச்சயமாகப் புகுத்த தவறிவிட்டோம். அப்பேர்ப்பட்ட தேசபக்தி, சுதந்திரத்தினுடைய பெருமை இவைகளை எல்லாம் நம்முடைய வாலிபர்கள் அறிந்து கொள்வதற்கான சந்தர்ப்பத்தை நாம் ஏற்படுத்திக் கொடுக்காததின் காரணமாகத்தான் இம்மாதிரிப்பட்ட கிளர்ச்சிகள் நடைபெற்றன என்று

[திரு. க. கோமதி சங்கர தீக்ஷிதர்] [11th March 1965]

தான் நான் நினைக்கிறேன். தமிழ் நாட்டில் காங்கிரஸ்காரர்கள் என்ன அன்னியர்களா? காங்கோ நாட்டில் இருப்பது போன்று அன்னியர்களாகவா காங்கிரஸ்காரர்கள் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்? காங்கிரஸ்காரர்கள் என்ன பாவத்தைச் செய்தார்கள்? அவர்களை வெறுக்கத்தக்க வகையில் ஏன் நடந்து கொள்ள வேண்டும்? அதற்குக் காரணம் என்ன என்பதை நாம் சிந்திக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

நாட்டில் ஒழுங்கையும் சட்டத்தையும் நிலைநாட்ட வேண்டியது அரசாங்கத்தினுடைய கடமையாகும். ஆனால் இப்போது போகிற போக்கிலேயே போய்க் கொண்டிருந்தால் மக்களுடைய கதி என்னவாகும்? இப்போது நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவர்கள் மாணவர்களுக்கு அறிக்கைகள் விடுத்து மும் கூட, மாணவர்கள் இன்னும் கல்லூரிகளுக்கும், பள்ளிகளுக்கும் போகாமல் இருந்து வருவது மிகவும் வருந்தத் தக்கதாகும். இவர்களுடைய பிஞ்சு உள்ளங்களில் விஷ சத்து ஊன்றப்படாமல் இருக்க வேண்டும். அவர்களுடைய உள்ளங்களில் அரசியல் எண்ணங்கள் புகாமல் இருக்க வேண்டும். அதற்கு வேண்டியதே செய்ய எதிர்க்கட்சிக் காரர்கள் மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை வணக்கத்தோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். வருங்கால பிரஜைகளுடைய, (மாணவர்களுடைய) கடமை என்ன? நாம் கல்விக்காக 37 கோடி ரூபாய் செலவு செய்யப் போகிறோம். ஆரம்பக் கல்வி, உயர்நிலைப் கல்வி, காலேஜ் கல்வி இவைகள் எல்லாம் நல்ல முறையில் வெற்றிகரமாக நடைபெற்றுவரக்கூடிய இந்த நேரத்தில்—நம்முடைய திட்டங்கள் எல்லாம் நல்ல முறையில் நிறைவேறி விவசாயம், மருத்துவம், சுகாதாரம் இவைகள் எல்லாம் நல்ல முறையில் நடந்து வருகின்ற இந்த நிலையில்—மாணவர்களுக்கிடையில் கிளர்ச்சி மனப்பான்மை ஏற்படுகிறது என்றால், அதை நாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கக் கூடாது. எந்த விதத்திலும் அதைப் போக்குவதற்கு பொறுப்போடு, தகுந்த நடவடிக்கைகளை நாம் எடுத்துக் கொண்டாக வேண்டும். முக்கியமாக பாரதியார் அவர்களுடைய பாடல்கள் எல்லாம், கட்டாயமாக, ஆரம்பக் கல்விக்கான பாடல்களில் எல்லாம் சேர்க்கப்பட வேண்டும். அம்மாதிரிச் சேர்க்கத் தவறிவிட்டதால்தான் இந்த மாதிரியான குழப்பங்கள் எல்லாம் ஏற்படுகின்றன. இது நம்முடைய தேசம், நம்முடைய தேசத்தினுடைய சுதந்திரத்திற்கு எந்த விதத்திலும் ஊறு ஏற்படுத்தாமல், நம்முடைய உயிரைக் கொடுத்துவது காக்க வேண்டும் என்கின்ற தேசபக்தி உணர்ச்சி நிச்சயமாக எல்லா மாணவர்களுக்கும் ஏற்படுக்கூடிய வகையில், ஆரம்பக் கல்வி முதல் எல்லா வகுப்பிலும் சுதந்திர உணர்ச்சி கொண்ட பாரதியார் பாடல்களை எல்லாம் கட்டாயமாக ஏற்படுத்த வேண்டும். அதற்கான எல்லா நடவடிக்கைகளையும் கல்வி இலாகாவினர் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மேலும், இலவசக் கல்வி மதிய உணவு முதலியவைகள் எல்லாம் நாம் கொடுத்து வருகிறோம். சீருடை கொடுக்கிறோம். அது மட்டுமல்ல. அனைவருக்கும் 11-வது வகுப்பு வரையிலும் நாம் இலவசக் கல்வி கொடுத்து வருகிறோம். இதை யெல்லாம் பெற்றோர்கள் உணராமல் தங்களுடைய பிள்ளைகளை கிளர்ச்சியில் ஈடுபடுத்தினார்களே என்று பார்க்கும் போது, அவர்களுடைய வருங்கால வாழ்க்கை எந்த விதத்தில் அமையும் என்பதை நாம் மிகக் கவனத்தோடு பார்க்கவேண்டும். முக்கியமாக இந்த நேரத்தில் பள்ளிகளுக்கு மாணவர்களோடு பெற்றோர்களும் செல்வதற்கு முயற்சிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்போதுள்ள நிலையில் எல்லா இடங்களிலும் மாணவர்கள் ஒழுங்காகப் பள்ளிகளுக்குச் செல்வதற்கு பெற்றோர்கள் அவர்களுடைய வருங்கால வாழ்க்கையை உத்தேசித்து அதற்கான கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்திப் பிரச்சினையைப் பொறுத்த அளவில், நல்ல அனுபவம் உள்ளவர்கள், வயது வந்தவர்கள் அரசியல் ரீதியில் கவனித்துக் கொள்வார்கள். முக்கியமாக தேசிய மொழி என்பது இந்தி என்று நாம் ஒப்புக்கொள்கிறோம். ஆனால் அதை கட்டாயப்படுத்தக்கூடாது. அதைக் கட்டாயப்படுத்தாமல் பார்த்துக்கொள்வதில் எந்தத் தமிழ்நிலைமையும், காங்கிரஸ் தமிழன் பார்த்துக்கொண்டிருக்க மாட்டான். இங்கிலீஷ் என்பது உலக

11th March 1965] [திரு. க. கோமதி சங்கர தீட்சிதர்]

பாஷை. அதை நாம் லிங்கிங் லாங்குவேஜாக வைத்துக்கொள்ளலாம். இதையெல்லாம் நம்முடைய தலைவர்கள் பார்த்துக்கொள்வார்கள் என்பதை மாணவர்களுக்கு பெற்றோர்கள் நன்றாக எடுத்துரைத்து, அவர்களை அரசியலோடு கலக்கவிடக்கூடாது என்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

எலிமென்டரி வாத்தியார்களைப் பொறுத்தவரையில், இப்போது எலிமென்டரி வாத்தியார்களாக இருந்து பென்ஷன் வாங்குகின்றவர்கள், ஐந்து ரூபாய், ஏழு ரூபாய் என்று பென்ஷன் வாங்குகிறார்கள். இது மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. இதை மாற்றுகின்ற முறையில், நாம் “ஓல்ட் ஏஜ்” பென்ஷன் கொடுப்பதைப் போலாவது, அவர்களுக்கு 20 ரூபாய் அளவிற்காவது பென்ஷன் கொடுப்பதற்கு கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன். ஜெய் ஹிந்த்.

திரு. டி. கதம்பவன சுந்தரம் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நமது முதல் அமைச்சர் சமர்ப்பித்திருக்கிற இந்தக் கல்வி மான்யக் கோரிக்கையை நான் வரவேற்கிறேன். கடந்த பல ஆண்டுகளாகக் கல்வித் துறையிலே நமது மாநிலம் முன்னேற்றவேண்டும் என்பதற்காகப் பல நல்ல திட்டங்களை புகுத்தி, நாட்டிலே பாடசாலைகளை அதிகமாக ஏற்படுத்தி, அதற்குத் தகுந்தாற்போல் உயர்நிலைப் பள்ளிகளையும் ஏற்படுத்தி, அதற்குத் தகுந்தாற்போல் கல்லூரிகளையும் ஏற்படுத்தி, கல்வியிலே பெரும் முன்னேற்றத்தை நாம் கண்டிருக்கிறோம். இந்த ஆண்டு கல்வி மான்யமாக 37 கோடி ரூபாய் கோரப்பட்டிருக்கிறது. நமது மாநிலத்தின் வருமானத்தில் சுமார் 22 சதவீதம் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. கல்வியிலே நாம் இவ்வளவு பணத்தைச் செலவழித்து முன்னேற்றமான காரியங்களைச் செய்துக்கொண்டு வருகிறபோது, நமது குறிக்கோளான மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் முடிவுக்குள் நமது மாநிலத்திலே உள்ள குழந்தைகள் அத்தனை பேர்களையும் பள்ளி செல்பவர்களாக மாற்றி விட வேண்டும். பள்ளியில் படிக்கிறவர்களாக மாற்றி விடவேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு செய்துக்கொண்டிருக்கிறோம். அந்த லட்சியத்திலும் நாம் நிச்சயமாக வெற்றி பெறுவோம் என்று நமது முதல் அமைச்சர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார். அடைந்திருக்கிற முன்னேற்றத்தைப் பார்க்கும்போது அந்த லட்சியத்தை அடைந்து விடுவோம் என்பதிலும் சந்தேகமில்லை. நாம் இதுவரையில் எடுத்துக்கொண்ட காரியம் எல்லாம் மூன்றாவது திட்டத்தின் குறிக்கோளை அடைவதிலும், மாணவர்களைப் பள்ளிக்கு வர வைப்பதிலும் ஆன காரியங்களைத் தான் செய்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறோம். கல்வியின் தரம் குறைந்திருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். பள்ளியில் சேரக் கூடிய மாணவர்களின் எண்ணிக்கையில் கவனத்தைச் செலுத்தியது அல்லவது கல்வி போதனை சீராக நடைபெறுகிறதா, கட்டடங்கள் சீராக இருக்கின்றனவா என்பவைகளைப் பற்றியெல்லாம் கவனிப்பதிலே தவறி இருக்கிறோம் என்பது உண்மை. இந்த ஆண்டு முதற்கொண்டு டிஸ்ட்ரிக்ட் போர்டு காலத்தில் நடத்தப்படப் பள்ளிகளை சர்க்கார் எடுத்துக் கொண்ட காரணத்தினால் நல்ல கட்டடங்கள் இல்லாத காரணத்தினால் அந்தப் பள்ளிகளுக்குக் கட்டடங்கள் கட்ட மான்யம் வழங்குவதிலும் கல்வியின் தரத்தை உயர்த்துவதிலும், கல்வி போதிப்பதற்கான சாதனங்கள் வழங்குவதிலும், கட்டடங்கள் கட்ட அனுமதி அளித்தும் கவனம் செலுத்திக்கொண்டு வருகிறோம். இந்த அளவில் இனி கல்வியின் தரத்தை முன்னேற்றத்தை நாம் கவனிக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அப்படிப் பார்க்கும்போது, நாம் கடந்த காலத்திலே நடைமுறையிலே வைத்திருக்கக்கொண்டிருக்கக்கூடிய காரியங்களிலே ஒருசில நம் லட்சியத்திற்கு இடையூறு அல்லது பயன்படாதவையாக இருக்கின்றன என்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளியின் நிர்வாகியாக இருப்பதைக்கொண்டு ஏற்பட்ட என் அனுபவத்தை இங்கே சொல்லுகிறேன். உயர்நிலைப் பள்ளிகளை, எப்.பர் கேட்டெட் கோர்ஸ் என்று பல-நோக்குப் பள்ளிகளாக மாற்றியதால், என்ஜினீயரிங், செக்ரெட்டேரியல், அக்கிரகல்சுரல், ஹோம் ஸயன்ஸ் என்று இது போன்ற பல திட்டங்களைக் கொடுத்திருக்கிறோம். அதற்காக மத்திய சர்க்காரிலிருந்து மான்யம் கொடுத்துக் கட்டடங்கள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. சாதனங்

[திரு. டி. கதம்பவனசுந்தரம்]

[11th March 1965]

கள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தப் பிரிவுகளில் மாணவர்கள் சேர்ந்து படிக்க விரும்பவில்லை. காரணம், அவர்கள் அடுத்து கல்லூரிகளுக்குச் செல்லும்போது அதே படிப்பு உள்ள பிரிவுகள் புதுமுக வகுப்பில் கிடைப்பதில்லை. உதாரணமாக என்ஜினீயரிங்கை உயர்நிலைப் பள்ளியில் எடுத்துப் படிக்கும் மாணவர்களுக்கு என்ஜினீயரிங்கை தொடர்ந்து படிக்க வசதி இல்லாமல் இருக்கிறது. அதுவும் இல்லாமல் எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. படித்து முடித்துவிட்டு ஒரு பாலிடெக்னிக்கில் சேர வேண்டுமென்றால் என்ஜினீயரிங் படித்து மாணவர்களுக்கு பரிஃபரன்ஸ் கொடுப்பதில்லை. இதன் காரணமாக உயர்நிலைப் பள்ளியில் என்ஜினீயரிங் பகுதி எடுத்துப் படிக்க மாணவர்கள் விரும்புவதில்லை. அதனைத் தொடர்ந்து பள்ளிகளில் மாணவர்கள் குறைந்த எண்ணிக்கையில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றால் நிர்வாகிகளும், ஆசிரியர்களும் பலவந்தப் படுத்தி அந்தப் பிரிவில் சேர்ந்தால்தான் அந்தப் பள்ளியில் இடம் இருக்கிறது, மற்ற பிரிவில் இடம் இல்லாமல் இருக்கிறது என்று சொல்லி பலவந்தமாகச் சேர்க்கவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டு வருகிறது. ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளியில் என்ஜினீயரிங் பகுதி வைக்கவேண்டுமானால் 450 ரூபாய் வரையில் நான்கு ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. இதை நிறுத்தி விட்டு பி.டி. ஆசிரியராக நியமித்து வகுப்பு நடத்துவதாக இருந்தால், மூன்று ஆசிரியர்களை நியமித்து 40 மாணவர்கள் வீதம் 120 மாணவர்களுக்குப் போதிக்க வசதி ஏற்படுகிறது. ஆகவே நான் கேட்டுக் கொள்வதெல்லாம், புதுமுக வகுப்பிலும் உயர் நிலைப் பள்ளியில் படிக்கும் மாணவர்கள் எந்த வகுப்பை எடுத்துப் படிக்கிறார்களோ, அதையே புதுமுக வகுப்பிலும் எடுத்துப் படிக்க வாய்ப்பு ஏற்படுத்த வேண்டும். அதே மாதிரி, பட்டப் படிப்புக்குப் போகும்போது தொடர்ந்து அந்தப் பாடத்தைப் படிக்க வசதி செய்துக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்படி செய்வதன் மூலம் அதிகப்படி மாணவர்கள் என்ஜினீயரிங் பகுதியிலும், செக்ரட்டேரியல் பகுதியிலும் படிக்க வாய்ப்பு ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

கடந்த ஆண்டிலிருந்து ஆசிரியர்கள் எல்லோருக்கும் சர்க்காரே மாதா மாதம் சம்பளம் பட்டுவாடா செய்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கஷ்டமான நிலையில் நிர்வகித்துக்கொண்டிருக்கும் நிர்வாகிகளுக்கு இந்த ஏற்பாடு ஒரு வரப்பிரசாதம் ஆகும். இந்த ஏற்பாட்டின் ஆரம்பத்திலே கொஞ்சம் குறைபாடு ஏற்பட்டது. கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் பரந்த மனப்பான்மையில் 1-4-1964-ல் என்ன சம்பளம் வாங்கினார்களோ. அதே அளவுக்கு உயர்த்தி ஸ்பெஷல் சம்பளமாகக் கருதப்பட்டு எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும்.

* திரு. பொ. மு. வடிவேல் : மதிப்புக்குரிய சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, முதல் அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிற கல்வி மான்யக் கோரிக்கைக்கு எனது கட்சியின் சார்பாகக் கொடுக்கப் பட்டுள்ள வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து எனது கருத்தை எடுத்துச் சொல்ல நான் கடமை பட்டிருக்கிறேன். இங்கு பல நண்பர்கள் ஆட்சி மொழியாக இந்தி வேண்டுமா, ஆங்கிலம் வேண்டுமா, தமிழ் வேண்டுமா, என்று பேசினார்கள். என்னை யாராவது பார்த்து அவசரமாக ஆட்சி மொழியாக இந்தி வேண்டுமா, ஆங்கிலம் வேண்டுமா, தமிழ் வேண்டுமா என்று கேட்டால் உடனே நான் சொல்வேன் வேறு ஒரு மொழியைத் தான் குறிப்பிட முடியும் என்று. அதுதான் நேருவின் உறுதி மொழி. நேருவின் உறுதி மொழிதான் நாட்டிலே மிக அவசரமாகத் தேவைப் படுகிறது. அந்த உறுதி மொழியை நம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவர சட்ட பூர்வமாக ஆக்க நடவடிக்கை எடுக்க ஆவனச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நம்முடைய ஈரோட்டுப் பெரியவர்கள் தேசிய ஒருமைப்பாடு குறித்து ஒரு உதாரணம் சொன்னார்கள். அவர்கள் தமிழில் பெரும் புலவர். நான் தமிழில் சாதாரண அறிவை மட்டும் பெற்றவன். ஆனால் அவருடைய வாத்தத்தை என்னால் ஒப்புக்கொள்ள முடியவில்லை.

11th March 1965]

கனம் சபாநாயகர் : கனம் அங்கத்தினர் இப்போது குறிப்பிட்டார்களே, அவர் சபையில் இருக்கிறாரா ?

திரு மு. பொ. வடிவேல் : இருக்கிறார். (சிரிப்பு).

கனம் சபாநாயகர் : ஈரோட்டுப் பெரியவர் என்று சொன்னார்களே, அவர் இருக்கிறாரா ?

திரு. மு. பொ. வடிவேல் : கனம் உறுப்பினர் இருக்கிறார். அந்தப் பக்கத்தில் இருக்கிறார்.

கனம் சபாநாயகர் : ஈரோட்டுப் பெரியவர் என்றால் அவரா ? (சிரிப்பு).

திரு. மு. பொ. வடிவேல் : நான் கனம் உறுப்பினர் தங்களை மூர்த்தி கவுண்டர் அவர்களைக் குறிப்பிட்டேன். அவர் வயதில் பெரியவர். தேசிய ஒருமைப்பாடு பற்றி, வடக்கே இருக்கிறவர்கள் இராமரைக் கும்பிடுகிறார்கள், கிருஷ்ணனைக் கும்பிடுகிறார்கள். கன்னியாகுமரி முதல் இமயமலை வரையில் உள்ளவர்கள் இராமனையும் கிருஷ்ணனையும் கும்பிடுகிறார்கள், இது ஒருமைப்பாடு அல்லவா ? அந்த நாளில் இருந்தே ஒருமைப்பாடு இருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டார்கள். என்னால் அந்த வாத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. காரணம், ஐரோப்பா முழுவதும் ஆங்கில மொழி பேசப்படுகிறது. ஏசுநாதரை வணங்குகிறார்கள். அதற்காக ஐரோப்பா முழுவதும் ஒரு நாடா என்றால் நிச்சயம் இல்லை. சுமார் 32, 33 நாடுகளாக வெட்ப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் அந்த வாத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை என்று தங்கள் மூலமாகச் சொல்லிக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் ஏராளப் பணத்தை கல்விக்காக ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள். அதற்காக நான் அவரைப் பாராட்டுகிறேன். அந்த வகை விலே பிள்ளைகள் நன்றாகப் படிக்க வேண்டும் என்பதற்காக கம்பல்ஸரி எரியா என்று சொல்லி கட்டாயக் கல்வி அமுலில் இருந்துகொண்டு வருகிறது. அதன் காரணமாக நாட்டில் 88 சத விதிகம் பிள்ளைகள் படிக்கிறார்கள் என்று அறிக்கையிலே கூறப்படுகிறது. கட்டாயமாகப் படிக்க வேண்டும் என்ற சொன்ன காரணத்தினாலே, சட்டம் கொண்டுவந்த காரணத்தினாலே படிக்கிறார்கள் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. நாட்டிலுள்ள குழந்தைகளுக்கெல்லாம் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் வந்துவிட்டது. ஏழை, எளியவர்களும் நம்முடைய பிள்ளைகள் படிக்க வேண்டும், எதிர்காலத்தில் படித்தவர்களுக்குத் தான் மதிப்பு இருக்கும் என்று கருதக்கூடிய உண்மையான நிலைமை வந்துவிட்டது. ஆகவே, பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளை நல்ல முறையில் பள்ளிகளுக்கு அனுப்பி வைக்கிறார்கள். இவ்வளவு பிள்ளைகள் படிக்க முன்வந்திருக்கும்பொழுது, பிள்ளைகள் படிப்பதற்கு சரியான பள்ளிக்கூட வசதி கிடையாது. பல பள்ளிக்கூடங்கள் இன்னும் வேலை பூர்த்தியாகாமல், பாதி வேலைகள் தான் முடிந்திருக்கக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. காரணம் என்ன வென்று பார்த்தோமானால், பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையை ஒதுக்குகிறார்கள். சர்க்கார் ரூ. 4000, மான்யம் கொடுக்கிறார்கள். ஒரு பள்ளிக்கூடம் கட்டுவதற்கு. அந்த ரூ. 4,000 வைத்துக் கொண்டு, மீதி இருக்கும் தொகையை பஞ்சாயத்து போர்டு அல்லது ஊராட்சி நன்கொடையாகக் கொடுக்கவேண்டும். ஒரு கட்டத்திற்கு சுமார் ரூ. 10,000 எஸ்டிமேட் தயார் செய்யப்பட்டால், ரூ. 4,000 அரசாங்கத்திலிருந்து பணம் மான்யமாகப் பெறப்பட்டு, மீதி ரூ. 6,000 பஞ்சாயத்து போர்டும், ஊராரும் நன்கொடையாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற நிலைமை இருப்பதன் காரணமாக, அந்த ஈட்டுத் தொகையை அப்படிக் கொடுக்க முடியாமல் போனால், ஆங்காங்கு கட்டம் மொட்டையாக நின்றுவிடுகிறது. பிளாக்குகளை ஏ.பி.லி.டி. என்று பிரித்தார்கள். “டி” பிளாக்குகளுக்கு 20 சதவிகிதம் மான்யமாகக் கொடுத்துவிட்டு, மீதி 80 சதவிகித அளவுக்கு யூனியனிலிருந்து பணம் கொடுக்கப்பட்டு பல்வேலைகள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டம், இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலத்தில் பஞ்சாயத்து போர்டுகள் ரோடுகள் ஈட்டுதல், கிணறுகள் வெட்டுதல் ஆகிய வேலைகளுக்காகப் பணத்தைக்

[திரு. மு. பொ. வடிவேல்]

[11th March 1965]

கண்டிரியியுஷணைக் கொடுத்துவிட்டார்கள். ஆகவே, இப்பொழுது எந்த பஞ்சாயத்து போர்டிலும் பணம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆகவே, டி க்ளாஸ் பிளாக்குகளின் நிலைமைகளைப் பார்ப்பதற்குப் போது, அரசாங்கம் ரூ. 4,000 மட்டும் தான் மான்யமாகக் கொடுக்கும் என்ற நிலைமையை மாற்றி, இன்னும் கூடுதலாகப் பணத்தைக் கொடுக்க வேண்டும், இரண்டு பங்கு மான்யமாகவும், ஒரு பங்கு கண்டிரியியுஷணைவும் செய்தால் உடனடியாக பல பள்ளிகள் கட்டி முடிப்பதற்கு முடியும். இப்பொழுது கட்டடங்கள் பூர்த்தியாகாமல் அரசு மரத்தடியிலும், ஆல மரத்தடியிலும் உட்கார்ந்து படிக்க வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. அதனால் ஆசிரியர்களும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். காரணம் 25 பேர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்று நம்முடைய சர்க்கார் உத்தரவு சொல்கிறது. ஆனால், 25 பேர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்று சொல்லும்பொழுது, இட வசதியை முன்னிட்டுத் தான் கூடுதலாக ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். ஆகவே, இட வசதியில்லை என்று சொல்லும்பொழுது, 40, 50 பேர்களுக்கு ஒரே ஆசிரியர் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டிய துர்பாக்கியமான நிலைமை இருக்கிறது. அந்த நிலைமையை முதல் அமைச்சர் அவர்கள் கவனித்துச் சீர் செய்யவேண்டும்.

இப்பொழுது ஆசிரியர்கள் நல்ல தமிழ் பேசுகிறார்கள். வணக்கம் என்று சொல்லுகிறார்கள். வணக்கம் என்று சொன்னவுடனேயே, ஒரு சிலருக்கு பரபரப்பு ஏற்பட்டு, உடனே ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்து, ஏதோ தெரியவில்லை, தி.மு.க. ஆசாமி என்று சந்தேகப்பட்டு, உடனே அவர்கள் பேரில் புகார் மனு கொடுக்கிறார்கள். இவற்றை யெல்லாம் கொஞ்சம் தாராள மனப்பான்மையுடன் கவனித்து ஆவன செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

என்னுடைய பகுதியில் ஒரு சில சங்கடங்கள் இருக்கின்றன. தி.மு.க.-வைச் சேர்ந்தவர்களும் இருக்கிறார்கள். காங்கிரஸிலே உள்ள அங்கத்தினர்களும் பஞ்சாயத்து சேர்மனாக இருக்கிறார்கள். பள்ளி மாணவர்களை ஆசிரியர்கள் கூப்பிடும்பொழுது “உள்ளேன் அண்ண” என்று சொல்லுகிறார்கள். தி.மு.க. தலைவர்கள் மட்டும் அல்ல, காங்கிரஸ்காரர் தலைவர்களாக இருக்கும் ஊர்களிலும் “உள்ளேன் அண்ண” என்று சொல்லப்படுகிறது.

கனம் சபாநாயகர் : என்ன சொல் அது ?

திரு. மு. பொ. வடிவேல் : “ப்ரெஸன்டு ஸார்” என்பதற்கு “உள்ளேன் அண்ண” என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் ஊரிலே இருக்கிற சில காங்கிரஸ்காரர்கள் “உள்ளேன் அண்ண” என்று சொன்னால் எங்கள் மாபெரும் தலைவர் அறிஞர் அண்ணா அவர்களைக் குறிக்கிறது என்று எண்ணிக்கொண்டு, தி.மு.க. ஆசாமி மாதிரி இருக்கிறது என்று புகார் கூறுகிறார்கள்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : ஆசிரியர்களைப் பார்த்து மாணவர்கள் “அண்ண” என்று சொல்லுவது முறையல்ல. “ஐயா” என்று சொல்லுவது தான் சரி. “அண்ண” என்று சொல்லுவதை ஆதரிக்கக் கூடாது. பிறகு மாணவர்கள் சகோதர பாவத்தோடு ஆசிரியர்கள் தோள் மீது கைபோட்டுக்கொண்டு போக ஆரம்பித்துவிடுவார்கள். கட்டுப்பாடு இருக்காது.

திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம் : பெண்களை “அக்கா” என்று சொல்லுகிறார்கள்.

திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : ஆதாரப் பள்ளிகளில் அம்மாதிரி முறை கையாளப்படுகிறது. ஆசிரியர்களை “அண்ண” என்று அழைக்கிறார்கள். “ஐயா” என்று அழைப்பதும் ஒரு முறை. ஒரே முறையாக ஏற்படுத்த வதன் நல்லது தான். ஆனால், “அண்ண” என்று ஆசிரியர்கள் அழைக்கப்படுகிற முறையும் ஆதாரப் பள்ளிகளில் கையாளப்படுகிறது.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : அது கூடாது.

11th March 1965]

திரு. மு. பொ. வடிவேல் : மதிப்பிற்குரிய சபாநாயகர் அவர்களே, உங்கள் மூலம் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கனம் முதல் அமைச்சர் சொல்லுவது போல “ஐயா” என்று அழைக்கட்டும். அது தவறு என்று சொல்ல மாட்டேன். ஆனால், ஒன்று மட்டும் சொல்ல விரும்புகிறேன். “அண்ணா” என்று சொன்னவுடன் எங்களுடைய தலைவர்—அறிஞர் அண்ணாவின் பெயர் ஏன் ஞாபகத்திற்கு வரவேண்டும் என்று நான் கேட்கிறேன். பல அதிகாரிகளை விசாரித்தேன். இது யாரும்—வெளியார் ஏற்படுத்திய முறையல்ல. வாத்தியார்களாகவே ஏற்படுத்தியது கூட அல்ல. இதை முதல் அமைச்சர் அவர்கள் சற்றுச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். நான் பல அதிகாரிகளைச் சந்தித்துக் கேட்டில் அவர்கள் கூறினார்கள். பேஸிக் டிரையினிங் பள்ளிகளில் படிக்கும்பொழுது, காய் கறி அண்ணா, வார்டன் அண்ணா, உணவு அண்ணா என்றெல்லாம் சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டு, அண்ணா என்று சொன்னால் அவர்களுக்குள்ளே ஒரு சுமுகமான உறவு இருக்கும் என்றும் “உள்ளேன் அக்கா” என்று கூறினால், உறவு சுமுகமாக இருக்கும் என்றும் கல்வி இலாகா டைரக்டர் மூலமாக பேஸிக் ஸ்கூல்களில் சொல்லிக் கொடுக்கலாம் என்று எனக்கு நிச்சயம் தகவல் வந்திருக்கிறது. இது பற்றி டி.இ.ஓ-களைக் கேட்டேன். பல கல்வி இலாகா அதிகாரிகளைக் கேட்டேன். அதிலே வேறு ஒன்றும் தவறு இல்லை. இம்மாதிரி இருக்கிற இடங்களில் தி.மு.க. சேர்மானுக்குப் பாதகமான முறையில் ஒரு புகார் மனு போட்டு விடுகிறார்கள். கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு உத்தரவு போட்டு “உள்ளேன் ஐயா” என்று அழைக்கவேண்டும் என்று சொல்வதில் எனக்கு ஒன்றும் ஆட்சேபமில்லை என்பதைத் தங்கள் மூலம் இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆசிரியர்கள் உள்ளூரிலேயே குடியிருக்கவேண்டும் என்று விதி இருக்கிறது. பெரும்பாலான கிராமங்களிலே ஆசிரியர்களுக்கு இடமே கிடையாது. வாடகை வீடுகள் கூட கிடைப்பது சற்று சிரமமாக இருக்கிறது. எத்தனையோ திட்டங்களை நாம் தீட்டுகிறோம். முதல் அமைச்சர் அவர்கள் தமிழகத்தில் சுமார் ஒரு லட்சம் ஆசிரியர்கள் வேலை செய்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த ஒரு லட்சம் பேர்களில் பாதிப் பேர்களுக்காவது அந்தந்த ஊரில் குடியிருப்பதற்கு வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு இலவசமாகக் கூட கட்டிக்கொடுக்கவேண்டியதில்லை. குறைந்தபட்ச வாடகை அவர்களிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டு, அவர்களுக்குக் குடியிருப்பதற்கு வீடுகள் கட்டிக்கொடுப்பதற்கு ஆவனச் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பல பிளாக்குகளில் ஈ.ஓ. எஜுகேஷன் போட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் டெக்னிகல் அதாரிடியாக இருந்தாலும், கமிஷனர்கள் அந்த அதிகாரியைக் கேட்டு எந்த விஷயத்தையும் செய்வதாகத் தெரியவில்லை. அவர்களை விட்டு விட்டு கமிஷனர்களை முடிவு எடுக்கிறார்கள். அது தவறான செய்கை. கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் இதையும் கவனித்து, ஆவனச் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

*** திரு. கோ. நாராயணசாமி நாயுடு :** மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, கல்வி மான்யத்தைப் பற்றி பேசுகிறபோழுது, முதலில் இரண்டு, மூன்று பேர்கள் பேசியது இன்றைய சூழ்நிலையின் காரணமாக திசை திரும்பும் படியான சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருந்தது. பாக்கி பேர்கள், தங்கள் ஊர்களில் பள்ளிக்கூடங்கள் போதவில்லை. குறுந்தகைகள் நிறையப் படிக்கிறார்கள். ஆலமரத்து நிழலிலும், அரச மரத்து நிழலிலும் உட்கார்ந்து படிக்கிறார்கள், வாத்தியார்கள் போதவில்லை, கட்டிடம் கட்டிக்கொடுக்கவேண்டும் என்றெல்லாம் கோரிக்கை விடுக்க ஆரம்பித்தார்கள். எங்கள் ஊரில் பள்ளியோ, காலேஜோ இல்லாமல் இருக்கவேண்டும் என்று நான் நினைக்கவேண்டிய நிலைமை வந்து விட்டது. உயிரோடு நான் வெளியே வரவேண்டும், கல் எறி இல்லாமல் தப்பிக்கவேண்டும் என்றால், காலேஜ், பள்ளி இல்லாமல் இருக்கவேண்டும். அப்படியிருந்தால் தான் தனி மனிதன் சுதந்திரம் சரியாக இருக்கும் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டது.

[திரு. கோ. நாராயணசாமி நாயுடு]

[11th March 1965]

இப்பொழுது அதை எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் கூட நன்றாக உணர்ந்து, மதிப்பிற்குரிய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் நேற்று ஒரு அறிக்கை விடுத்திருக்கிறார்கள். நண்பர் திரு. மதியழகன் அவர்களும் நம்மையெல்லாம் விடத்தாண்டி அந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு, இன்று அராஜகமும், வன்முறையும் ஒழிய வேண்டும் என்று மனப்பூர்வமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நெருப்பு வைத்தால் எதிரிகளின் வீடுகள் மாத்திரம்தான் பற்றிக் கொள்ளும் என்று நினைத்து, நெருப்பு வைத்தார்கள். எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் தான் செய்தார்கள் என்று நான் சொல்லவில்லை. நெருப்பு வைத்தது என்ன ஆயிற்று என்றால், தன்னுடைய வீடே பற்றி எரியும் நிலைமைக்கு வந்துவிட்டது. உடனே, ஆகா, ஆபத்து வந்து விட்டது என்று வாபஸ் வாங்கிக்கொள்ளவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டுவிட்டது. “தித்தித்தார் பக்கமே சாரக” என்று நெருப்பை சிலப்பதிகாரத்தில் சொன்னதுபோல் எதிரிகள் பக்கமே செல் என சொல்ல முடியாத விபர்தமான நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டது. ஆதலால், தீ வைக்கத் தூண்டியவர்கள் யாரோ தீ வைத்துவிட்டதாகக் கூறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது காலேஜ் வசதி வேண்டும், தொழில் கல்வி வசதி வேண்டும், ஸ்காலர்ஷிப் கொடுக்கவேண்டும், என்று கல்விக்காக ரூ. 37 கோடி ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள் என்று பெருமைப்பட்ட நிலை மாறி, ஏன் இவ்வளவு தொகை கல்விக்காக என்று சங்கடமடைய வேண்டிய நிலைக்கு நாம் வந்து விட்டோம். 150 வருஷங்களாக நமது சமுதாயம் சம்பந்தம் இல்லாத படிப்பை படித்ததன் காரணத்தினால்தான் இன்று இந்த கதிக்கு வந்திருக்கிறார்கள். சமீப காலத்தில் கொஞ்சம், கொஞ்சம் அது திருந்திக்கொண்டு வருகிறது. ஆனால், அடிப்படியாகப் பார்க்கும்பொழுது இன்று நமக்குச் சம்பந்தம் இல்லாத படிப்பைத்தான் பள்ளிகளில் சொல்லிக்கொடுக்கிறார்கள். அந்தப் படிப்பை படித்துவிட்டு இந்த நாட்டில் ஜனநாயகப் பண்பாட்டுடன் மாணவர்கள் வாழ்வார்கள், வளருவார்கள் என்று இன்றைய நிலை நம்மைக் கருதுவதற்கு விடில்லை. எந்தக் கட்சி அரசியல் தலைவர்கள் சொன்னாலும், அறிக்கை விட்டாலும், அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்பதற்கில்லை என்ற ஒரு முடிவுக்கு மாணவர்கள் வந்திருக்கக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. 150 வருஷமாக குமாஸ்தா படிப்புப் படித்து வந்தோம். நமக்குச் சம்பந்தப்படாத வேண்டாத படிப்பைப் பயின்று வந்தோம். ஹிமயமலையின் உயரம் அமெஜான் நதியின் அகலம், மிலிவியி நதி எவ்வளவு வீணவுகள் கொண்டது என்றெல்லாம் நம் மாணவர்களுக்குத் தெரியும், சென்ற காலப் படிப்பால். ஆனால் உண்ணர் வாய்க்கால் தலைப்பு எங்கு என்று தெரியாது. உன் உயரம் என்ன என்றால் தெரியாது. அதுதான் நம் பிள்ளைகள் படிக்கும் படிப்பு. நம்முடைய காலத்தில் நாம் என்ன என்னவோ ஜியாமெட்ரி, அல்ஜீப்ரா வெல்லாம் படித்தோம். டிவரிமல் பின்னம் எல்லாம் சொல்லித் தந்தார்கள். எதிர்க்கட்சித் தலைவர் ஆகட்டும், முதல் அமைச்சராகட்டும் சொல்லட்டும், ஸ்ராக்ஷன், டெலிமல், மென்ஸுரேஷன் இவற்றினால் எல்லாம் நம்முடைய வாழ்க்கையில் இந்தக் கணக்குகளை உபயோகப்படுத்தவேண்டிய நிலை என்றாவது ஏற்பட்டதா? வாழ்க்கையில் ஒரு நாள் கூடப் பயன்படுவதில்லை. இன்ஜினியராகப் போகிறவர்களுக்கு, பாக்டராகப் போகிறவர்களுக்கு, வேண்டுமானால் இவை தகுதியுள்ளதாக இருக்கலாம். ஆனால் எல்லோரையும் இதையெல்லாம் படிக்கச் சொல்லி, இதையெல்லாம் தினித்துத் தான் இந்தமாதிரி பள்ளி மாணவர்கள் ஒழுக்கக் கேட்டிற்கு இலக்காகி விட்டார்களோ என்று ஐயம் ஏற்படுகிறது. நான் குழந்தையாக இருந்தபோது நடந்தது ஒன்று நினைவுக்கு வருகிறது. என்னுடைய உறவினர் ஒருவர் இறந்து விட்டார். அவருக்குப் பிள்ளையில்லாததால், நான் கொள்ளி வைக்கவேண்டும் என்று சிலர் சொன்னார்கள். ஆனால், என் தந்தை தலைப் பிள்ளை அவன், தகப்பனுக்குத்தான் முதலில் கொள்ளி வைக்கவேண்டும் என்று சொல்லி என் தந்தையே அந்தக் கொள்ளியை வைத்தார். கணம் பக்தவத்சலம் அவர்களுக்கு இவ்வளவு தலைக் குழந்தைகள் இருக்கிறார்கள் என்று எனக்கு முன்பு தெரியாது. ஊர் ஊராக முதல்வருக்குக் கொடும்பாளி கட்டி, கொள்ளி வைக்கிறேன். நான் தயார், நான் தயார் என்று கொள்ளி வைத்தார்கள் (சிரிப்பு). இப்படிப்பட்ட மாணவர்களைக் கொண்ட இந்தப் பள்ளிக்கூடங்களை யெல்லாம்

11th March 1965] [திரு கோ. நாராயணசாமி நாயுடு]

மூடிவிட்டு, ஏதாவது ஃபாக்டரிக்களைத் துவக்கினாலும் நல்லாக இருக்குமோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. எதை எதை வேண்டி வேண்டி விரும்பிப் பெற்றோமோ, அதைபெல்லாம் இன்றைக்கு வேண்டாம் என்று சொல்லும் நிலைமை ஏற்படாதுருப்பதற்கு என்ன காரணம்? இப்படிக்கலகங்களையும் கலவரங்களையும் தூண்டிவிட்டவர்களும், மற்றவர்களும், சொல்லும் கட்சிதான் என்ன? காங்கிரஸ்காரர்களாகிய நீங்கள் தண்டவாளங்களைப் பெயர்க்கவில்லையா, தந்திக் கம்பங்களை அறுக்கவில்லையா, போஸ்டாலைக் கொளுத்தவில்லையா என்று கேட்கிறீர்கள். அதோடு அவன் அதைச் செய்தான், இவன் இதைச் செய்தான் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். நாங்கள் செட்டோம் என்றால், அது வேறு தேசத்தவருக்கெதிராக அவனுடைய ஆட்சியை முடக்க அன்று செட்டோம். ரஷ்யர் நீர் அணையை உடைத்தார்கள். எதற்காக? தற்காப்புக்காக எதிரியை உள்ளே வராமல் தடுக்க அப்படி யுத்த காலத்தில் செய்தார்கள். ஆனால், இன்று அதைச் செய்யமுடியுமா? அந்த அணையைத் தொடமுடியுமா? ஆகவே, சந்தர்ப்பத்திற்குத் தக்கவாறு சர்க்கார் பலத்தை அதிகப்படுத்தவும், குறைக்கவும் சிற்சில காரியங்கள் செய்யுமே என்று, அது பொது நன்மைக்காகச் செய்யப்படுபவை. அதை இன்றைக்குச் செட்டவேன் என்று சொல்லுவது சரியாகாது. சிறியோர் செய்த பிழைகளைப்பெல்லாம் பெரியோராயின் பொறுப்பது கடன். அதற்காக அப்பீலேயே விரட்டும் பிள்ளைகளை என்ன செய்வது? ஒரிசாவில் பார்த்தேன். தகப்பனையே நீ யார் கேட்பது என்று கூட்டங்கூடி பயமுறுத்தி, பெற்ற பிள்ளை தகப்பனையே மன்னிப்புக் கேட்கச் சொன்னான். இருக்கும் நிலையில் அடுத்த ஆபத்து வரத்தியார்களுக்கு வரும். அவர்கள் யார் யாருக்கு பாஸ் போடவில்லைபோ, அந்த வரத்தியார்களைத் தாக்குவார்கள். ஆகவே, அவர்களுக்கு ஆபத்து. ஆகவே, இதற்காகவேல்லாம், பள்ளிக் கூடங்களைக் கொஞ்ச நாட்களுக்கு மூடி விடுவதுகூட நல்லாக இருக்கும். நம் முடைய குழந்தைகளே நாட்டுக்கு எதிரியாகத் திரும்பி கலகம் செய்தால் நம்முடைய குழந்தைகளையே நாம் எப்படிச் சுடுவது? தற்காலக் கல்வி முறையால் குழந்தைகளின் மனோபாவம் செட்டு வருகிறது. அதனால் தான் கல்வி முறையைத் திருத்தி அமைக்கவேண்டும். வருங்காலத்திலும் இம்மாதிரி மாணவர்களை அரசியல் வாதிகள் உபயோகப்படுத்தும் நிலை ஏற்படவிடக்கூடாது.

உபாத்தியாயர்களைப் ப்ரொவின்கியில் சர்வீசாகச் செய்து விட்டால் நல்லாக இருக்கும். ஒரு வருஷ காலம் கல்வி மானியப் பணத்தை ஆசிரியர் செலவுகளுக்கு என்று செலவு செய்தாலும் போதும். அப்படிப் பணத்தைச் செலவு செய்து, எனக்கு முன் பேசிய கனம் அங்கத்தினர் சொன்னது போல, உபாத்தியாயர்களுக்கு வீட்டு வசதிகள் செய்து கொடுத்தாகவேண்டும். பள்ளிக்கூடத்தின் பக்கத்திலேயே வீட்டு வசதி செய்து கொடுத்தால்தான் அவர்களுக்குக் கௌரவமாகவும், செனகரியமாகவும் இருக்கும். சொன்ன சொல்லை மாற்றுவது புலவர்களுக்கு முடியும். வக்கீல்களுக்கும் அந்தச் சக்தி இருக்கிறது. அது ஒரு புதிய வர்க்கம். இரண்டு பக்கமும் வாதாரும் பண்பாடுள்ள வர்க்கம், வெள்ளைக்காரனுக்குப் பிறகு நம் நாட்டில் ஏற்பட்டது. குற்றமும் செய்து குற்றத்தின்னீன்றும் தப்பிவிக்க அழகாக வாதமிடுவது. வேண்டுமானால் சாத்தானும் பைபிளில் இருந்து மேற்கோள் காட்டும் என்பார்கள். படித்தவர்கள் எல்லாம் அரசியல் ரீதியான பண்பாடு வைத்துக் கொண்டிருந்தால் இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைமை நாட்டில் ஏற்படாது. இப்படி கேவலமான நிலைமை நம் நாட்டில் இருக்கிறது என்றால் யார் சர்தோஷப்படுவார்கள்? சைனாக்காரன் சர்தோஷப்படுவான். பாஷிஸ்தான்காரன் சர்தோஷப்படுவான். குழந்தைகள் சண்டையைப் பயன்படுத்தி அன்னிய நாட்டுப் பணம் வந்து குழப்பத்தைச் செய்கிறது. ஆகவே இதில் நாம் எல்லாம் எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்று சற்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

நான்சொன்ன திணைக்கு முன்பு டெல்லிக்குப் போயிருந்தேன். ஒரு உயர்தர அதிகாரி அழைப்பீஸ்பேரில் போயிருந்தேன். அவர்சன் சொன்னார்சன், தமிழ்நாட்டில் ஏற்பட்ட நிலைமைகள் ஒவ்வொரு நாளும் அங்கே உள்ள தமிழர்களுக்குக் கவலையை கொடுத்து வந்தது என்றும்

[திரு கோ. நாராயணசாமி நாயுடு] [11th March 1965]

ஒவ்வொரு நாளும் என்ன ஆகுமோ என்ற பயத்தோடு இருந்தோம் தமிழ்நாட்டில் நடக்கும் குழப்பத்தின் எதிரொலியாக இங்கே தமிழர்கள் தாக்குவார்களோ என்ற பயத்தோடு இருந்தோம் என்று சொன்னார்கள். எங்கே திரும்பக் கலம் உண்டாகி விடுமோ என்று பயமாக இருக்கிறது என்றும் சொன்னார்கள்.

எதிர்தரப்பு நண்பர் ஒருவர் சொன்னார், ஒருமைப்பாடு வேண்டியதில்லை என்று. ஐரோப்பாவில் ஒரே கிறிஸ்துவைத் தொழுகிறவர்கள் தான் இருக்கிறார்கள், அங்கே ஒருமைப்பாடு இருக்கிறது என்று கேட்டார்கள். அதே போல் ராமனையும் கிருஷ்ணனையும் தொழுதாலும் ஒருமைப்பாடும் வேண்டாம், ஒன்றும் வேண்டாம் என்று சொன்னார்கள். அப்படிச் சொல்பவர்கள் ஆங்கிலம் வேண்டுமென்று சொல்லுவதில் அர்த்தம் என்னவென்று புரியவில்லை. கோவருக்கும் செலுக்கும் கொஞ்ச தூரம்தான். சுமார் 20 மைல். ஆனாலும் பிரான்சு நாட்டாருக்கு ஆங்கிலம் தெரிந்திருக்கவில்லை. விஞ்ஞானத்தில் வளர்ந்துள்ள மேற்கு ஜெர்மனி ஆங்கிலம் பேசவில்லை. ஆகவே தமிழ் வேண்டுமென்றால் அர்த்தமுண்டு. ஆனால் ஆங்கிலம் வேண்டும் என்பது எதற்காக?

ஒரு கனம் அங்கத்தினர் சொன்னார், பெற்றோர்கள் பொறுப்பு எடுத்துக் கொண்டு பிள்ளைகளைப் பள்ளிகளில் கொண்டு போய் விடவேண்டும் என்று. அப்படிப் போனாலும் நாலு பக்கத்திலிருந்தும் கல்லை வீசினால் என்ன செய்வது? நாம் அழைத்துப் போகும் நம் பையனும் சட் என்று கல் வீசுவார்களுடன் சேர்ந்துகொள்வான். அப்போது நம்மால் சமாளிக்க முடியாது. பள்ளிக்கூடத்திற்கு ஆபத்து என்று வருடப்போது தரம் சாஸ்திரம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கக்கூடாது. சர்ச்சில் சொன்னதை நினைவு படுத்த விரும்புகிறேன். அணு குண்டு அக்கிரமம் என்று சொல்லுகிறோம். சர்ச்சில் துரை என்ன சொன்னார்? அணுகுண்டு அக்கிரமம் தான். ஆனால் இன்றைக்குக் கொஞ்சம் கொலையைச் செய்யாவிட்டால் பிற்காலத்தில் பெரும் கொலைகள் ஏற்படும் என்றார். மறக்கருணை என்று சொல்வார்கள். ஈரோடு ஐயாவிற்குத் தெரியும். ஆகவே இப்படிப்பட்ட சமயங்களில் விட்டுக் கொடுக்கக்கூடாது.

இன்றைக்குக் கல்வித் துறைக்கு 37 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கிச் செய்கிறோம் என்றால் பிள்ளைகள் என்ன பேசுகிறார்கள். உன் அப்பன் வீட்டுப்பணமா என்கிறார்கள். இதெல்லாம் எப்படி வருகிறது? எதிர்க் கட்சிகள் மேடையில் விரசமாக விரோதமாகப் பேசியதெல்லாம் பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடங்களில் பேசுகிறார்கள். இந்தி இங்கிலிஷ் இரண்டுமே தெரியாததுகளு்தான் இப்படிப்பட்டக் குழப்பங்களில் முக்கியமாக இருக்கின்றன. இன்றைக்கு குழந்தைகள் என்ன செய்கிறது கல்லை எறிகிறது. நம் பண்பாடுகள் வளர்ந்து அரசியல் வளர்ந்து, எதிர்க் கட்சிகள் வளர்ந்து, ஜனநாயகம் வளர்ந்து சோஷலிஸ்டிக் வளர்ந்து இவ்வளவும் வளர்ந்து வருகிறது என்று சொல்லும்போது நாட்டின் நிலைமை என்ன? குழந்தைகள் கல்லை வீசி எறிகிறது. அப்படிப்பட்ட பண்பாட்டை வளர்த்திருக்கிறது தமிழ்நாடு. யாவரும் தலை குனியும் வகையில் நாட்டின் நிலை இருக்கிறது. எல்லோரும் சேர்ந்து தலை குனியக்கூடிய நிலைமைக்கு இன்று கல்வி போதிக்கக் கூடிய முறை தான் காரணமா? அல்லது கல்வி போதிக்கக்கூடிய புத்தி சாலிகள்தான் காரணமா? என்பதை நாம் சிந்திக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். மந்திரி அவர்களையும் தன்னுடன் வரும்படி ஒரு கனம் உறுப்பினர் அழைத்தார். மந்திரி மீதும் கல்வீசி எறிவதற்குச் சல்லிசாக இருக்கலாம் என்பதற்காகவா? என்று நான் கேட்கிறேன். தமிழில் ஆபாச வார்த்தைகள் எத்தனை உண்டு என்று அகராதி தயாரித்துவிடக்கூடிய அளவிற்கு மாணவர்கள் எத்தனை எத்தனை ஆபாச வார்த்தைகளை எழுதினார்கள்! முன் காலத்தில், சிவன் பெயர் என்ன, விஷ்ணு பெயர் என்ன என்றெல்லாம் பாட்டின் மூலமாகத் திவாகரம் சொல்லிக் கொடுப்பார்கள். பண்டிதர்களைக் கேட்டால் அந்தப் பாட்டுகளைச் சொல்வார்கள். அவற்றையெல்லாம் விட்டுவிட்டு, எத்தனை ஆபாசமான வார்த்தைகள் உண்டோ அத்தனை வார்த்தைகளையும் மாணவர்கள் பல்களிலும்,

11th March 1965] [திரு கோ. நாராயணசாமி நாயுடு]

கார்களிலும் எழுதி முடித்தார்கள். கல் ஏறியும் அளவுக்குத்தான் இந்தப் பதினேழு வருஷங்களாகக் கல்வி வளர்ச்சியடைந்திருக்கிறது போலும்! அதற்கு முன்பு 150 வருஷங்களாகவும் இதைத்தான் வளர்த்திருக்கிறார்களோ என்னவோ. இந்த நாட்டிலே உள்ள எதிர்க் கட்சிகளும் ஆளும் கட்சியும் இந்தத் துறையை நடத்திக்கொண்டிருக்கிற அதிகாரிகளும் சேர்ந்ததான் இதற்குப் பொறுப்பு ஏற்கவேண்டும். இந்த நிலையை மாற்றுவதற்கு வழிவகை காண வேண்டும். கல்வி முறையிலே மாற்றத்தை நானேக்கே ஏற்படுத்திவிடுவது என்பது முடியாது என்றாலும், இன்றைக்கு உண்டியாக இருக்கும் பிரச்சினை நாமெல்லோரும் சேர்ந்து திரும்பவும் சூழப்பம் நேராமல் இருக்க முடிவு செய்ய வேண்டிய பிரச்சினையாகும். பள்ளிக்கு வருகிற 75 சத வித மாணவர்கள்—பெற்றோர்களோடு சேர்ந்து—அடிபடுகிற நிலைமை இருக்கிறது. என் தொகுதியான குத்தாலத்தில் என் நண்பர் என். டி. சாமி என்பவர் தன் குழந்தையைப் பள்ளிக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனபோது அவரைக் கல்லால் அடித்த அவர் புது வண்டியையும் குதிரையையும் செதப்படுத்தி உள்ளார்கள். மாணவர்கள் இது வரை என்ன கற்றுக்கொண்டார்களோ இல்லையோ, போகிற ப்ளெஷர் கார்களை மறித்து, பெட்ரோலை எடுக்கவும், உண்டியல் வசூல் செய்யவும் கற்றுக்கொண்டுவிட்டார்கள். அத்தடன் நிற்கமாட்டார்கள் போலிருக்கிறது. இதுவரை பள்ளிக்கூடத்தின் மீது கல் ஏறியாமல் இருந்தார்கள். இப்பொழுது தாங்கள் படிக்கும் பள்ளிக்கூடத்தின் மீதே கல் வீசுவதற்குத் துணிவாக முயற்சி செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். நான் ஒரு புராணக் கதை சொல்லப்போகிறேன். கர்ண பரம்பரையாகக் கேள்விப்பட்டதைச் சொல்கிறேன். பரமசிவன் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளை வாயில் போட்டுக் கடித்தாராம். கடித்தவுடனே, சுவாமிகள் “எனக்கு வலிக்கிறதே” என்றாராம். பரமசிவன் எனக்கு இனிக்கிறதே என்றாராம். காரணம் என்ன? எவ்வளவோ செந்தமிழ்த்தீஞ்சுவைப் பாடல்களைப் பாடினவர் ஆதலால், அவர் எதும்பம் தித்தத்த தாம் இறைவனுக்கு. தமிழில் இனிமையான பாடல்களைப் பாடினார் என்பது பொருள். அப்படிப்பட்ட திஞ்சுவைத் தம்முடைய மாணவர்கள் எப்படி எப்படியெல்லாம் உபயோகித்தார்கள். அதையெல்லாம் இனியும் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கலாம்? நம் வீட்டுக் குழந்தைகள் தான் படிக்கிறார்கள் என்றாலும், குழந்தைகளுக்கு இனிக்கிறது நமக்கு வலிகிறது. இனிமேலும் தர்ம சாஸ்திரம் எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் வரும் காலம் இருன்னவெடும். மாணவர்கள் நடந்துகொள்ளும் செயல் இனியும் நமக்கு இனிக்க முடியாது. ஒருக்கால் பாதித்தானிசன்கள்கோ, சீனாக்காரர்கள்கோ இனிக்கலாம். நமக்கு இனி இனிக்காது. இனிமேல் கசக்கும் என்ற நிலைமை வந்திருக்கிறது. மாணவர்களுடைய ஒழுக்கத் திற்குக் கல்வி அதிகாரிகளும் வைஸ் சான்ஸலர்களும் பொறுப்பு ஏற்க வேண்டும். மாணவர்கள் கல் ஏறிவார்களானால், மாணவர்களை மற்றவர்கள் தூண்டிவிடுவார்களானால், பாதிக்கப்படுகிறவர்களுக்கு பந்தோடஸ்து அளிக்கும் வகையில் போலீசார் பள்ளிசுளுக்கு வந்தால், “பள்ளிக் கூடத்திற்கு ஏன் வந்தாய்?” “கல்லூர்க்குள் என் நுழைந்தாய்? என்று வைஸ்-ஸான்ஸலர் போன்றவர்கள் கேட்டால் என்ன செய்வது?” “சட்டப்படி பள்ளிக்கூடத்திற்குள் போலீசார் எப்படியும் வரவே கூடாது” என்றால், நாம் என்ன செய்வது? இதற்கு மேல் நான் பேசவில்லை. ஏனென்றால், உரிமைப் பிரச்சினையை எடுத்துக்கொண்டு கோர்ட்டுக்குப் போகக் கூடும். கோர்ட்டும் சாதகமாக இருக்கலாம். அதையெல்லாம் கொஞ்சம் தெளிவாக யோசனை செய்து, கூடிய வரையில் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வர இஷ்டப்படுகிற மாணவர்களுக்குத் தடந்சல் ஏற்படாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். பள்ளிக்கூடத்திற்கு வர இஷ்டம் இல்லாதவர்கள் யார், பள்ளிக்கூடத்திற்கு வர இஷ்டம் உள்ளவர்கள் யார் என்று கண்டு பிடிப்பதில் கஷ்டமே இல்லை. யார் யார் வர இஷ்டப்படுகிறீர்கள்? யார் யார் வர இஷ்டப்படவில்லை? என்று தபால் மூலமாகத் தெரிவிக்கும்படி அறிவித்தால், வர இஷ்டப்படுகிறவர்களைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். தபால் முறை தான் சிறந்தது. ஏனென்றால், இப்பொழுதெல்லாம் தபாலாபீஸில் தந்தியும் கடிதமும் எப்படி யெல்லாம் பறந்தகொண்டிருக்கின்றன! எத்தனை எத்தனை இரகசிய ஏற்பாடுகள் எல்லாம் செய்துகொண்டு, தந்தியும் கடிதங்களும் போட்டுக்கொண்டு, ஊருக்கு ஊர் போய்க்

[திரு கோ. நாராயணசாமி நாயுடு] [11th March 1965]

கொண்டிருக்கிறார்கள். பணப் பெரியவர்கள்தான் குற்றம் நிகழ ஆரம்பம். எத்தனை பெரியவர்கள் பஸ் கொடுத்தார்கள். பஸ்ஸைக் கார்கொடுத்தார்கள்! பெரியவர்கள் மாணவர்களைப் பஸ்ஸைப் பருகித் தருக அனுப்பித்தான் குழப்பத்தை ஆரம்பித்தார்கள். அவர்கள் மீது கைவைக்க சர்க்கார் கொஞ்சம் யோசனை செய்து விட்டுவிட்டார்கள். என்ன ஆனாலும் சரிதான். Hand to hand fight என்று சொல்வார்களே, அது போல, கடைசியில் துப்பாக்கிக்குத் துப்பாக்கி, கத்திக்குக் கத்தி என்ற வகையில் யார் யார் என்ன செய்துகொள்கிறோம், அதற்கேற்றபடி அவர்களை நடத்த வேண்டும் என்ற கட்டத்திற்குத்தான் வரவேண்டியிருக்கிறது என்று சர்க்காருக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இதிலே மிகவும் சிந்தனை செய்ய வேண்டிய வேலை கடுமையாக இருக்கிறது. இன்றைய நிலையில் கொள்ளிவைத்தவர்களும் நம்மோடு சேர்ந்து கொண்டாலும், தூண்டிவிட்டவர்களும் நம்மோடு சேர்ந்துகொண்டாலும் அதைப் பற்றியெல்லாம் பார்க்காமல், மாணவர்களைப் பொறுத்தவரையில், அவர்களிடையே பள்ளிக்கு வரவேண்டும், வாக்கூடாது என்ற பிளவு இருக்கிறது. அந்தப் பிளவை லிரிவாக்குவது நல்லது என்று கூறிக்கொண்டு இந்த மானிய கோரிக்கையை நான் ஆதரிக்கின்றேன். என்றாலும், இப்படிப்பட்ட குழந்தைகளுக்கு இத்தனை செலவு செய்வது நல்லது தானா, புதிய வர்க்கத்தைச் சிருஷ்டிப்பதற்குச் செலவிடுவது நல்லதல்லவா என்பதையும் யோசிக்க வேண்டும், அதிலே எதிர்க் கட்சியினரும் சேர்ந்து ஒத்துழைப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன் என்று கூறிக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடிக்கின்றேன்.

* திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள் : தலைவர் அவர்களே, முதல் அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்ட இந்தக் கல்வி மானியத்தை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் நான் கூற விரும்புகிறேன். நம்முடைய நாட்டில் அறியாமையைப் போக்க வேண்டும் என்பதற்காக 37 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் தொகை ஒதுக்கி, இந்த நாட்டில் உள்ள குழந்தைகள் நல்ல விதமாகப் படித்து முன்னேறி வரவேண்டும் என்ற நல்லெண்ணத்தின் காரணமாகப் பல திட்டங்களைப் போட்டு நிறைவேற்றிக்கொண்டு வருகிறார்கள். இவ்வளவு அதிகமாகத் தொகை ஒதுக்கியும், அது நல்ல முறையில் செலவாகவேண்டும், நாட்டிலுள்ள குழந்தைகள்—வருங்காலத்திலே இந்த நாட்டின் பொறுப்பை ஏற்று நடத்தக்கூடிய குழந்தைகள்—நல்ல முறையில் வளர்க்கப்பட வேண்டும் என்பதையும் நாம் மறந்துவிடக்கூடாது.

கனம் எதிர்க் கட்சி அங்கத்தினர்கள் உண்மையிலேயே வியக்கக்கூடிய தன்மையிலும், நாமெல்லாம் மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய தன்மையிலும், “ஏதோ நடந்தது நடந்துவிட்டது, நாங்கள் எங்களுடைய கரங்களைக் கொடுக்கிறோம், இந்த நல்ல காரியத்திற்கு எங்களுடைய பங்கைக் கொடுக்கிறோம்” என்ற அடிப்படையிலே பேசியிருப்பதைப் பார்த்து எங்ஙனம் போன்றவர்கள் மகிழ்ச்சியடைகிறோம், வரவேற்கிறோம். இம் மாதிரியான எண்ணம் இப்படியே நீடித்து இருக்கவேண்டும். இந்த எண்ணத்தை இடையிலே விட்டுவிட்டு மீண்டும் வேறொரு சூழ்நிலையை இந்த நாட்டிலே உருவாக்குவார்களானால், இப்பொழுது எப்படி ஏற்பட்டிருக்கிறதோ அப்படிப்பட்ட இக்கட்டான நிலைமை வந்துவிடும் என்பதை எதிர்க் கட்சித் தலைவர்களும், எதிர்க் கட்சி அங்கத்தினர்களும் எல்லோரும் நன்றாக உணரவேண்டும்.

ஆரம்பக் கல்விக்காகப் பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களை நாம் ஒதுக்கி இருக்கிறோம். ஆரம்பப் பள்ளிகளிலே 6 வயதிலிருந்து 11 வயது வரைக்குள் உள்ள பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் கட்டாயமாகக் கல்வி அளிக்கவேண்டும் என்ற நோக்கத்தில், இந்த நாட்டில் கட்டாயக் கல்வி முறையை நல்ல முறையில் நாம் செயல்படுத்திக்கொண்டு வருகிறோம் என்றாலும், கிராமப் புறங்களில் 3 வயதிலிருந்து 5 வயது வரையிலுள்ள குழந்தைகளுக்கு, அங்கங்கே யூனியன்களில் பால்வாடி வைத்து நடத்துவது போல, பால்வாடிகள் வைத்து நடத்தப்படவேண்டும். எட்டாவது வரை “பெயில்” ஆகிவிட்ட பெண்கள் கிராமப் புறங்களிலும் சரி,

11th March 1965] [திருமதி. ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள்]

நகரப் புறங்களிலும் சரி வேலை வாய்ப்பு இல்லாமல் இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அப்பேரப்பட்ட பெண்களுக்கு 3 முதல் 5 வயது வரையிலுள்ள குழந்தைகளை நல்ல முறையில் வளர்ப்பதற்கான நல்ல சூழ்நிலையை உருவாக்கும் வகையில் அவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுத்து, ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்துப் பகுதியிலும் ஒரு பால்வாடி வகுப்புக்கு வழிவகை செய்தால் நன்றாக இருக்கும் என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆரம்ப ஆசிரியர்களுக்குப் பென்ஷன் கொடுக்கும்போது, சிலருக்கு ரூ. 5.50 பை, சிலருக்கு ரூ. 5.20 பை, சிலருக்கு ரூ. 7.10 பை. என்று நாம் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஏழை ஆசிரியர்கள் பல ஆண்டுகள் வாழ்நாளெல்லாம் குழந்தைகளுக்காகப் பாடுபட்டுவிட்டு, அந்நிய காலத்தில் முதியோர் பென்ஷனுக்கும் தகுதியில்லாத நிலையில் அவர்கள் இருப்பார்களானால் அதை நம்முடைய முதல் அமைச்சர் அவர்கள் நல்ல முறையில் பரிசீலனை செய்து பார்த்து, இந்த நடப்பு ஆண்டிலிருந்தாவது இருபது ரூபாய் அளவிற்கு ஆரம்ப ஆசிரியர்களுக்குப் பென்ஷன் கொடுக்க வகை செய்யவேண்டும் என்று ஏழை ஆசிரியர்களின் சார்பில் நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கிராமங்களில் சீருடை வழங்குவதைப்பற்றி மன்ற உறுப்பினர்கள் சொன்னார்கள். பதிப உணவுத் திட்டத்தின் கீழ் 15 லட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட குழந்தைகளுக்கு நாம் உணவு கொடுக்கும் காரணத்தால் தான், கிராமப்புறங்களில் பட்டிதொட்டிகளிலுள்ள அத்தனை குழந்தைகளும் பள்ளிக்குத் திரண்டு வரும் சூழ்நிலை உருவாகியிருக்கிறது. சீருடையைப்பற்றி ஒரு கனம் அங்கத்தினர் “பெற்றோரிடமிருந்து தானே வசூல் செய்கிறோம்” என்றார்கள். அவ்வாறு சொல்வது நல்லதல்ல. பெற்றோர்களிடமிருந்து வசூல் செய்தாலும் சரி, இன்னும் வசதி உள்ள பெரியவர்களிடம் வசூல் செய்தாலும் சரி, ஏற்றத்தாழ்வில்லாமல் பணக்காரர், ஏழை என்ற வித்தியாசமில்லாமல், எல்லாக் குழந்தைகளும் ஒரே மாதிரி உடை உடுத்திக் கொண்டு வரும் காட்சியைப் பார்க்கும்போது உள்ள மெல்லாம் பூரிப்படைக்கூடியதாக இருக்கிறது. ஆகையால், சீருடைத் திட்டத்தை எல்லா ஆரம்பப் பள்ளிகளிலும், உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலும் அமுல் நடத்தவேண்டும். மாணவர்களைப் பொறுத்தும்மட்டுமல்லாமல் ஆசிரியர்களும் சீருடையில் வரக்கூடிய ஏற்பாடு இருக்குமானால் அது இன்னும் நன்றாக இருக்கும் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் கூட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

தனியார் உயர்நிலைப் பள்ளிகளாக இருந்தாலும், சர்க்கார் பள்ளிகளாக இருந்தாலும், ஜில்லா போர்டு பள்ளிகளாக இருந்தாலும் எல்லா வற்றையும் ஜில்லாவில் இருக்கும் அதிகாரிகள் கண்காணித்து வருகிறார்கள். அரசாங்கத்தினால் நடத்தப்படக்கூடிய பள்ளிக்கூடத்தைக்கூட சில தனிப்பட்டவர்கள் தங்களுடைய சொந்தப் பெயரை வைக்கவேண்டுமென்ற காரணத்திற்காகவே அரசாங்கத்தை அணுநிதனியார் பள்ளிக்கூடமாக ஆக்க முயற்சி எடுத்துக்கொண்டால் நிச்சயமாக முதல் அமைச்சர் அவர்கள் அதற்கு விட்டுக்கொடுக்க மாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. இருந்தாலும், அப்படி வரக்கூடியவர்கள் தனிப்பட்டவர்களையே பெயரை வைக்கவேண்டுமென்கிற காரணத்தால், நிச்சயமாக அரசாங்கம் மறுத்துவிடவேண்டும் என்று நான் கூறிக்கொள்ளுகிறேன்.

11-30
a.m.

அதற்கடுத்தபடியாக உயர்நிலைப் பள்ளிகள் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. கனம் அமைச்சர் அவர்கள் சுமமுடைய உரையில் இருநூறு பள்ளிகளுக்கு மேல் இந்த ஆண்டு புதிய கட்டிடம் கட்டுவதற்காக மானியம் வழங்க நிதி ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது என்று குறிப்பிட்டார்கள். இதில் அரசாங்கம் 12 ஆயிரத்து 500 ரூபாய் கொடுக்கும். பாக்கி 12 ஆயிரத்து 500 ரூபாய் பஞ்சாயத்து யூனியன்களும், பஞ்சாயத்துகளும் பஞ்சாயத்து மக்களும் கொடுக்க வேண்டும் என்ற நியதி இருக்கிறது. பஞ்சாயத்து யூனியன்களும் பஞ்சாயத்துகளும் போதுமான நிதி வசதி இல்லாமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் இந்த நேரத்தில் இந்தப் பணி சிறப்பாக நடைபெற வேண்டுமென்றால் அரசாங்கமே 25,000 ரூபாயையும் கொடுக்க

[திருமதி எ. எஸ். பொன்னம்மாள்] [11th March 1965]

வேண்டும் என்பதாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். வசதியுள்ள பஞ்சாயத்து யூனியன்களும், பஞ்சாயத்துகளும் ரூ. 12,500 மேலே போட்டு கட்டிடத்தைக் கட்டலாம் என்பதாக ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அதோடு உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் வேலை செய்கிற ஆசிரியர்களுக்கு கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களைச் செலவழிக்கிறோம். அதோடு அந்த ஆசிரியர்களுக்கு ஆங்காங்கே வீடுகள் கட்டிக் கொடுத்து அவர்களிடம் இருந்து வீட்டு வாடகை வசூல் செய்துவிடலாம் என்று நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக என்ஜினீயர் கல்லூரியில் பையன்கள் படிக்கிறார்கள் மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட முடிவிற்குள் இரண்டாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட மாணவர்கள் படித்தாக வேண்டிய சூழ்நிலை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் இன்றைக்கு ஒரு மாணவன் . . . பெய்லாக்விட்டால் ஒரு வேலைக்கும் போக முடியாத சூழ்நிலை உருவாகிக்கொண்டிருக்கிறது. அப்படி . . . பிப்லாக்விடுகிற மாணவர்களுக்கு வேறு ஒரு கல்வியைக் கொடுத்தாவது அவர்களைச் சூப்பர்வைசர்களாகத் தயாரிக்க வேண்டுமென்பதை நான் அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

மதுரையைப் பொறுத்த வரையில் பெண்களுக்கு என்று ஒரு கல்லூரி ஆரம்பிக்க இருக்கிறது. எனக்கு முன்பாகப் பேசிய அம்மாள் கூறியது போல மதுரை ஜில்லா போர்டு கட்டிடத்திலேயே இந்தக் கல்லூரியை ஆரம்பித்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அதேபோன்று மதுரையில் அரசாங்கத் துறையில் ஒரு ஆண்கள் கல்லூரியும் திறக்கப்படவேண்டும். இன்றைக்குத் தனியார் கல்லூரிகள் இருக்கின்றன என்றாலும் அவர்கள் தங்களுடைய செல்வாக்கு, பணம் முதலியவற்றைக் கொண்டு மாணவர்களை அரசியலில் நேரடி நடவடிக்கையில் சிக்க வைத்து. : . . . (மணி அடிக்கப்பட்டது)

* திரு. ம. கமலநாதன் : கனம் தலைவர் அவர்களே, மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட முடிவிற்குள் ஆறு வயது முதல் 11 வயதிற்குட்பட்ட மாணவர்கள் எல்லோருக்கும் கட்டாயக் கல்வி கொடுக்கும் திட்டம் அமுலில் இருக்கிறது. அதே நேரத்தில் ஒரு ஆசிரியருக்கு 20 மாணவர்கள் என்ற விதிதாசாரம் இருக்கிறது. 300 பிள்ளைகளுக்கு ஒரு பள்ளி, ஒரு மைல் சுற்றளவிற்குள் ஒரு பள்ளி என்றெல்லாம் இருக்கிறது. இதற்கு மேல் ஆசிரியர்கள் நியமித்துக் கொள்ள முடியாது. நியமிக்க வேண்டுமென்றால் கல்வி இலாகா இயக்குநருடைய அனுமதியைப் பெற்றுச் செய்ய வேண்டும் என்ற நிலை இருக்கிறது. இந்த நிலையில் எல்லோருக்கும் கட்டாயக் கல்வியை அளிக்க முடியுமா என்று யோசிக்கிறபோது நிச்சயமாக ஆசிரியர், மாணவர்கள் விதிதாசாரம் பாதிக்கப்படும். அதிக ஆசிரியர்களை—நியமிக்க முடியாது என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பள்ளிக் கட்டிடங்களைப் பொறுத்த வரையில் ஆரம்பப் பள்ளிகள் பல வற்றுக்குக் கட்டிடம் இல்லை. இரண்டு இல்லது மூன்று சதம் பள்ளிகுக்கூடக் கட்டிடம் கிடையாது. இதற்காக இப்போது 40 லட்சம் ஒதுக்கி இருக்கிறோம். அப்படி ஒதுக்கப்பட்ட பணத்தை யூனிடன் வாரியாகப் பிரித்தால் ஒரு யூனியனுக்கு ரூ. 10,600 வரைதான் வருகிறது. இந்தத் தொகையில் எத்தனை பள்ளிகள் கட்ட முடியும். எனவே அதிகத் தொகை ஒதுக்கும்படி மிகப் பணிவன்புடன் கோருகிறேன்.

எட்டாயிரம், பத்தாயிரம் எஸ்டிமேட்டிலே கட்ட வேண்டிய நிலை வரும் போது அதற்கு ஆகும் செலவில் பாதியை அரசாங்கம் தான் கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கும். நாலாயிரம், ஐயாயிரம் எஸ்டிமேட் என்ற அளவில் டைப் டினைப் போட்டு ஒதுக்கப்பட்ட தொகையையும் அதிகப்படுத்தி ஞால் நல்லது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

11th March 1965] [திரு. ம. கமலநாதன்]

துவக்கப் பள்ளியின் தரத்தை உயர்த்திக் கொடுக்கவும் பலதரப்பட்ட முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. எல்லாக் கட்சி கட்டத்திலும் செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்களே நியமிக்கப்படவேண்டும் என்பதற்காகவும், ஹையர் கிரேட் செக்ஷனையே முதலில் எடுத்து, அப்புறம் இல்லாமல் செய்து விடுவது என்கிற நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. ஏதிரக் கத்தில் ஹையர்கிரேட் செக்ஷனே இல்லாமல் இருக்கும். செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர் பயிற்சி பெறுவதற்குக் குறைந்த பட்சம் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பாஸ். செய்திருக்கவேண்டும். என்ற நிலைமை இருக்கிறது. இதனால் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வரை படிக்காதவர்கள் வேலையல்லாத திண்டாட்டம் கட்டாயம் வரும். நாம் கல்வி அமைப்பிலே பல மாறுதல்களை ஆண்டுதோறும் செய்கிற கொண்டு வருகிறோம். நான் முன்பும் குறிப்பிட்டு இருக்கிறேன். துவக்கப்பள்ளிகளில் எந்தக் கட்டத்தில் இருந்து ஆங்கிலம் போதிக்க ஏற்பாடு செய்யப்படுகிறதோ, அந்த வகுப்பில் இருந்து செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்களைப் போட்டால் போதும். அதற்குக் கீழ் உள்ள வகுப்புகளுக்கு ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர்களைப் போட்டுக்கொண்டால் போதும் என்று செய்தா தால் அதனால் செலவு கூடக் குறையக் கூடும்.

நான் பின் தங்கிய வட்சேல மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பது எல்லோரும் அறிந்து. ஆகவே உயர்நிலைப் பள்ளியைப் பொறுத்த வரையில் நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புவது என்னுடைய பின் தங்கிய பகுதிக்கு மேலும் சில உயர்நிலைப் பள்ளிகளைக் கொடுக்க வேண்டும். உயர்நிலைப் பள்ளி ஏற்படுத்துவதாக இருந்தால் பத்தாயிரம் கட்டவேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். அதில் முதல் தவணையாக 5,000 கட்டிவிட வேண்டும். பாக்கியை முதல் வருஷம் 2,500 அதற்கு அடுத்த வருஷம் 2,500 என்று கட்டவேண்டும் என்ற நியதி இருக்கிறது. அதிகமாகப் பணம் இருந்தால் பஞ்சாயத்துகளே இந்தத் தொகையைச் செலுத்த அனுமதி கொடுத்தால் போதும். பொது மக்கள் கட்ட வேண்டிய பணத்தை கட்ட முடியும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். தற்போது புது உத்தரவு ஒன்று வந்திருப்பதாகக் கூட நான் கேள்விப்பட்டேன். முதல் தவணையாக 5,000 கட்டிவிடவேண்டும். பாக்கியுள்ள தொகை 5,000-யும் சேர்த்து அடுத்த ஒரே தவணையாகக் கட்டிவிடவேண்டும் என்று ஸ்பெஷல் டி.ஓ. வற்புறுத்துவதாகச் சொன்னார்கள். அடுத்து பள்ளிக் கட்டிடத்திற்கு சர்க்காரிடமிருந்து 12,500 ரூபாய் மானியம் பெறுவது என்றால் பஞ்சாயத்து யூனியன்கள், பஞ்சாயத்துக்கள், பஞ்சாயத்து பொதுமக்கள் 12,500 ரூபாய் கட்டவேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. பஞ்சாயத்து யூனியன், பஞ்சாயத்துக்களிடம் உசிதம் போல் செலவிடக்கூடிய டிஸ்கர்வனரி பண்டு இருக்கிறது. அதிலிருந்து பள்ளிக் கட்டிடத்திற்கு கட்ட வேண்டிய தொகையைக் கட்டலாம் என்றால் அவ்வாறு கொடுக்கக் கூடாது என்று ஆடிட்டில் அப்ஜக்ட்ஸ் செய்கிறார்கள். அப்படியின்றி இதிலிருந்தே கொடுக்கலாம் என்பதாக ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். பசல் உணவுத் திட்டத்தைப் பொறுத்தமட்டில் ஆசிரியர்கள் 2 ரயா பைசா வசூல் செய்கிறார்கள் என்பது முற்றிலும் தவறு. எங்கும் அப்படி நடக்கவே இல்லை. இப்படி வசூல் செய்வதாகத் தவறான எண்ணை எழுதச் சொல்லி டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர்கள் வற்புறுத்துகிறார்கள். இதை நான் தைரியமாக எந்த இடத்தில் வேண்டுமானாலும் சொல்வேன். இன்னும் ஆயாக்கள் என்று 50—1—60 கிரேடில் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். கிராமங்களில் எட்டனு கொடுத்தால் போதும். தினமும் ஒரு பெண்ணை விட்டு மதிய உணவு சமைக்கச் சொல்ல முடியும். ஆகவே 50 ரூபாய் ஆயாக்களுக்கு என்பதை 25 ஆகக் குறைத்தவிட்டு சமையல் செய்ய ஆளை ஏற்படுத்தினால் பதிய உணவுத் திட்டத்தை நன்முறையில் அமுல் செய்ய முடியும். ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் சமையல் வேலையில் ஈடுபட வேண்டிய நிலை இருக்காது.

ஆங்காங்கே பஞ்சாயத்து யூனியன் அதிகச்சத்தில் உள்ள பள்ளிகளுக்கு மேற்பார்வை அதிகாரியாக ர.ஓ. இருக்கிறார்கள். சர்க்கார் தரப்பில் டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஒத்துப் போகிறார்களா என்றால் இல்லை. ஆனால் ஆசிரியர்களைத் தனித் தனியாக விரட்டுகிறார்கள். ஆகவே ஒன்று ர.ஓ. இருக்க வேண்டும். அல்லது

[திரு. ம. கமலநாதன்] [11th March 1965]

டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர் இருக்கவேண்டும். அப்படி யின்றி இரண்டு அதிகாரிகளையும் போட்டு ஆசிரியர்களுக்குத் தொல்லை கொடுக்கவேண்டா டென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கடைசியாக கிருஷ்ணகிரியில் கல்லூரி ஒன்று துவக்கப்படுவதற்கு நாங்கள் ரண்டு சொல்லக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறோம். அங்கே கல்லூரி ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று சொன்னபோது அமைச்சர் அவர்கள் சொன்ன ஒரு லட்சம் ரூபாயைக் கட்டினோம். மிகவும் பின் தங்கிய எங்கள் பகுதியில் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு அந்தத் தொகையை வசூலித்துக் கட்டினோம். ஆனால் வடகென்னைக் கல்லூரிக்கு ஒரு ரூபாய் கூட வசூலித்துக் கொடுக்கவில்லை. இங்கேயும் கல்லூரி வருகிறது. அப்போதே அந்தப் பகுதி அம்மையார் அவர்கள் ஒரு குழுவை அமைத்துக் கொடுங்கள், வசூலித்துக் கொடுக்கிறோம் என்று முதல் அமைச்சர் அவர்களிடம் சொன்னார்கள். ஆனால் இங்கே ஒரு நயா பைசா கூட வசூல் செய்ய நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை.

கனம் திரு. எம் பக்தவத்சலம் : நான் அப்போதே சொன்னேன், அந்த அம்மையாரிடத்தில் நம்பிக்கை இல்லையென்று. (சிரிப்பு)

திரு. ம. கமலநாதன் : அந்த அளவுக்கு எங்களது பின் தங்கிய மாவட்டத்திற்கு வாய்ப்புத் தரவேண்டுமென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். “உங்கள் மாவட்டம் இரண்டாகப் பிரிந்தால் தான் நீங்கள் முன்னேறுவீர்கள்” என்று முதல் அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லக் கூடும். காரணம் அவ்வளவு மேல்சமான நிலையில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது..... (மணி அடிக்கப்பட்டது).

*** திரு. எஸ். ராமசாமி நாயுடு :** சபைத் தலைவர் அவர்களே, இருந்த இடத்தில் ஒரு ஆரம்பப் பள்ளி, எழுந்தது ரீண்டுஸ் ஒரு உயர் ஆரம்பப் பள்ளி, நடந்தால் ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளி, எட்டிச் சென்றால் ஒரு கல்லூரி தொழிற்பள்ளி என்றெல்லாம் பள்ளிகளை நாம் ஆரம்பித்திருக்கிறோம். சுதந்திரம் கிடைத்த பிறகு நாட்டிலே உள்ள ஏழைகள் எல்லாரும் அறிவாளிகளாக இருக்கவேண்டுமென்ற காரணத்தால் நாம் கல்வியை வேகமாகப் பாப்பிக்கொண்டு வருகிறோம். ஏழைக் குழந்தைகளுக்கு மதிய உணவு கொடுத்து, சீருடை கொடுத்து கல்வி கிடைக்கவேண்டிய வசதிகளையும் ஏற்படுத்தி வருகிறோம்.

பெற்றோர்கள் உடை வாங்கிக் கொடுக்கிறார்கள் என்று சில அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். தாய்தந்தையர், தங்களுடைய மகனுக்கு, மகளுக்கு சீருடை ஒருடையாக வாங்கிக் கொடுப்பதிலே தப்பிதம் இல்லையென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆசிரியர்களோ, அல்லது நிர்வாகிகளோ ஏதோ தப்பிதம் செய்கிற காரணத்தால் மதிய உணவுத் திட்டம் சரியாக நடைபெறவில்லை என்று சொல்கிறார்கள். அதையெல்லாம் நாம் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. கிராமங்களுக்குப் போய் பார்த்தோமானால் மதிய உணவுத் திட்டத்தினுடைய பெருமை நன்கு புரியும். கிராமங்களிலே பிள்ளைகள் பள்ளிகளுக்குச் சென்றால் அங்கு சாப்பிட்டுவிட்டு, படித்துவிட்டு வீடு திரும்பும் நிலையைப் பார்க்கலாம். இன்று கிராமங்களிலே நடக்குமோ நடக்காதோ என்று ஆரம்பித்த இடங்களிலெல்லாம் உயர்நிலைப் பள்ளிகள் நல்ல முறையில் நடந்து வருவதைப் பார்க்கிறோம். விவசாயிகளுடைய பிள்ளைகள் ஏராளமாகப் படிப்பதையும் பார்க்கிறோம்.

இந்த நாட்டில், நம்முடைய தமிழ்நாட்டில் சாதாரணக் கல்வியானாலும் சரி, தொழிற் கல்வியானாலும் சரி மிக நல்ல முறையிலே நடைபெற்று வருகிறது என்ற நல்ல பெயரை வாங்கிக்கொண்டோம். நல்ல பெயர் வாங்கிக் கொண்டது மட்டுமல்ல. அதைப் பொதுமக்கள் நல்ல முறையிலே பயன்படுத்திக்கொள்ளும் வகையிலே செயலாற்றி வருகிறோம். இந்த நேரத்திலே, சர்க்கார் நினைத்ததையும், பெரியவர்கள் நினைத்ததையும் திட்டமாக்கி அதைச் செயல்படுத்திக்கொண்டு வருகின்ற கல்வித் துறையினருக்கு, கல்வித் துறைத் தலைவருக்கு, நாம் ரண்டு செலுத்தக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். என்றாலும்கூட இன்றைக்குக் கல்வி இருக்கும் நிலையிலே இரண்டொரு வார்த்தைகள் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

11th March 1965] [திரு. எஸ். ராமசாமி நாயுடு]

இப்பொழுது 6 வயது முதல் 11 வயது வரையுள்ளவர்களுக்கு ஆரம்பக் கல்வி என்ற ஒரு கட்டத்தை ஏற்படுத்தினோம். அதற்கு அடுத்து 14 வயது என்று கட்டம் ஏற்படுத்தி 14 வயது வரையுள்ளவர்களுக்கு உயர் ஆரம்பக் கல்வி என்ற ஒரு கட்டத்தையும் ஏற்படுத்தினோம். அப்படியாகக் கல்வி திருத்தியமைக்கப்பட்டிருக்கின்ற நேரத்திலே, உயர்நிலைப்பள்ளிகள் இருக்கும்பொழுது, இந்த உயர் ஆரம்பப்பள்ளி தேவைதான் என்ற விஷயத்தையும் நாம் கவனிக்கவேண்டும். கிராமங்களிலே நடத்தப்படும் உயர் ஆரம்பப் பள்ளிகள் எல்லாம் சிறப்பாக நடத்தப்படவில்லை என்பதற்காகத்தான் நான் இதைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். காரணம் என்னவென்றால் கல்வி முறை விதிகளின்படி ஆசிரியர்கள் போதுமான அளவு கொடுக்கப் படமுடியாமல் இருக்கிறது. ஒரு பள்ளியிலே மூன்று வகுப்புகளிலேயும் சேர்ந்து 40 பிள்ளைகள் படித்தால் அங்கு ஒரு ஆசிரியர் தான் இருக்கிறார். அதிகமாக ஆசிரியர்களை அளிப்பதற்கில்லை. உயர் ஆரம்பப் பள்ளிகளிலே படித்தவர்கள் பரீட்சை இல்லாமலே உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட வேண்டிய நிலைமை இருப்பதால் உயர்நிலைப்பள்ளிகளில் கல்வியின் தரம் குறைந்து விடுகிறது. அந்த மாணவர்கள் உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலே படிப்பது மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. நான் நேரில் பார்த்து இருக்கிறேன். பரீட்சையும் வைத்திருக்கிறேன். ஒரு உயர் ஆரம்பப் பள்ளியிலே 8-வது வகுப்பு வரை படித்த மாணவனைப் பார்த்து தன்னுடைய, பெயர், வகுப்பின் பெயர், பள்ளியின் பெயர், ஊரின் பெயர் இவைகளையெல்லாம் எழுதச் சொன்னால் சரியாக எழுத முடியவில்லை. அந்த மாணவர்களில் 100-க்கு 3 பேர் தவிர மற்ற மாணவர்கள் எழுதச் சக்தியற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள். இதுபற்றி அந்த உயர் ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்களைக் கேட்டால் நாங்கள் என்ன செய்வது, நாங்கள் இப்பொழுதுதான் வந்தோம், என்றெல்லாம் காரணம் சொல்கிறார்கள். எனவே, நான் கூறிக்கொள்வது என்னவென்றால் இந்த உயர்நிலைப் பள்ளியின் படிப்பும், உயர் ஆரம்பப் பள்ளியின் படிப்பும் ஒரே சீராக இருக்கவேண்டுமானால், இந்த உயர் ஆரம்பப் பள்ளி என்ற கட்டம் இருக்கவேண்டியது அவசியம் தான் என்பதை சர்க்கார் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கிராமத்தவர்களுக்கு உயர் ஆரம்பப்பள்ளி இருந்தால்தான் அவர்கள் உயர்நிலைப்பள்ளிகளுக்குச் செல்வதற்கு வசதியாக இருக்கும் என்று கருதுவார்களானால், சற்றுத் தாராளமாக ஆசிரியர்களையாவது அந்த உயர் ஆரம்பப் பள்ளிகளுக்குத் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கல்வியின் தரம் குறைந்து இருக்கிறது என்று சிலர் சொன்னார்கள். அதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். கல்வியின் தரம் குறைந்து இருப்பதற்குக் காரணம் என்னவென்றால் சர்க்கார் பள்ளிகள் அதிகமாகி விட்டதுதான். ஏனென்றால் சர்க்கார் பள்ளிகளில் வேலை பார்க்கின்ற ஆசிரியர்களுக்குச் சலுகைகள் அளிக்கப்படுகின்றன. அந்தச் சலுகைகள் இருப்பதால் அந்த ஆசிரியர்களுக்கு ஒரு தைரியம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. தாங்கள் என்ன செய்தாலும், மாற்றத்தான் முடியுமே தவிர வேறு ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்ற நிலைமையில் தான் அவர்கள் தங்களுடைய வேலையில் கவனம் செலுத்தாமல் தைரியமாக இருக்கிறார்கள். அதிகமாகச் சொல்லிக்கொடுக்காவிட்டாலும், சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டிய அளவு சொல்லிக்கொடுக்காமல் இருந்தாலும் அவர்களை ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை. நாமாக நினைத்து அவர்களை வெளியேற்றுவது முடியாது என்ற நிலைமையில் இருக்கிறோம். நகரங்களிலே நாம் பார்த்திருக்கிறோம். ஒன் வே டிராபிக் என்று. அதே போல்தான் இந்த ஆசிரியர்களையும் நிலையும் ஒன் வே டிராபிக்காகத்தான் இருக்கிறது. ஒரு வழிப்பாதையாகத்தான் இருக்கிறது. நாம் அவர்களுக்கு, சலுகைகள் கொடுக்கலாம்; ஊதியம் கொடுக்கலாம்; ஆனால் அதே நேரத்தில் அந்தச் சலுகைகள், அந்த ஊதியங்கள் எல்லாம் சாரியான முறையில் பிரதிபலிக்கின்றனவா என்பதையும் நாம் ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். உயர் ஆரம்பப் பள்ளிகளிலே எழுத்து இலக்கணம் கிடையாது; உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலும் இலக்கணம் சரியான முறையில் இல்லை. ஆகவே, ஆசிரியர்களைச் சரியாக வேலை வாங்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது; அப்பொழுதுதான் கல்வியின் தரம்

[திரு. எஸ். ராமசாமி நாயுடு] [11th March 1965]

நல்ல முறையில் இருக்கும். அந்த வகையில் எப்படிச் செய்வது என்று சிந்தித்துப்பார்த்து இந்த ஒரு வழிப் பாதையைத் திருத்தியமைக் கவேண்டும்மென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த இரண்டு மூன்று விஷயங்களையும் அதாவது, உயர் ஆரம்பப் பள்ளித் திட்டம், ஒரு வழிப் பாதை இவைகளை சீர்படுத்தினால்தான் நம்முடைய நாட்டில் கல்வி முறை நல்ல நிலைமையை அடையும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நான் இன்னும் எவ்வளவோ பேசவேண்டுமென்று ஆணைப் பட்டேன். ஆனால் நேரம் இல்லாததால் எல்லாவற்றையும் இங்குச் சொல்ல முடியவில்லை. இன்னும் நான் சொல்ல வேண்டியவைகளை, கனம் முதலமைச்சர் அவர்களிடத்தில் சொல்லிக்கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கையுடன் இத்துடன் நிறுத்திக்கொள்கிறேன்.

* திரு. வி. எல்லம் நாயுடு : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, முதலமைச்சர் அவர்களால் இந்த ஆண்டு கல்விக்காகச் செலவழிப்பதற்கு ஒதுக்கப்பட்ட மான்ய கோரிக்கையை ஆதரித்து என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

(கனம் உதவி சபாநாயகர் தலைமை)

ஆரம்பக் கல்விகள் என்ற தலைப்பிலே நாம் இவ்வளவு ஆண்டுகள் செலவழித்த தொகையைக் காட்டிலும், இந்த ஆண்டு அதிகமாகச் செலவழிப்பதற்கு முடிவு செய்திருக்கிறோம். பல உறுப்பினர்கள் சொன்ன மாதிரி ஆரம்பக் கல்வியின் தரம் நன்கு அமைக்கப்படவேண்டும் என்பது தான் என்னுடைய கருத்து. காரணம் என்னவென்றால் ஆரம்பத் திலே மாணவர்கள் நல்வழியைக் கடைப்பிடிக்கக் கற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் அவர்களுடைய காலம் முழுவதும் அவர்களுக்கும் நன்மை அடைய முடியாது, இந்த நாட்டுக்கும் நன்மை செய்ய இயலாது. ஆதலால் தான் ஆரம்பக் காலத்திலேயே அவர்களுடைய தரத்தை நன்கு கவனித்து உயர்த்தவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். இதை அமைச்சர் அவர்களும், கல்வி அதிகாரிகளும் கவனித்து ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஆரம்பத்திலே இப்பொழுது மாணவர்களுக்கு ஒரு எண்ணம் வந்து விடுகிறது. நாம் பல காலங்களுக்கு முன்பு சொல்லிக்கொடுத்த கல்விக்கும், இப்பொழுது சொல்லிக் கொடுக்கப்படுகிற கல்விக்கும் இடையே தாரதமியம் இருக்கிறது. முன்பு ஒளவையார் பாடல்களை, சிறிய சிறிய துண்டுகளைப் படித்து முன்னுக்கு வந்த நாம், இப்பொழுது அதை மறந்து ஆரம்பத்திலேயே வேறு கல்வியை கற்கத் தொடங்கியதுதான் காரணம். ஆத்திச்சூடி போன்றவைகளைச் சொல்லிக்கொடுத்தால் மாணவர்கள் மனதிலே நன்கு பதிந்து அவர்கள் பிற்காலத்தில் நன்கு வளர உதவி செய்கிறது. ஆனால் இன்று ஆரம்பக் கல்வி அப்படி இல்லை.

அதற்குக் காரணம் அரசாங்கம் என்றும் சொல்லலாம்; அல்லது நிர்வாக இயந்திரம் என்றும் சொல்லலாம்; அல்லது ஆசிரியர்கள் மாணவர்களுக்குப் பாடம் நடத்துகிற முறை என்றும் சொல்லலாம். எந்த முறையாக இருந்தாலும் இளம் வயதிலே கல்வி கற்கின்றபோதே நல்ல எண்ணங்கள், மனப்பான்மை; நாட்டின் நன்மை ஆகியவை ஏற்படும் வண்ணம் போதிக்கப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நம்முடைய மாகாணத்தில் பள்ளிக்கூடங்களுக்கான கட்டிடங்கள் போதிய அளவில் இன்னும் சில இடங்களில் கட்டப்படவில்லை. கட்டடங்களை அதிகப்படுத்துவதற்கு பஞ்சாயத்து யூனியன் நிதி நிலையும் போதிய அளவில் இல்லை. இதை மனதில் கொண்டு மாணவர்கள் பயில்வதற்கான பள்ளிக்கூட கட்டிடங்களைக் கட்டத் தருவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஆசிரியர்களுடைய சம்பளம் ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்களுடைய சம்பளம் இந்த ஆண்டு ஓரளவு உயர்த்தப்பட்டிருந்தாலும் கூட, அதை மற்ற அதிகாரிகளோடு ஒப்பிட்டுப்பார்க்கும் போது குறைவாக இருக்கிறது என்று கணக்கிடுகிறார்கள். ஆசிரியர் வேலை, பள்ளிகளை நடத்துவது

11th March 1965] [திரு. வி. எல்லம் நாயுடு]

இவையெல்லாம் பணத்திற்குத்தான் என்ற நிலைமை இப்போது வந்து விட்டது. சென்ற காலத்தைப் போல் பெருமைக்காக ஆசிரியர் கல்வி கற்றுத் தருவது என்ற நிலைமை மாறிவிட்டது. அந்த பழையகால எண்ணத்தை தற்போது ஆசிரியர்கள் கொள்ள வேண்டும்; அதோடு அரசாங்கமும் அவர்களுடைய ஊதியத்தை உயர்த்துவது நலமாக இருக்குமென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

உயர்நிலைப் பள்ளிகள், உயர் துவக்கப்பள்ளிகளைப் பொறுத்து எனக்கு முன் பேசிய திருவாளர் ராமசாமி நாயுடு அவர்களுடைய கருத்தையே நானும் கொண்டிருக்கிறேன். மூன்று மைலுக்கு ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளியை ஏற்படுத்திவிட்டு, எதற்காக உயர் துவக்கப் பள்ளியை இன்னும் வைத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும்? தரமான கல்வி போதிக்கப் பெறுவதற்கு உயர் துவக்கப்பள்ளி என்று இடையிலே இல்லாமல் இருப்பது நலம் என்பது என்னுடைய கருத்து. (மணி அடிக்கப்பட்டது).

* திரு. வி. எஸ். எஸ். மணி: கனம் துணைத்தலைவர் அவர்களே, கல்வி மானியக் கோரிக்கையின் பேரில் எங்கள் கட்சியைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்கள் கொண்டு வந்த வெட்டு பிரேரணையை ஆதரித்து ஒருசில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நமது மாநிலத்தில் கல்வித்தரம் குறைந்து விட்டது, குறைந்ததுகொண்டு வருகிறது என்று நேற்றுக் கூட மேலவையிலு, துணைவந்தர் அவர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள். தரம் குறைந்ததற்குக் காரணம் நம்முடைய அரசாங்கத்தின் நிலையில்லாக் கல்விக் கொள்கைதான். பாடப் புத்தகங்களிலும், மற்றத் திட்டங்களிலும் நிரந்தரமான கொள்கை கிடையாது. அடிக்கடி மாற்றுகிறார்கள். இந்த நிலைமை தான் கல்வித் தரத்தைக் குறைக்க ஒரு காரணமாயிருக்கிறது. ஆரம்பக்கல்வியை எடுத்துக்கொண்டால் அது இன்று பஞ்சாயத்து யூனியன் நிர்வாகத்தில் முழுக்க முழுக்க ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் அரசியல் வாதிகள் அதிலே தலையிடுகிறார்கள். பஞ்சாயத்து யூனியனிலே தலைவராக வாக்கூடியவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் ஏதாவது ஒரு அரசியல் கட்சியைச் சார்ந்தவர்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் விருப்பு வெறுப்புக்குத் தகுந்தவாறு ஆசிரியர்களை மாற்றுவது போன்ற காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். அதமட்டுமல்லாது ஒரு அரசியல் கட்சியை வலுப்படுத்தித் முறையிலே கூட அந்த ஆசிரியர்களைப் பயன்படுத்திக்கொள்கிறார்கள். உதாரணத்திற்கு ஒன்று சொல்கிறேன். தீபாவளி போன்ற நல்ல நாளிலே ஒரு கட்சியின் சின்னமாக இருக்கக்கூடிய கதரை விற்பனை செய்யவேண்டுமென்ற நோக்கத்திலே

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: கதர் ஒரு கட்சியின் சின்னமல்ல என்று எத்தனையோ முறை சொல்லியிருக்கிறேன்.

திரு. வி. எஸ். எஸ். மணி: அந்தக் கதர் விற்பனையை அதிகப்படுத்த பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவர் மூலமாக அவர்களிடம் கொடுக்கப்படுகிறது. கட்டாயம் வாங்கித்தான் ஆகவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். இந்தப் பள்ளிக் கூடங்களின் பொறுப்பை பஞ்சாயத்து யூனியன்களிடம் ஒப்படைத்திருக்கக்கூடிய காரணத்தால்தான் இந்த நிலைமைகள் ஏற்படுகின்றன. இன்றைய நிலை என்னவென்றால் அந்தப் பள்ளிகளைப் பொறுத்தவரை கல்வி இலாகாவுக்கும் பொறுப்பு உண்டு, பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கும் பொறுப்பு உண்டு என்று இருக்கிறது. பஞ்சாயத்து யூனியனுக்கு, கட்டடங்கள் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டிய பொறுப்பு, இதர வசதிகள் செய்து கொடுக்கவேண்டிய பொறுப்புத்தான் இருக்க வேண்டுமென்று தவிர, நிர்வாகப் பொறுப்பு கல்வி இலாகாவிடந்தான் பூரணமாக ஒப்படைக்கப்பட வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

உயர்நிலைப் பள்ளிகளை ஆண்டுதோறும் அதிகப்படுத்துகிறோம்; அதற்காகக் கோடிக்கணக்கான பணத்தைச் செலவழிக்கின்றோம் என்று பெருமைப் படுவதில் மட்டும் பயன் இல்லை. கிராமங்களில் துவக்கப் படுகிற பள்ளிகளைப் பார்த்தால் சரியான கட்டட வசதி கிடையாது. ஒரு

[திரு. வி. எஸ். எஸ். மணி] [11th March 1965]

உயர்நிலைப் பள்ளி ஆரம்பிக்கப்பட்டவுடன் அது பல கட்டங்களிலே இயங்கக் கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. ஒரே இடத்தில் அந்த உயர்நிலைப் பள்ளி இயங்க முடியவில்லை. ஆகவே, இதற்கு ஒரு “பேஸ்டுப்ரோகிராம்” (Phased programme) போட்டு நல்ல முறையில் கட்டடங்களைக் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதோடு சயன்ஸ் எக்ஸ்ப்ரெமெண்ட்ஸ், லாபரரி வசதிகள் ஆகியவற்றையும் செய்து கொடுக்கவேண்டும். ஆசிரியர்கள் கிராமங்களில் குடியிருப்புக்கு மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். வீடுகட்ட “பேஸ்டுப்ரோகிராம்” போட்டு ஒவ்வொரு ஆசிரியருக்கும் ஒரு வீடு என்ற நிலைமையை உண்டாக்க வேண்டும். அப்போதுதான் ஆசிரியர்கள் எல்லாம் கிராமங்களுக்கு வந்து பணியாற்ற முன் வருவார்கள்.

முன்பெல்லாம் ஒரு ஊரிலே ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளியைத் துவக்க வேண்டுமென்று சொன்னால் கீழே உள்ள அதிகாரிகள் பார்த்து, பிறகு டி. இ. ஓ. பார்த்து கடைசியாக அதைப் பற்றி முடிவு செய்ய வேண்டிய பொறுப்பு கல்வி இலாகா இயக்குனரிடம் இருந்தது. ஆனால் தற்போது அந்த அதிகாரத்தை அமைச்சர் அவர்கள் எடுத்துக் கொண்டார்கள். அதனால் அதில் அரசியல் விளையாடுகிறது. விருப்பு வெறுப்புக்கு இடம் ஏற்படுகிறது. அந்தப் பொறுப்பைக் கல்வி இலாகா இயக்குனரிடமே ஒப்படைப்பதுதான் நல்லாயிருக்குமென்று கூறிக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

*திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி: கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கல்வி பற்றிய மிக முக்கியமான மானியக் கோரிக்கையிலே ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். பல்லாண்டுகளாகக் குடும்பத்திலிருந்த கல்வியை நல்ல நிலைமைக்குக் கொண்டுவந்த பெருமை நம்முடைய கல்வியமைச்சரைச் சார்ந்தது. அது மாத்திரமல்லாமல் அவர்கள் சில புதிய முறைகளையும் புகுத்தப் போகிறார்கள். தற்போது மூன்றாவது வகுப்பிலிருந்து ஆங்கிலம் கற்றுக்கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது; அதே போன்று சமூகப்பாடத்தை மாற்றி சரித்திரம் பூகோளம் என்று இரண்டு பிரிவாகச் செய்திருக்கிறார்கள். அதோடு ஆப்ஷனலை இரண்டாக வைத்துக்கொள்ளலாமா என்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த அளவுக்கு ஒரு நல்ல முடிவைக் கொண்டு வந்த பெருமை முதலமைச்சர் அவர்களைச் சார்ந்தது ஆகும். இந்த நிலைமையிலே எந்த வித மாறுதலும் இல்லாமல் இந்தத் தலைமுறை வரையிலாவது இதே முறையில் கல்வியைப் போதிக்கக்கூடிய நிலைமையை ஏற்படுத்துவது மிக மிக அவசியம். அதற்குரிய சக்தி நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்களுக்குத்தான் இருக்கிறது. இந்த முறையை மிகச் செவ்வனே செயற்படுத்தி பாடம் சொல்லிக்கொடுக்க வழி செய்யவேண்டும். இரண்டு இஷ்டப்பாடங்கள் இருந்தால் போதிய நேரம் இருக்காது என்று ஆசிரியர்கள் கருதுகிறார்கள். நாங்களெல்லாம் படிக்கும்போது ஒரு இஷ்டப்பாடத்தான் இருந்தது. அதே போன்று இப்போது ஒரே இஷ்டப்பாடம் என்று வைத்து விட்டால் கூட நல்லதாக இருக்குமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

எல்லா உயர்நிலைப்பள்ளிகளிலும் விஞ்ஞானப் பாடத்தைக் கற்றுக் கொள்ள வழி செய்யும் வகையில் விஞ்ஞானக் கருவிகள் வாங்கிக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அதற்காக 38 லட்சம் ரூபாய் செலவழிப்பது என்பது கொஞ்சம் அதிகமானாலும் கூட விஞ்ஞானத் தைப் படிக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வமுள்ள எந்த மாணவனுக்கும் அந்த வாய்ப்பு இல்லையே என்று வருந்தத்தக்க சூழ்நிலை இந்த நாட்டிலே இருக்கக்கூடாது.

இன்றைக்கு மாலை நேரக் கல்லூரிகளை ஆரம்பிக்க ஏற்பாடு செய்திருப்பது மிக நல்ல முயற்சி. பண வசதி இல்லாமல் படிக்க முடியவில்லையே என்று ஏங்கித் தவிக்கின்றவர்கள் தாங்கள் உழைத்துச் சம்பாதித்துக் கொண்டே கல்வி அறிவைப் பெருக்கிக்கொள்ள வாய்ப்பினை ஏற்படுத்திக் கொடுத்த நமது முதலமைச்சர் அவர்களை அவர்கள் எல்லாம் வாழ்த்துவார்கள்.

11th March 1965] [திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி]

அதே சமயத்தில் அங்கு போஸ்ட்க்ராஜீவேட் கோர்ஸஸ் வைக்க முடியுமா என்பதை சிந்தித்துப்பார்க்கவேண்டும். பி. ஏ. முடித்துவிட்டு வேலைக்கு வந்து விரிவார்கள். அவர்களுக்கு மேலே படிக்க வாய்ப்பில்லாமல் இருக்கலாம். மேலும் படித்தால்தான் உத்தியோகத்தில் சிறந்த உயர்வு கிடைக்குமென்றால் அவர்கள் ஆசை நிறைவேற மாலைக் கல்லூரிகளில் இந்த போஸ்ட் க்ராஜீவேட் கோர்ஸஸையும் ஆரம்பிப்பது மிக மிக அவசியம். ஆசிரியர்களுக்கு எம்ப்ஜென்ஸி பராலிடென்ட் பணட் பிடித்து வருகிறார்கள். அதனால் அவர்கள் மிகவும் கஷ்டப் படுகிறார்கள். அப்படி அதைப் படிக்காமல் அவர்களுக்குக் கொடுக்க ஏதாவது முயற்சி எடுக்கமுடியுமா என்பதை கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் சிந்தித்துப்பார்த்து அதற்கு ஒரு நல்ல முடிவை எடுக்க முடியுமானால் அது வரவேற்கத் தக்கதாயிருக்கும். எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. முடித்தவுடன் மார்க்குக்களைச் சீக்கிரத்தில் கொடுத்தால் நலமாயிருக்கும். இந்த-வருடம் மாணவர்கள் அவதிப்பட்டார்கள். மார்க்ஸ் கிடைப்பதில் ஏன் கால்தாமதம் ஏற்பட்டது என்று தெரியவில்லை. எல்லோரும் படிக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு இலவசக் கல்வி கொடுக்கிறோம். ஆண்டுக்காண்டு அதிகமான பிள்ளைகள் வருவதால் வேலைத் தொந்தரவு அதிகமாகத் தானிருக்கும். அந்நிலையில் அந்த நேரத்தில் அதிகமான பேர்களை வேலைக்கு எடுத்துக் கொண்டு ஒரு வாரத்திற்குள் மார்க் லிஸ்ட் ஒவ்வொரு பள்ளிக்கும் போய் சேர்த்தால்தான் கல்லூரிக்குப் போய்சேர வாய்ப்பிருக்கும். மார்க் லிஸ்ட் தாமதமாகி வருவதினால் பிள்ளைகள் கஷ்டப் படுகிறார்கள், பெற்றோர்களும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அடுத்தபடியாக யூனிவர்சிட்டியில் போஸ்ட் க்ராஜீவேட் கோர்ஸஸைக் ஃபர்ஸ்ட் க்ளாஸில் பாஸ் செய்தால்தான் எடுத்துக்கொள்வோம் இல்லாவிடில் இடம் நிரம்பாவிட்டாலும் பரவாயில்லை மற்றவர்களை எடுத்துக் கொள்ள முடியாது என்கிறார்கள். சூழ்நிலை காரணத்தால் உடல்நிலை சரியாக இல்லாத காரணத்தினால் பர்ஸ்ட் க்ளாஸ் எடுக்கமுடியாமல் செகண்ட் க்ளாஸ், தேர்ட் க்ளாஸ் எடுத்திருக்கலாம். அதனால் போஸ்ட் க்ராஜீவேட் கோர்ஸஸிற்குப் போக முடியாத நிலை ஏற்படும். ஆகவே, பர்ஸ்ட் க்ளாஸ் இல்லாவிட்டால் உனக்கு இடம் கிடைப்பது, காலியாகவே வைத்துக் கொண்டிருப்பேன் என்று சொல்வது ஜனநாயகத்தில் அவ்வளவு அழகாக இருக்காது. பர்ஸ்ட் க்ளாஸ் உள்ளவர்களுக்கு முதலில் கொடுக்கட்டும், அப்படி அவர்கள் இல்லாவிடில் மற்றவர்களுக்கு அவ்வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை முதல் அமைச்சர் அவர்கள் பல்கலைக்கழகத்தினிடம் கூறி அதற்கு ஏற்பாடு செய்துதர வேண்டும்.

உட சென்னை கல்லூரியில் உள்ளவர்கள் இந்த ஆண்டு பி.யு.சி. முடித்து விடுவார்கள் அடுத்த ஆண்டு பி. ஏ. ஆரம்பித்து விட வேண்டும். இப்போதுள்ள கட்டம் சரியாக இல்லை. ஆகவே அதற்கு அழகான கட்டத்தைத் துரிதமாகக் கட்டிக்கொடுக்க முதல் அமைச்சர் அவர்கள் மனமுவந்து முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். என்னால் இயன்ற முயற்சியை நான் செய்யக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்பதையும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இன்றைக்கு மேற்பார்வையாளர்களை வைத்திருக்கிறார்கள். அது போதவில்லை என்று கூறுகிறார்கள். ஒரு ஆபீசர் பல பள்ளிகளைப் பார்க்க வேண்டியிருப்பதால் மதுரையில் ஏற்பட்ட சில சங்கடங்கள் போல் சிலயிடங்களில் ஏற்படலாம். ஆகவே எந்த அளவிற்கு வேலைப் பளுவிலிருந்து பாதுகாப்பு கொடுக்க முடியுமோ அந்த அளவு பாதுகாப்பு கொடுக்கவேண்டும்.

* திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம் : கனம் சட்டமன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, ரூபாய் 37,23,12,500 யார் நலனுக்காக செலவிடப் படுகிறதோ அந்த மான்யக் கோரிக்கை மீதும், எங்கள் கட்சி அங்கத்தினர் புலவர் கோவிந்தன் அவர்களால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணை மீதும் பேசப்பட்டு வருகிற இந்த முக்கியமான பிரச்சனை மீது நாம் விவசாயத்துக் கொண்டிருக்கும் இதே நேரத்தில்தான் யாருடைய நலனினால் இந்த நாடு முன்னேற்றமடையும் என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோமோ அந்த மானியத்தைப் பள்ளிக்கூடங்களுக்குச் செல்லாமல் வெளியி

[திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம்] [11th March 1965]

லிருந்து கொண்டு மீண்டும் மறியலைத் துவக்கியிருக்கிறார்கள் என்று அறிவிக்கிறோம். இந்த மறியலைத் தூண்டி விட்டது யார், எப்படி வந்தது என்ற ஆராய்ச்சியில் இன்னும் நாம் இறங்கியிருப்பது என்பது இதற்கு ஒரு பரிசாரம் தேடுவதாகாது. இங்கு பேசிய ஒரு சில அங்கத்தினர்கள் ஏதோ அதை தூண்டி விட்டவர்களே இப்போது மீண்டும் அதை அடக்க வந்திருப்பதாகவும், அவர்கள் எல்லாம் அதில் ஈடுபடாதவர்களைப் போல் இங்கு எங்களைப் பற்றி குற்றம் சாட்டிப் பேசினார்கள். எங்களைப் போன்றவர்களை எல்லாம் 54-ம் செக்ஷன் போட்டு சந்தேகப்படுத்தி இந்த சர்க்கார், யார்குற்றவாளிகள், யார் தூண்டி விட்டது என்பதைக் கண்டு பிடிக்கத் தவறி விட்டது. அரண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய் என்பதுபோல் யாரைப் பார்த்தாலும் தி.மு.க. எந்தக் கிளர்ச்சி நடந்தாலும் அதைத் தூண்டிவிட்டது தி.மு.க. என்ற கொள்கையை காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒரு அடிப்படைக் கொள்கையாக வைத்து அமைச்சர்களிடத்தில் சொல்லி வருகிற காரணத்தினால்தான் இந்தக் கெடுதல்கள் நாட்டில் நடைபெறுகிறது என்று பகிரங்கமாகக் குற்றஞ்சாட்டு விரும்புகிறேன். யார் தூண்டி விட்டாலும் அதைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. அவர்களின் நல்வாழ்விற்காக இவ்வளவு கோடி ரூபாய் செலவு செய்வதாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எனவே யார் யார் தூண்டி விரகிறார்கள் என்பதைக் கண்டு பிடிப்பதை விட இன்றைய விவாதத்தைக் கூட நிறுத்தி விட்டு எல்லா சட்டமன்ற உறுப்பினர்களும் அவர்கள் தொகுதிக்குச் சென்று அமைதியை நிலைநிறுத்தி விட்டு அதற்குப் பிறகு இந்த மான்யத்தை நிறைவேற்றியிருக்கலாம். போனால் என்ன வந்து விடுமோ என்று சிலர் நினைக்கலாம். நவகாளிக்கு காந்தி அடிகள் போகவில்லையா? நம் பிள்ளைகள்தானே, நம்மை அடித்து விரிவுகளா? பயப்படவேண்டிய தில்லை. எப்படிப் படிக்கிறோம், என்ன செய்வது என்பது புரியாது. துள்ளித்திரிகின்ற பருவத்தே, எந்துருக்கடக்கி பள்ளிக்கு அனுப்பாத பாதகனே, என் தந்தையே, என்று நிந்திப்பார்கள். மாணவர்கள் என்ன தப்பு செய்தாலும் அவர்களை மன்னிக்க வேண்டும். மன்னிக்கும் மனப்பான்மை மனிதனுக்குத்தான் உண்டு. நம் பிள்ளைகள்தான் அதில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே ப்ரஸிடென்ட் பார்க்கக் கூடாது. ஆகவே இதற்கு ஒரு முடிவு காணவேண்டுமென்று சொன்னால் இன்று இரவே நம் முதல் அமைச்சர் அவர்களும் எதிர்க்கட்சித் தலைவராகிய எங்கன் தலைவர் அவர்களும் இரண்டு பேர்களும் ரேடியோவில் பேசட்டும். பேசுவதை உருக்கமாகப் பேச வேண்டும். காலிகள் காலிப்பயல்கள் என்றெல்லாம் பேசாமல் கன்னின்ஸ் செய்கிற மாதிரி பேச வேண்டும். நாம் தினே பேர்களும் செல்வோம். அடிப்பட்டு செத்தாலும் பரவாயில்லை. திருச்சியில் கலகம் என்று கேள்விப்பட்ட நான் புறப்பட நினைத்தேன். போனால் ஏதாவது ஆகலாம் என்று மற்றவர்கள் கூறினார்கள். அடிப்பட்டு சாகிறவர்கள் பக்கத்து வீட்டுப் பிள்ளைகளும் நம் பிள்ளைகளும் தான், நாம் செத்தால் போகட்டும் என்று நினைத்தேன். இப்போது நடக்கிற கலவரம், காங்கிரஸில் எந்தெந்த இடங்களில் இரண்டு கட்சிகளாக வேலை செய்கிறதோ அந்த இடங்களில்தான் நடக்கிறது. எனவே காங்கிரஸ் காரர்கள் தான் இதற்குப் பொறுப்பு என்று எண்ணுகிறேன். ஆகவே இன்று இரவே முதல் அமைச்சர் அவர்களும் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களும் பேச வேண்டும். சென்ற ஆண்டு துவக்கப்பட்ட பள்ளிகள் பற்றி இங்கு பெருமையாகப் பேசப்பட்டது. அதிகப் பள்ளிகளைத் திறக்க பெருமளவில் உதவியாக இருந்த கல்வி இலாகாவைக் பாராட்டப் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதில் சிறிசில தொல்லைகள் இருக்கலாம். அரை மைலுக்குள்ளே இருக்கக் கூடாது, ஒரு மைலுக்குள்ளே இருக்கக்கூடாது என்பதை எல்லாம் பொருட்படுத்தாது கிராமத்திற்கு ஒரு பள்ளி வேண்டும். சட்டத்தை சிறிது தளர்த்தினாலும் பரவாயில்லை என்ற பெரிய நோக்கோடு அதிகப் பள்ளிகளைத் திறந்த பெருமை கல்வி இலாகாவைச் சாரும் அவர்களை நான் பாராட்டுகிறேன். சென்ற ஆண்டு துவக்கப்பட்ட உயர்நிலைப்பள்ளிகள் 180, அதில் பெண்களுக்காக உள்ள பள்ளிகள் 24 தான். அவர்களுக்கு இன்னும் அதிக பிரதிநிதித்துவம் இருக்க வேண்டும்.

திரு. கே. டி. கோசல்ராம் : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கல்விக்காக 37 கோடி ரூபாய் செலவு செய்கிறோம். இதில் 53-05

11th March 1965] [திரு. கே. டி. கோசல்ராம்]

பர்சென்ட் ஆரம்பக் கல்விக்காகவும், ஹைஸ்கூலுக்கு 33-36 பர்சென்ட் என்றும் போட்டிருக்கிறார்கள். டெக்னிக்கல் எண்கேஷனுக்கு 6½ கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். பழைய கல்விக்கு இனிமேல் அதிகம் எம்பலிஸ் கொடுப்பதை விட்டு டெக்னிக்கல் எண்கேஷன் அதிகமாக இந்த ராஜ்யத்தில் இருந்தால்தான் அது பின்னகளுக்கு இன்வெஸ்ட்மென்டாக இருக்க முடியும். டெக்னிக்கல் எண்கேஷனை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகப்படுத்துகிறோமோ, தாலுகாவிற்கு ஒரு பாலிடெக்னிக், தாலுகாவிற்கு ஒரு ஜூனியர் பாலிடெக்னிக் என்று வைத்தால் தான் குமுந்தைகள் இந்த நாட்டில் படித்து முடித்தவுடன் வேலைக்குப் போக வசதியாக இருக்கும். இதை அரசாங்கம் உணர்ந்து அதற்குத்தகுந்தவாறு இத்திட்டத்தை மாற்றியமைக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, நான் மூன்று நாட்களுக்கு முன்னால் சொன்ன குற்றச் சாட்டுக்கு பதில் அளிக்கின்ற முறையில் நமது முதலமைச்சர் அவர்கள், நான் அதை ஒப்புக்கொள்கிறேன், இனிமேல் கல்வியில் தேசபக்தியைப் பெருக்குவதற்கான ஏற்பாடுகளை செய்கிறேன் என்று சொன்னார்கள். அது எந்த அளவுக்கு இம்பிளிமென்ட் ஆகப்போகிறது என்பதை இனிமேல் தான் பார்க்கவேண்டும்.

மேலும், அடிக்கடி அங்கங்கே, ஆசிரியர்கள் மகாநாடு என்று மகா நாடுகள் நடைபெறுகின்றன. அதில் எதைப்பற்றியெல்லாமோ பேசுகிறார்கள். கல்வியைப் பற்றியும் பேசுகிறார்கள். வேறு விஷயங்களையும் பேசுகிறார்கள். “இப்படைதோற்கில், எப்படை வெல்லும்” என்று கேட்கக் கூடிய அளவில் பேசுகிறார்கள், எந்தப் படை வென்றது, எந்தப் படை தோற்றது என்பதை எல்லாம் பொதுமக்கள் கண்டார்கள். (எதிர்கட்சித் தரப்பிலிருந்து. எந்தப்படை, எந்தப் படை என்ற குரல்கள்.) எந்தப் படையை அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்களோ அந்தப்படையைத்தான் நானும் குறிப்பிடுகிறேன். நிச்சயமாக அவர்களுடைய படை தோற்கத்தான் செய்யும், அரசாங்கத்தின் படை வெல்லத்தான் செய்யும்.

திரு. ம. கமலநாதன் : ஸார், கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் குறிப்பிடுவது போல் ஏதாவது படைகள் இருக்கின்றனவா? இன்ஃபர்மேஷனுக்காகத் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

Mr. Deputy Speaker : No point of information is called for.

திரு. கே. டி. கோசல்ராம் : யார் இப்பேர்ப்பட்ட படைகளைத் தூண்டி விட்டாலும், இப்படைகள் எல்லாம் தற்காலிகமாகத்தான் இருக்க முடியும் தவிர நிரந்தரமாக இருக்க முடியாது என்பதைத் தெளிவாகச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மாணவர்கள் கிளர்ச்சி சம்பந்தமாக இவ்வளவு நாட்கள் கழிந்த பிறகு, கழிந்த எட்டாம் தேதி வரை, அமைச்சர் அவர்கள் எத்தனையோ முறை தங்களுடைய நிலைகளை எல்லாம் விளக்கிய பின்னாலும் மாணவர்கள் இன்னும் பள்ளிகளுக்குப் போகாமல் இருப்பது மிகவும் வருந்தத்தக்க ஒன்று. ஆனால் மாணவர்களைப் பற்றி இன்றைக்குப் பேசும் இந்த எதிர்கட்சியினர், அன்றைய தினம், கல்லூரிகளிலும், பள்ளிகளிலும் மாணவர்கள் அறவே போகாமல் இருந்த க்ரூஷல் பீரியட்டில் எல்லாம் ஒன்றும் சொல்லாமல் இருந்து விட்டு—அப்போதெல்லாம் வாய் மூடி மௌனியாக இருந்துவிட்டு இப்போது மாணவர்களுக்கு வேண்டுமோ விடுவதால் என்ன பலன்? இதையெல்லாம் அப்போது கேட்டிருக்கலாம். அப்போது அவர்களுடைய கிளர்ச்சிகளை எல்லாம் வாபஸ் வாங்கச் சொல்லியிருக்கலாம். அதையெல்லாம் செய்ய இவர்கள் தவறி விட்டார்கள்.

திரு. அன்பில் தர்மலிங்கம் அவர்கள், மாணவர்கள் நிலை பற்றி விசாரணை செய்வதற்கு லெஜிஸ்லேச்சர் கமிட்டி ஒன்று போட்டால் நல்லது என்று சொன்னார்கள். இவ்வாறு ஒரு கமிட்டி போடுவதாக இருந்தால், அக்கமிட்டி, பல கல்லூரி பிரின்ஸிபால்களையும், தலைமை ஆசிரியர்களையும் சந்தித்து இப்போது இருக்கின்ற நிலைமைகளை எல்லாம் விளக்கி அரசாங்கத்திற்கு ஒரு ரிப்போர்ட் கொடுக்கலாம். அதன் மூலம் அரசாங்கம் இருக்க

[திரு. கே. டி. கோசல்ராம்] [11th March 1965]

கின்ற நிலைமைகளை நல்ல முறையில் புரிந்து கொள்ள முடியும், இது முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு மிகவும் உதவிகரமாக இருக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

உயர்தரப்படிப்பைப் பொறுத்தவரை, எல்லா டிஸ்ட்ரிக்குகளிலும் கமிட்டிகள் போட்டு, அந்தந்த கமிட்டிகள் மூலமாக உயர்தர கல்வி நடத்தப்பட்டால் நல்லதாக இருக்கும் என்று சொன்னோம். அதற்கு வேண்டியதைச் செய்வதாக அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அவ்விதம் செய்வதாகச் சொன்னவர் இதுவரையிலும் ஒன்றும் செய்யவில்லை என்று நம்புகிறேன். அதற்கு ஆவன செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*** திரு. கே. எஸ். அர்த்தநாரிஸ்வர கவுண்டர் :** கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் முதலமைச்சர் அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் கல்வி மான்யத்தை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். குறிப்பாக மேட்டூரில் பாலிடெக்னிக் அமைத்துக் கொடுத்ததற்காக அமைச்சர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஏற்கெனவே அங்கே சர்க்கார் நிலங்கள் வேண்டிய அளவுக்கு இருப்பதனால் நில ஆர்ஜிதம் செய்வதில் எந்த விதமான தடங்கலும் இராது. ஆகவே நிலங்களை எல்லாம் ஆர்ஜிதம் செய்து உடனடியாக கட்டடங்களை கட்டி பாலிடெக்னிக்கை ஆரம்பிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சேலத்தில் என்ஜினியரிங் கல்லூரி அமைக்கப் போவதற்காக என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். கல்வியைப் பொறுத்தவரையில், பலர் பேசி வந்திருக்கிறார்கள். இங்கு ஏற்பட்ட மாணவர்களின் கிளர்ச்சி ஓரளவுக்கு அடங்கியிருக்கிற நேரத்தில், மேலும் இங்கு நாம் அதைப்பற்றி பேசிப்பேசி சிளப்பிக் கொண்டிருந்தோமேயானால் அவர்களுடைய பார்வை எல்லாம் இங்கேதான் இருந்துகொண்டிருக்கும். ஆகவே பள்ளிக்கூடங்களையும், கல்லூரிகளையும் திறந்து வைத்துக்கொண்டு மாணவர்களுக்குச் சிறிது காலம் அவகாசம் கொடுத்தார்களேயானால் சில நாட்களில் நிச்சயமாக மாணவர்கள் அனைவரும் பள்ளிக்குச் செல்வார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இவ்வளவு நடந்த பிறகு இப்போது திரு. மதியழகன் அவர்கள் பேசுவதைப் பார்த்தால், இவர்களுக்கு இப்பொழுதுதான் னாதேயம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று தோன்றுகிறது. இருக்கின்ற நிலைமைகளை எல்லாம் வைஸ்-சான்ஸலரிடமும், கல்வி இயக்குனரிடமும் கவனிக்கும் பொறுப்பை விட்டு விட்டால் நிலைமை சீராகிவிடும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆகவே இதில் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து, அவர்கள் எந்தக் கட்சியாக இருந்தாலும் சரி, மாணவர்களிடையே அரசியலைப் புகுத்த வேண்டியதில்லை என்கின்ற உறுதிப்பாட்டை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். உண்மையில் நம் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில், குறிப்பாக தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் அதிகமாக பிரச்சனைகள் எல்லாம் இருந்து கொண்டிருக்கின்ற நேரத்தில், இந்தப் பிரச்சனையைப் பொறுத்தவரையிலும் மொழிச் சட்டத்தை திருத்துவதின் மூலமாக நம்முடைய இந்தப் பிரச்சனைக்கு முடிவு காண முடியும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆகவே இவ்விதமான ஒரு திருத்தத்தை ஏற்படுத்துவதற்காக நாம் அனைவரும் முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு ஓர் உறுதிப்பாட்டை கொடுக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட திருத்தம் வந்து விட்டால் நம்முடைய பிரச்சனைகள் எல்லாம் தீர்ந்துவிடும் என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் சீக்கிரமாகவே இந்தத் திருத்தத்திற்காக ஆவன செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்வதோடு, அதற்காக முதல் அமைச்சர் அவர்களுக்கு நாம் அனைவரும் உறுதுணையாக இருக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என் வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*** திரு. என். கின்னமுனுசாமி செட்டி :** கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இங்கு கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் கல்வி மான்யத்தின்மீது சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். சேலம் மாவட்டத்தில் ஹோசூர் தாலுகாவில் கல்வியைப் பொறுத்தவரை மிகவும் மோசமான நிலை

11th March 1965] [திரு. என். சின்னமுனுசாமி செட்டி]

இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஹோசூர் தாலுகாவில் 14, 15 உயர்நிலைப் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. அங்கு படிக்கக் கூடிய மாணவர்களை எடுத்துக் கொண்டால் கிட்டத்தட்ட 100-க்கு 75 மாணவர்கள் தெலுங்கு படிக்கின்ற மாணவர்களாக இருக்கிறார்கள். இவர்கள் உயர்நிலைப்பள்ளிப் படிப்பை முடித்துக்கொண்டு கல்லூரிக்குப் போகவேண்டும் என்று சொன்னால், பெங்களூருக்கோ அல்லது ஆந்திராவுக்கோ தான் போகவேண்டியிருக்கிறது. இந்த நிலையில் வசதி இல்லாத மாணவர்கள் எப்படி வெளியேபோய்ப் படிக்க முடியும்? ஆகவே இதைப்பற்றி கனம் முதலமைச்சர் அவர்கள் கவனம் செலுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மேலும் நான் முன்னால் குறிப்பிட்டது போன்று இங்கு படிக்கின்ற மாணவர்கள் 100-க்கு 75 பேர்கள் தெலுங்கு படிக்கின்றவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆகவே தெலுங்கை இரண்டாம் மொழியாகக் கொண்டு படிக்கக் கூடிய வசதியுடன் ஒரு கல்லூரியை எங்கள் பகுதியில் அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இதுவரையிலும் எங்களுடைய எரியாவுக்கு அமைச்சர் அவர்கள் எந்தவிதமான சலுகையும் காட்டவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதே நேரத்தில், கல்விக்காக நாம் எவ்வளவோ பணத்தை ஒதுக்குகிறோம். ஆகவே எங்கள் பகுதியில் தயவுசெய்து, ஒரு கல்லூரியை அமைக்கவேண்டும் என்று கனம் அமைச்சர் அவர்களைத் தங்கள் மூலமாகத் கேட்டுக்கொண்டு என் வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : மதிப்பிற்குரிய சட்டமன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, கனம் முதலமைச்சர் அவர்களால் இந்த மன்றத் தின் முன்னால் வைக்கப்பட்டுள்ள கல்வி மான்யக் கோரிக்கையின்மீது எதிர்க்கட்சி தரப்பிலிருந்து கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணைகளை யொட்டிச் சில கருத்துக்களை நான் கூற விரும்புகிறேன். தமிழக மாநிலத்திலே கல்வித்துறை எப்படி எப்படி வளருதல் வேண்டும், கல்வியின் தரம் வளருவதற்கு என்னென்ன நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டும், கல்வியின் தரம் வளருவதற்கும் ஆசிரியர்களின் தரம் வளருவதற்கும், மாணவர்களுடைய தரம் வளருவதற்கும் என்னென்ன நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று இந்த மன்றம் ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிற வேளையில், மாணவர்களால் நடத்தப்படும் கிளர்ச்சிகளுக்குப் பின்னால் தற்போது, பள்ளிகள், கல்லூரிகள் திறந்த பின்னும், மாணவர்கள் கல்லூரிகளுக்கும் பள்ளிகளுக்கும் செல்லாத நிலை ஏற்பட்டிருப்பது உள்ள படியே வருந்தத்தக்க ஒன்று என்பதை நான் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இத்தகைய நிலை ஏற்பட்ட காரணங்களைப் பற்றியும் இதில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் நோக்கம் என்ன என்பதைப் பற்றியும் இதற்கு முன்னால் இந்த மன்றத்திலேயே நான் பல தடவை விளக்கமாகக் கூறியிருக்கிறேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கும் மாணவர்களுடைய கிளர்ச்சிக்கும் எந்த விதமான தொடர்பும் இல்லை என்பதை நான் தெளிவுபட எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறேன். இன்றும் கூறுகிறேன், மாணவர்கள் அரசியல் அறிந்துகொள்கின்ற அளவில் தான், மாணவர்களுக்கும் அரசியலுக்கும் தொடர்பு இருக்க வேண்டும், அதற்குமேல், எந்த அளவிலும் மாணவர்களுக்கும் அரசியலுக்கும் தொடர்பு இருத்தல் ஆகாது என்பதைத் தான் இதுவரையிலும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் கூறிவந்திருக்கிறது. அதுமட்டுமல்லாமல் அரசியல் கட்சிகளைப் போல் நேரடியாக அரசியலில் மாணவர்கள் ஈடுபடத் கூடாது என்பதைப் பல வாய்ப்புக்களில் வற்புறுத்தியும் வந்திருக்கிறது. மேலும் இந்த நிலையினையே திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் வற்புறுத்தி வரும் என்பதையும் இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிற சூழ்நிலையில் மாணவர்களுடைய நிலை அத்தனை பேர்களிடையே உள்ளவர்களையும் கலங்கச் செய்திருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுப்பதற்கில்லை. ஏற்பட்டிருக்கக் கூடிய விளைவுகள் எதிலிருந்து ஆரம்பித்தன என்பதைப் பற்றிக் கடந்த ஏழு எட்டு நாளாக இந்த மன்றம் விவாதித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இதைப் பற்றி மக்கள் மன்றம் தீர்ப்பு அளிக்க வேண்டிய கடத்தில் இருக்கிறது. இன்று ஏற்பட்டிருக்கின்ற நிலை, யாரும் விரும்பாத நிலையாகும். மாணவர்களுக்கு அரசியல் அறிந்துகொள்ளும் நிலை இருக்க வேண்டுமே தவிர அரசியல் நடத்திச் செல்லும் நிலை இருக்கக் கூடாது என்பதில் யாருக்கும் கருத்து வேறுபாடு இல்லை. அந்தக் கருத்தைத் தான் காங்கிரஸ் தலைவர்கள் பலர்

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [11th March 1965]

கொண்டிருக்கிறார்கள். அண்மையில் நடைபெற்ற அகில இந்திய மாணவர்கள் சம்மேளனத்தில் திரு. வி. கே. கிருஷ்ணமேனன் அவர்கள் கூட, மாணவர்கள் அரசியலை அறிந்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும் என்றும் அரசியல் கட்சியால் இயக்கப்படுகிற நிலைக்கு ஆளாகக் கூடாது என்றும் கருத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார். அதை பற்றிய செய்தியை வெளியிடுகிறபோது

“ While the students should not lay themselves to be exploited by politicians, they can take part in political activities so as to get as to get a grasp of the problems facing the Nation ”.

என்று பத்திரிக்கையில் செய்தி தரப்பட்டுள்ளது. நாட்டை எதிர் நோக்கி இருக்கிற அரசியல் பிரச்சனைகளை அறிந்து கொள்ள முற்படுவதில் தவறு இல்லை, அதே நேரத்தில் அவர்கள் கட்சிகளுக்காக ஆளாக்கப்படுவது தான் தவறு என்று சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். அந்த மாணவர்கள் சம்மேளனத்தைத் துவக்கிவைத்த அகில இந்திய காங்கிரஸ் தலைவர் திரு. காமராஜ் அவர்கள் குறிப்பிட்டுச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்:

“ Mr. Kamaraj, while inaugurating the Three-Day Conference, invited the students' participation in solving the country's problems ” என்று செய்தித்தாளில் செய்தி வெளிவந்தது நாட்டினுடைய பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதிலேயே மாணவர்களுக்குப் பங்கு இருக்கிறது என்று தெளிவாகத் தெரிவித்துள்ளார். எந்த அளவுக்குப் பங்கு பெறுவது என்பதைப்பற்றி கவலைப்படவேண்டும். மாணவர்கள் நேரடி நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடக் கூடாது என்று திரும்பத் திரும்ப நாங்களும் வலியுறுத்தி வருகிறோம். அதைப் பற்றி பல்வேறு அறிக்கைகளில் சொல்லியிருக்கிறோம்.

இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிற நிலைமையைப் பற்றிக் கொஞ்சம் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். இளம் செடிகளை எப்படி அணுக வேண்டுமோ அப்படி அணுகவேண்டும். காம்ப்யூ ஏறிய மரத்தை எப்படி வேண்டுமானாலும் அணுகலாம். இளம் செடிகளை எப்படி அணுகவேண்டுமோ அந்தத் தன்மையோடு, பரிவு உணர்ச்சியோடு, மாணவர்களிடமும் அணுக வேண்டும். மாணவர் கிளர்ச்சி யாரால் எப்படி எப்படி ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்பது மாணவர்களாலேயே சொல்ல முடியாத அளவுக்கு நிலைமைகள் போய்க் கொண்டிருக்கின்றன. இந்த நிலைமைகளுக்கு ஒரு முற்றுப் புள்ளி வைக்க வேண்டும் என்ற கருத்திலே ஆளும்கட்சிக்கும், எதிர்க்கட்சிகளுக்கும் கருத்து வேறுபாடு இருப்பதற்கில்லை. இந்த நெருக்கடி நிலைமைகளைத் தீர்ப்பதற்கான வழி வகைகளைக் காணுதல் வேண்டும். அந்த விதத்தில் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் தக்க முயற்சிகளை எடுக்கவேண்டுமென்று இந்த மன்றத்திலே தங்கள் மூலமாகத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிற நிலைமையில் உடனடியாக இதற்குக் காரணம் யார் யார் என்று கண்டுபிடிப்பதைவிட, சமூகமான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்துவதற்கான வழிவகைகளைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டிய நிலையில் நாம் இருக்கிறோம். கிளர்ச்சிக்குக் காரணமாக இருக்கின்றவர்கள், கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்ட குழுவில் இருக்கிற முக்கியமான மாணவர்களை வரவழைத்து, அவர்களுடன் பக்கலைக் கழகத் துணை வேந்தர்களையும் வரவழைத்து, கல்லூரி முதல்வர்களையும் வரவழைத்து, எதிர்க்கட்சிகளின் தலைவர்கள், அரசியல் கட்சிகளின் தலைவர்கள் ஆகிய எல்லோரையும் சேர்த்து, அத்தனை பேர்களையும் வைத்துக்கொண்டு, அவர்களுடைய கருத்தை கண்டறிய வேண்டும். கூடி எடுக்கும் முடிவை நிறைவேற்றுவதற்கான வழிவகைகளை அரசியல் கட்சிகள் எடுத்துக்கொள்வார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. ஒரு முடிவு எடுத்து, அந்த முடிவை நாட்டுக்கு அறிவித்து அதன் மூலமாக அத்தனை பேரும் சேர்ந்து மாணவ சமுதாயத்தைத் தழுவிக்கொள்ளுவதன் மூலமாக நல்லதொரு நிலை ஏற்படும் என்பதை நான் பணிவன்புடன் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இது குறித்து ஒரு இடத்தில் யாராவது முயற்சி எடுத்தே தீரவேண்டும். அந்த முறையில் முயற்சி எடுக்க முழுத் தகுதி பெற்றவர் முதல் அமைச்சர் ஆவார். முதல் அமைச்சர் மாணவர்களை அழைக்கலாம். மாணவர்களை அழைத்து அவரே பதில் சொல்லுவதை விட, எதிர்க் கட்சிகளின் தலைவர்கள், பக்கலைக் கழகத் துணை வேந்தர்கள், பல்வேறு கல்லூரி முதல்வர்கள், பல்வேறு

11th March 1965] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

கல்லூரி மாணவர் சங்கத் தலைவர்கள் எல்லோரையும் வைத்துக்கொண்டு அரசியல் கட்சிகளின் தலைவர்கள் எடுத்துச் சொல்லலாம். ஆளும் கட்சித் தலைவர்கள் எடுத்துச் சொல்லலாம். எதிர்க் கட்சித் தலைவர்களெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லலாம். அதிலே வகுக்கப்படுகிற கொள்கையிலே அத்தனை பேரும் கட்டுப்பட்டிருக்கிற காரணத்தினால், என்ன நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்பதிலே, ஆக்கபூர்வமான கருத்தினை அத்தனை பேர்களும் ஆதரிக்கிறார்கள் என்ற நிலையை நாட்டிலே உருவாக்குவது நல்லது. மேலும் அப்படிப்பட்ட முடிவை இந்த நாட்டுக்கும் அறிவித்தால், அத்தனை பேர்களுக்கும் தெரிவித்தால் நலம் ஏற்படும். மாணவர்களுக்கு வேண்டுமோ விடுக்கும் முறையில் அகில இந்திய ரேடியோவில் $\frac{1}{2}$ மணிநேரம் ஒதுக்கி முதல் அமைச்சர் அவர்களும், எதிர்க்கட்சிகளின் தலைவர்களையும் சேர்த்துக்கொண்டு, அதிலே என்னைச் சேர்த்துக்கொண்டாலும் சேர்த்துக் கொள்ளாவிட்டாலும், அந்த முடிவிலே அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள் அத்தனை பேர்களும் ஒருமித்த நிலையில் இருக்கிறார்கள், ஒருமித்த நிலையில் வேண்டுகோள் விடுகிறார்கள் என்ற சூழ்நிலையை உருவாக்கினால், இப்போதுள்ள நிலைமையை மாற்ற முடியும்.

இப்போது கல்லூரிகளை அவரவர்கள் விருப்பப்படி மூடிக்கொண்டு போகிறார்கள். அதன் காரணமாகப் பெற்றோர்களுக்கு மாணவர்களை அனுப்பி வைப்பதா? அல்லது நல்ல சூழ்நிலை ஏற்பட பிறகு அனுப்புவதா? என்ற ஐயம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. எக்காரணத்தைக் கொண்டும் அரசாங்கத்தின் அனுமதி பெறாமல் கல்லூரிகளை மூடக் கூடாது என்ற உத்திரவை வெளியிடுதல் வேண்டும். கல்லூரிகள் திறக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். மாணவர்கள் மெல்ல மெல்ல கல்விப் பணியினை மேற்கொள்ள, அடிப்படை நிலைமைகளை ஏற்படுத்துதல் வேண்டும். கல்லூரி மூடப்பட்டது என்ற உடனே தாங்களாக வெளியே நிறுத்தப்படுகிறார்கள். அல்லது பெற்றோர்கள் மாணவர்களை வீடுகளுக்கு ஈர்த்துக் கொள்ளும் நிலைமை ஏற்படுகிறது. விவசாயம் திறக்கப்படுமா என்று அறிய முடியாத நிலைமை ஏற்படுகிறது. இத்தகைய நிலையைச் சீர்படுத்தும் முறையில் எந்தக் கல்லூரியையும் அரசாங்கத்தின் உத்திரவில்லாமல் திடீர் திடீரென்று மூடுதல் கூடாது. இந்தப் பிரச்சனை குறித்து ஒருமித்த முடிவுக்கு வரவேண்டும். அப்படி ஏற்படக் கூடிய ஒருமித்த முடிவைக் காப்பாற்ற முயற்சி செய்ய வேண்டும். அத்தகைய ஒரு முடிவை எடுத்தால் இப்போது உள்ள நிலைமை சீர்ப்படுத்தக் சூழ்நிலை ஏற்பட வாய்ப்பு இருக்கிறது என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மேலும் கல்வித் துறையைப் பொறுத்த வரையில் பாராட்டத் தக்க வகையில் அதற்கு அதிகக் கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. ஏறத்தாழ 37 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் ஒதுக்கப்பட்டு கல்வித் துறைப் பணி வளர, முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. கல்வியறிவு மக்களின் தேவையை நிறைவேற்ற உறுதுணையாக விளங்குகிறது. அதன் பலன்கள் அதிகமாக இருக்கின்றன என்பதை நாம் நன்றாக அறிந்து கொண்டு வருகிறோம். நாடு நல்ல முறையில் வளர வேண்டுமானால் நல்ல கல்வி வல்லுனர்கள் தேவைப்படுகிறார்கள். அதுவும் அறிவியல் கல்வி வல்லுனர்கள் தேவைப்படுகிறார்கள். மூலப்பொருள்களைச் செய்பொருளாக மாற்றி மக்களுக்கு வழங்க அடிப்படை அறிவு தேவைப்படுகிறது. “ஸயன்டிஃபிக் நாலெட்ஜ்”, “ஸயன்டிஃபிக் மென்ட்டா லிடி” என்று அடிக்கடி காலம் சென்ற தலைமையமைச்சர் நேரு அவர்கள் வற்புறுத்திக் கூறுவார்கள். அறிவியல் உள்ளமும், அறிவியல் நோக்கமும் வளருவதற்கு ஊக்கம் தருகிற வகையில் கல்வித் துறை அமைதல் வேண்டும்.

கல்வித் துறை இன்றைய தினம் அமைந்திருப்பதில் மாறுதல் செய்ய வேண்டுமென்ற கருத்தை எல்லாக் கல்வி வல்லுனர்களும் வலியுறுத்தி வருகிறார்கள். பல்கலைக் கழகங்களின் பட்டமளிப்பு விழாக்களில் கலந்து கொள்ளும் வல்லுனர்களும் மற்றவர்களும் கல்வித் துறையிலே மாற்றங்கள் செய்யவேண்டும் என்று அப்போதைக்கப்போது கருத்துத் தெரிவித்து வருகிறார்கள். இப்போது இருக்கிற தேர்வு முறை மாணவர்களின் உண்

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [11th March 1965]

மையான ஆற்றலைத் தெரிவிப்பதாக இல்லை என்று கல்வி வல்லுனர்களும் அதிகாரிகளும் நன்றாக உணர்கிறார்கள். அத்தகைய கருத்தைக் கல்வி நிபுணர்களும் அடிக்கடி தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதற்கான வழி முறைகளைக் காணுதல் வேண்டும். மாணவனுடைய அறிவு பற்றிக் காணுதல், திறமை பற்றிக் காணுதல், எழுத்து வன்மை பேச்சுவன்மை பற்றிக் காணுதல் முதலிய தேர்வு முறைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். எழுதுகிற திறமையிலிருந்து, பிரச்சனைகளை அணுகுகிற திறமையிலிருந்து, பிரச்சனைகளைப் புரிந்துகொள்ளுகிற முறையிலிருந்து, புரிந்துகொண்டு செயலாற்றுகிற திறமையிலிருந்து, இப்படிப் பல்வேறு திறமைகளிலிருந்து பார்த்து, இப்படிப்பட்ட திறமைகளைச் சேரப் பெற்றவர்கள்தான் தேர்வு பெற்றவர்களாகக் கருதவேண்டும். அப்படிப்பட்டவர்களைத்தான் நாட்டிலே சிறந்த தொரு குடிமக்களாக இருந்து, நாட்டை இட்டுச் செல்லக் கூடியவர்களாக இருப்பார்கள்.

இப்போது இருக்கக் கூடிய பாடப் புத்தகங்களில் பக்கங்கள் மிக மிகக் குறைவு. அதிலும் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிற பக்கங்கள் அவற்றைவிட மிக மிகக் குறைவு. அதிலும் ஆசிரியர்கள் சொல்லிக்கொடுக்கிற பக்கங்கள் மிக மிகக் குறைவு. அதிலும் கேள்விக்கு வரக் கூடும், வரக் கூடாது என்று சொல்லி, வரக் கூடியது என்று ஒதுக்குகிற பகுதி மிக மிகக் குறைவு. ஆறு கேள்விகள் வரக் கூடும் என்று வரையறுத்துக்கொண்டு அவற்றை மட்டும் படித்துக்கொள்ளலாம் என்ற முறையில் படிக்க ஒதுக்கும் பக்கங்கள் மிக மிகக் குறைவு. அதிலும் ஆறு கேள்வினைப் படிப்பதை விட மூன்று கேள்விகளை மட்டும் படித்துக்கொள்வது நல்லது என்று எண்ணி படிப்பது இன்னும் மிக மிகக் குறைவான பக்கங்களாகும். மூன்று கேள்விகளையும் படித்துக்கொள்வதை விட ஒன்றை மட்டும் படித்துக் கொள்வது மேல் என்ற முறையில் படித்துக்கொள்வதற்கு ஒதுக்கும் பக்கங்கள் அதை விடக் குறைவு. அப்படியே படித்து முடிக்காவிட்டாலும், மார்க் வாங்குவதில் தேர்வு முடிகிறது என்ற நிலை இருப்பதால் பேப்பர் எங்கு எங்கு போகிறது, யார் யாரைத் துணைக்கு அழைத்துச் செல்லலாம் என்று அழைத்துச் செல்லும் முறை மேற்கொள்ளப்படுகிறது. அதிலும் மூன்று நாளுக்கு பேர் கூடாகச் சேர்ந்து பணத்தைச் சேர்த்து வாடகைக் காரை எடுத்துக் கொண்டு ஊர் ஊராகச் செல்லுகிறார்கள். இந்த நிலை ஆண்டுக்காண்டு வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆண்டு ஆரம்பத்திலிருந்து ஆண்டு முழுவதும் மாணவர்களைப் பொறுத்த மட்டில் ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் கவனித்து, அவர்கள் அடைந்திருக்கக் கூடிய வளர்ச்சியைக் கண்டறிந்து, திறமையைக் கண்டறிந்து முடிவு செய்ய வழி முறைகள் வேண்டும். அதிலே ஆசிரியர்களுக்கும் சில மாணவர்களுக்கும் வேண்டாத பகையுணர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்குமேயானால் தவறுகள் ஏற்படக்கூடும். இப்போது ஏற்படுகிற தவறுகளின் அளவை விட, அந்தத் தவறுகளின் அளவு குறைவாகவே இருக்கக் கூடும். அமெரிக்காவில் கல்வித் துறையில் திறமையை, அறிவை கணிக்கிற முறையில் ஆண்டு தோறும் மாணவர்களின் போக்கினைக் கூர்ந்து கவனித்து, அதன் மூலம் எடுக்கிற முடிவு சிறந்த முறை என்ற முறையை மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதை மெல்ல மெல்ல கொண்டுவருவதற்கு முயற்சி செய்வதன் மூலம் நல்ல தொரு சூழ்நிலையை உருவாக்கவேண்டும்.

நாம் கொடுக்கின்ற கல்வி இந்த நாட்டின் பொருளாதாரத்தை எதிர்காலத்தில் வளர்ப்பதற்கு ஏற்றதாக, அமைதியான சனநாயக சூழ்நிலையை வளர்ப்பதற்கு ஏற்றதாக அமைய வேண்டும். மாணவர்களுக்கு கிடைக்கின்ற சூழ்நிலையை பயன்படுத்திக்கொண்டு, அவர்கள் வாழ்க்கைத் தரத்தை ஈடுநிறுவுவதற்குத் தேவையான கல்வி அறிவை நாம் கொடுக்கிறோமா என்பதை ஆராயவேண்டும். அதைப் பொறுத்துதான் நாட்டினுடைய பொருளாதார வளர்ச்சி, வீட்டினுடைய பொருளாதார வளர்ச்சி, தனிப்பட்ட மனிதனுடைய வளர்ச்சி ஏற்படுகிறது. அதற்கேற்ற அடிப்படையில் அதற்கேற்ற கல்வி தருவதற்கான முயற்சியில் ஈடுபடுதல் வேண்டும்.

ஆரம்பக் கல்வியின் நோக்கம் அடிப்படைக் கல்வி அறிவு பெறுவது தான். அதற்குப் பிறகு உயர் நிலைப் பள்ளியில் கணக்கைப்பற்றி, நில இயல் பற்றி, மொழியைப் பற்றி, மற்றவைகளையும் பற்றி சற்று விரிவாக

11th March 1965]

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

அறிந்து கொள்வதற்கான அடிப்படையை வைத்துக், கல்வி பயிற்றுவிக்கப் படுகிறது. ஆரம்பக் கல்வி முடிந்து, அடுத்த கட்டத்திற்கு மாறுகின்ற பொழுது, அவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் சூழ்நிலைக்கு ஏற்றபடி, வீட்டு வசதிக்கு ஏற்றபடி, எதிர் காலத்தில் எப்படிப்பட்ட கல்வி பெற முடியும் என்பதற்கு ஏற்றபடி தனித்தனிப் பிரிவாகப் பிரிக்கப்பட்டு போதிக்கப் படுவதற்கான வழி முறைகளைக் காணுவதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும். இந்நிலை தொழில் நுட்பப் பள்ளிகளை ஆங்காங்கு அதிகமாக ஏற்படுத்துவதற்கான முயற்சிகளை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அதன் மூலம்தான் அவரவர்களுடைய தேவைகளையும், நாட்டின் தேவைகளையும் நிறைவேற்ற முடியும். அடிப்படைக் கல்வி அறிவை உயர் துவக்கப்பள்ளி நிலையிலே பெற்றுவிடுகிறார்கள். உயர் துவக்கப்பள்ளி நிலை முடிந்ததற்கு பின்பு, உயர்நிலைப்பள்ளி கட்டத்திற்கு சென்று, பிறகு கல்லூரிக்குச் சென்று மேற்படிப்பு படித்து பெரிய படிப்பு படித்து, மேலை நாடுகளுக்கும் சென்று படித்து, வல்லுனர்களாக ஆவதற்கான வசதி ஒரு பக்கம் இருப்பதை விட்டு விடுவோம். 11-வது வகுப்பு படித்து விட்டு, அதாவது உயர்நிலைப் பள்ளி இறுதி வகுப்பு படித்து விட்டுக் கல்லூரிகளுக்கு செல்பவர்களின் எண்ணிக்கை குறைவாகத்தான் இருக்கிறது. ஏறத்தாழ 75 சதவீதத்தினருக்கு மேலே நின்றுவிடுகிற நிலைமைதான் இருக்கிறது. அவர்கள் அந்தக் கட்டத்தில் போய் நின்று வேறு ஒரு முயற்சி செய்துதான் ஒரு தொழிலை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்ற நிலை ஏற்படுகிறது. நீடித்து படிக்கக்கூடிய வசதியும், வாய்ப்பும் அற்ற நிலைமையில் இருப்பவர்களுக்கு, உயர் துவக்கப் படிப்பு முடிந்தவுடனேயே எதனும் ஒரு தொழிலில் ஈடுபடுவதற்கான முறையில் பயிற்சி அளிப்பது தான் சிறந்ததாக இருக்கும். 8-வது வகுப்பிலிருந்து மூன்று ஆண்டு காலப் பாடத் திட்டத்தை வைத்துக் கொண்டு தொழிற் கல்வியை கற்றுக் கொடுப்பதற்குத் திட்டம் வகுக்க வேண்டும். இந் நிலை தொழில்நுட்பப் பள்ளிகளின் மூலம் வாய்ப்பை ஏற்படுத்துவதற்கான முயற்சியில் அரசு தீவிரமாக ஈடுபடவேண்டும். இப்படி மூன்று ஆண்டு தொழில் கல்வியை பெற்றுக்கொள்வார்களேயானால் அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையைச் செம்மைப் படுத்திக் கொள்ள வாய்ப்பாக அமையும் அது.

இப்பொழுது போதுமான உயர் நிலைப் பள்ளிகள் ஆங்காங்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இனிமேல் தனியார் பள்ளி ஏற்பட வேண்டுமென்றாலும், பொதுத் துறையில் அரசாங்கத்தின் சார்பிலே பள்ளி ஏற்படவேண்டுமென்றாலும், வட்டத்திற்கு ஒரு இள நிலை தொழில் நுட்பப் பள்ளி ஏற்படுத்துவதற்கான திட்டத்தை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும். நான் காவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட இறுதிக்குள் அந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கான முயற்சியில் ஈடுபடுதல் வேண்டும். மதிப்பீட்டுக் குழு கூட இந்த நிலைமைகளை ஆராய்ந்து, இள நிலை தொழில் நுட்ப பள்ளிகளைச் சென்று பார்த்து வந்ததற்குப் பிற்பாடு, அது செய்திருக்கிற சிபார்சுகளில் ஒன்று, வட்டத்துக்கு வட்டம் ஒரு இள நிலை தொழில் நுட்ப பள்ளியை துவக்க வேண்டும் என்பதுதான். நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட இறுதிக்குள் ஈராக ஒவ்வொரு வட்டத்திற்கும் ஒரு பள்ளி அமையக்கூடிய முயற்சியை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பதைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

உயர்நிலைக் கல்வி பயிலும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து கொண்டு வருகின்றது. அதையொட்டி உயர் நிலைப் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை நாளுக்கு நாள் அதிகரிக்கிறது. மாணவர்கள் மேல்படிப்புப் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் ஆங்காங்கு பெருகிக்கொண்டு வருகிறது. அந்த ஆர்வத்தை நிறைவேற்றுவதற்கான முறையில், ஆங்காங்கு உயர் நிலைப்பள்ளிகளைத் துவக்க முயற்சி செய்யப்படுகிறது. கூடுமான வரையில் அவைகளுக்கு ஆதரவு தந்து, அப்படி அதிகமான பள்ளிகளைத் துவக்குவதில் கவனம் செலுத்துகிறார்கள் நமது முதல் அமைச்சர் அவர்கள் என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறேன்; ராவேற்கிறேன், அதை நான் மறுக்க வில்லை. ஆனால் அப்படி ஏற்படுத்தப்படுகிற உயர் நிலைப் பள்ளிகள் முழு வாய்ப்பையும், வசதியையும் படைத்தவையாக இருக்கின்றனவா? மாணவர்கள் அறிவியல் பயிற்சி பெறுவதற்கு முழு வாய்ப்பு உள்ளனவாக அமைந்திருக்கின்றனவா? என்றால், இல்லை. அத்தகைய வாய்ப்பு வசதிகளை உருவாக்கு

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

[11th March 1965]

வதற்கான முயற்சிகளை நாம் இன்னும் மேற்கொள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அதுவும் எல்லாப் பள்ளிகளும் தங்களுக்கு என்று தனி ஆய்வுச் சாலை வைத்து, “பிவிக்கஸ், கெமிஸ்டிரி, ஸுவாலஜி” போன்ற துறைகளில் பயிற்சி கொடுப்பதற்கான நிலைமையில் இல்லை. அம்மாதிரி ஆய்வுக் கூடங்கள் எல்லா பள்ளிகளிலும் வைப்பதற்கான வசதிகள், வாய்ப்புகள் இல்லாத நிலைமைகள் இருக்கின்றன. இம்மாதிரி அறிவியல் போன்ற துறைகளில் அறிவைப் பெருக்குவதற்கான வாய்ப்புக்களை ஏற்படுத்தித் தர வேண்டும். ஒரு சில பள்ளிகளில், நகர்புறங்களில் இருக்கிற உயர் நிலைப் பள்ளிகளில்தான் ஆய்வுச் சாலைகள் இருக்கின்றன. பேரூர்களிலும், சிற்றூர்களிலும் உள்ள பள்ளிகளில் ஆய்வுச்சாலைகளைப் பெறும் வாய்ப்பு ஏற்படாத நிலைமைகள் இருக்கின்றன. கூடுமானவரையில் அந்த வாய்ப்பை ஏற்படுத்தித் தருவதற்கான முயற்சி செய்தல் வேண்டும்.

மேலை நாடுகளில் இருக்கிற சில முறைகளையும் நாம் பின்பற்ற வேண்டும். அண்மையில் ஒரு கூட்டத்தில் கல்வித் துறை இயக்குநர் சொன்னதை ஒரு செய்தித்தாளில் படித்தேன். அமெரிக்காவில் ஒரு இடத்தில், அட்லாண்டிகா என்று இடம் என்று கருதுகிறேன், அந்த இடத்தில் இரண்டு, மூன்று பள்ளிகளுக்குச் சேர்ந்து ஒரு ஆய்வுச்சாலை, ஒரு நூல்நிலையம், நிறுவிக்கொண்டு, ஷிப்டு முறையின் மூலம், எல்லா மாணவர்களும் அந்த ஆய்வுச் சாலையைப் பயன்படுத்தக்கூடிய வழியை மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட முயற்சிக்கு ஊக்கம் அளிப்பதன் மூலம், பல பள்ளி மாணவர்கள் சேர்ந்து ஒரு ஆய்வுச் சாலையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளக்கூடிய வசதி ஏற்படுகிறது. அந்த முறையில் இங்கேயும் பல பள்ளிகளுக்குச் சேர்த்து ஒரு ஆய்வுச் சாலை ஏற்படுத்தி, தேவைப்படும் ஆய்வுக் கருவிகளைத் திரட்டிவைத்து, மாணவர்களுக்கு வேண்டிய பயிற்சியை அளிக்க முடியுமா என்பதைக் கண்டறிந்து, அதற்கு ஊக்கம் அளிப்பதற்கான நடவடிக்கையை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

அடுத்து, 10,000 மாணவர்களைக் கொண்ட கல்லூரிகளை உள்ளடக்கிய ஒரு பகுதிக்கு ஒரு பல்கலைக்கழகம் ஏற்படுத்துவதற்கான முயற்சியை மேற்கொண்டால், எல்லாத் துறைகளிலும் தரத்தை வளர்ப்பதற்கான வழிவகைகள் ஏற்படும். நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட இறுதிக்குள் அம்மாதிரி ஒரு திட்டம் தீட்டுதல் வேண்டும். அதற்கு ஊக்கம் அளிப்பதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பதைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

விவசாயத்தைப் பொறுத்த வரையில் ஒவ்வொரு கல்லூரியிலும் பள்ளியிலும் கல்வி பயிற்சிக்கான வசதி ஏற்படுத்துவது என்பது இயலாத ஒரு செயல் என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறேன். விடுமுறை காலத்தில், கல்லூரி உயர்நிலைப் பள்ளி மாணவர்களுக்கு விவசாயத்துறையில் தனிப் பயிற்சி கொடுக்கலாம். விடுமுறை நாட்களில் விவசாயக் கல்வி பயிலுவதற்கான வசதிகளை ஏற்படுத்துவதில் அதிகத் தொல்லை இராது. விடுமுறை நாட்களில் பயிற்சி பெற விரும்புகிறவர்களுக்கு மட்டும் பயிற்சி கொடுப்பதற்கான வாய்ப்பை விவசாயப் பயிற்சி இருக்கிற கல்லூரிகளிலே ஏற்படுத்தித் தருவதற்கான முயற்சியை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்த வரையில் ஆரம்பக் கல்விக்காக ரூ. 18 3/4 கோடியும், உயர்நிலைக்கல்விக்கு ரூ. 11 3/4 கோடியும், பல்கலைக்கழகக் கல்விக்குக் கிட்டத்தட்ட ரூ. 1½ கோடியும் செலவழிக்கத் திட்டமிடப்பட்டிருக்கிறது. சிறப்புக் கல்விக்காகச் சுமார் ரூ. 2 கோடி செலவழிப்பதற்கான வகைகளை மேற்கொண்டிருக்கிறோம். இந்தத் தொகையை அடிப்படையாக வைத்துப் பார்த்தால், கீழ் மட்டங்களில் வளர்ச்சி ஏற்படுவதற்கு ஏற்றபடி, அந்தந்த நிலையில் மாணவர்களை ஈர்த்துக்கொள்ளக் கூடிய வகையில் இட வசதி வேண்டும். ஆரம்பக் கல்வியும் வளர வேண்டும், உயர்நிலைக் கல்வி வளர்ச்சிக்கும் ஆக்கம் கொடுக்கவேண்டும். பல்கலைக்கழகக் கல்விக்கும் ஆக்கம் கொடுக்க வேண்டும். அப்படி ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் பொழுது பல்கலைக்கழகக் கல்விக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் பணம்

11th March 1965] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

மிகக் குறைவு என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். அந்தத் தொகையை அதிகப்படுத்துவதற்கான முயற்சியை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும். தொழில் நுட்பக் கல்லூரிகளையும், தொழில் நுட்பப் பள்ளிகளையும் அதிகமாக ஏற்படுத்த வேண்டும். பல்கலைக்கழகக் கல்வியை விரிவு படுத்துவதற்கான வாய்ப்பை ஏற்படுத்துவதற்கு அதில் கவனம் செலுத்த வேண்டும். ஆரம்பக் கல்வி படிப்பிலிருந்து எவ்வளவு பேர் உயர் நிலைக் கல்வி படிப்புக்கு ஈர்க்கப்படுகிறார்கள். உயர் நிலைப்பள்ளிப் படிப்பிலிருந்து எவ்வளவு பேர்கள் கல்லூரியில் நுழைகிறார்கள், எவ்வளவு பேர்கள் ஈர்க்கப்படுகிறார்கள் என்பதை கணக்கிட்டுப் பார்த்து, பல்கலைக் கழக படிப்பின் தன்மையை வளர்ப்பதற்கு முயற்சி செய்தல் வேண்டும்.

கல்வித் துறையின் பொறுப்புக்கள் பற்றி அடிக்கடி இந்த மன்றத்தில் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நாளுக்கு நாள் கல்வித் துறையினுடைய பணிகள் வளர்ந்து கொண்டே போகின்றன. ஆரம்பக் கல்வி கட்டத்திலும் வளர்கின்றன, உயர் நிலைப் பள்ளிக் கட்டத்திலும், கல்லூரிகள் கட்டத்திலும், பல்கலைக்கழகக் கட்டத்திலும் வளர்ந்துகொண்டே போகின்றன. இதைத் தவிர அதிலிருந்து பிரித்து தொழில் நுட்பக் கல்லூரி, தொழில் நுட்பப் பள்ளி என்ற முறையில் தனித்தனியாக கல்லூரிகளையும், பள்ளிகளையும் வளர்த்துக்கொண்டே போகிறோம். மற்றொரு பக்கம் விவசாயத் திறக்காகத் தனிக் கல்லூரிகள் வளருதல் வேண்டும் என்கிறோம். இப்படி ஒவ்வொரு துறையிலும் நாம் வளர்ச்சியை ஏற்படுத்திக் கொண்டு வருகிறோம். பள்ளிகள் வளர வளர மாணவர்களின் தேவைகள் வளர வளர, பிரச்னைகள் அதிகமாக வளர்ந்து கொண்டே போகின்றன. அந்தப் பிரச்னைகளை மிகக் கூர்ந்து கவனித்து, அவ்வப்பொழுது திறமையாகத் தீர்ப்பதற்கு கல்வித் தரத்தை வளர்ப்பதற்கு, மாணவர்களுடைய தரத்தை வளர்ப்பதற்கு முயற்சிகள் எடுத்துக்கொள்ளப்படவேண்டும். கல்வித்துறையின் வெள்ளை அறிக்கையில் அது பற்றிக் கவலை தெரிவித்து கருத்துக்கள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. மதிப்பீட்டுக் குழுவும் அதைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. கல்வி இலாகா இயக்குநர் மிக ஆர்வத்தோடும் கவனத்தோடும் எல்லாத் துறைகளிலும் கவனம் செலுத்தி, பணியாற்றிக்கொண்டு வருகிறார்கள். இருந்தாலும்கூட, தனித்தனியாக ஆரம்பக்கல்விக்கு ஒரு இயக்குநர் உயர்நிலைக் கல்விக்கு ஒரு இயக்குநர், கல்லூரிக் கல்விக்கு ஒரு இயக்குநர் என்று அமைப்பதன் மூலமாக, கல்வித் துறையிலே நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து கொண்டே வருகிற பிரச்னைகளையும், ஆசிரியர்களுடைய பிரச்னைகளையும், மாணவர்களுடைய பிரச்னைகளையும் திறமையாக கவனம் செலுத்தி தீர்வு காணுவதற்கு வழி ஏற்படும். வெள்ளை அறிக்கையும் இது பற்றித் தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறது. மதிப்பீட்டுக் குழுவும் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறது. இதற்கு ஒரு நீண்ட காலத் திட்டம் அவசியமாக இருக்கிறது. கல்வித் துறையின் கீழ்ப் பல்வேறு தனித்தனிப்பிரிவுகள் அமைவது எப்படியும் நலம் பயக்கும். வளர்ச்சி அடிப்படையில் ஏற்படுகின்ற பிரச்னைகளை உடனுக்குடன் ஆராய்ந்து செயலாற்றுவதற்கும், மிகத் திறமையாகச் செயலாற்றுவதற்கும், கல்வித் துறையின் கீழ்த் தனித்தனியாக பிரிவை அமைக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். பொதுப்பணித் துறையை எடுத்துக் கொண்டால், பல் வேறு பிரிவுகள் இருப்பதையொட்டி பெருவழிச்சாலைக்கு ஒரு பொறியர், கட்டடத்திற்கு ஒரு தனிப் பொறியர், பொது வேலைகளுக்குத் தனிப் பொறியர், என்று வைத்திருக்கிறார்கள். மின்சாரத்துக்கு ஒரு தனிப் பொறியர் இருக்கிறார். ஆனால் எல்லோரும் ஒரே துறையின் கீழே இயங்கி வருகின்றனர். அதே போன்று, கல்வித் துறையிலும் ஒரே துறையின் கீழே, தனித் தனி இயக்குநர்கள் என்று ஏற்படுத்தி, அந்தந்தப் பிரிவுகளின் வேலைகள் சரியாக நடைபெறுவதற்கு வழி வகுக்க வேண்டும். நல்ல குழுநிலையை ஏற்படுத்திவிட முடியும் என்பதில், சிந்தனைச் செலுத்தி, ஒரு நீண்டகாலத் திட்டம் அமைக்க அரசு முன் வர வேண்டும்.

கல்வியின் தரம் உயர்த்தப்படவும், வசதிகள், வாய்ப்புகள் அதிகப்படுத்தவும் வேண்டும் என்ற ஆர்வம் எங்கும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. கல்வி நிலையங்கள் வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் அதே சமயத்தில் திறமையான ஆசிரியர்கள் கிடைப்பதில் கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன என்ற கருத்து

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

[11th March 1965]

தெரிவிக்கப்பட்டது. இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு மேல் சபையில் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர், அந்தக் காலத்தில் ஆசிரியர் துறைக்குத் திறமையாகப் படித்தவர்கள் வந்தார்கள். கல்வித் துறைக்கு அப்படிப் பட்டவர்களை ஈர்க்கக்கூடிய நிலைமை இருந்தது, ஆனால் இப்பொழுது மற்றைய துறைகளுக்கு அப்படிப் படித்தவர்கள் சேர்ந்தது போக, பாக்கி இருப்பவர்கள்தான் வரமுடிகிறது, அவர்களை ஆர்வமாக ஈர்க்க கல்வித் துறையில் கொடுக்கும் ஊதியம் போதவில்லை என்று குறிப்பிட்டார்கள். ஆக, கல்வித் துறைக்குத் திறமையான மாணவர்களை ஈர்க்கும் அளவுக்குத் திட்டங்கள் வகுக்கப்படவேண்டும். மற்றைய அலுவல்களில், கட்டடங்கள் கட்டுவதில் ஆர்வம் காட்டுவது போல் வேறு பல தொழில்களில் ஆர்வம் காட்டுவதுபோல், சாலைகள் போடுவதில், நகரங்கள் உருவாக்குவதில் ஆர்வம் காட்டுவதுபோல், மக்களை உருவாக்குகிற பணிகளில் ஈடுபட்டிருக்கிற, ஆசிரியர்களுடைய நிலைமையை உன்னிப்பாகக் கவனிக்க வேண்டும். இயந்திரங்களோடு வேலை செய்பவர்களுடைய மனப்பான்மையைவிட, மாணவர்களோடு, மக்களோடு இயங்குகிறவர்களுடைய மனப்பான்மை அதிகமான திறமை உள்ளதாக இருக்க வேண்டும். ஆகவே தான் அவர்களுடைய ஊதியத்தை அதிகப்படுத்த வேண்டும். அப்படி அதிகப் படுத்துவதன் மூலம் திறமை உள்ளவர்களை அந்தத் துறைக்கு ஈர்க்க முடியும் என்று கூற விரும்புகிறேன். அண்மைமீலே ரஷ்யாவிலிருந்து வந்த கல்வித் துறை துாதகோஷ்டியின் தலைவர், செய்தித்தாள்களுக்குக் கொடுத்த செய்தியில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள், இந்தியப் பள்ளிகளில் கணக்கியல் தரக்குறைவானதாக இருக்கிறது என்று ரஷ்யா அல்லது வேறு நாடுகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், தரக்குறைவாக இருக்கிறது என்று அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஆக, கணக்கியல் தரத்தை வளர்க்க, படிப்பின் தன்மையைப் பெருக்க முயற்சிகள் எடுக்கப் படவேண்டும் என்று சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். அறிவியல் கல்வித் தரத்தை உயர்த்தவும் அரசினர் தக்க முயற்சிகளை மேற்கொள்ளவும் வேண்டும் என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மேலும் உயர் நிலைப் பள்ளிகளிலே, கல்வி போதிக்கும் வகைகளில், ஆசிரியர்களுக்கும் பயிற்சி அளிப்பதோடு, அவர்களின் திறமையை வளர்க்கவும், மாணவர்கள் உள்ளத்திலே கல்வியை ஆழமாகப் பதிய வைக்கவும் திரைப்படங்கள் மூலமாகக் கல்வியைப் போதிக்கும் பழக்கத்தை மேற்கொள்ளவேண்டும். திரைப்படம் மூலம் எந்தெந்த வகைகளில் பெருக்க முடியுமோ அந்தந்த வகையில் பெருக்க முன்வர வேண்டும். நான் காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே, ரூ. 4½ கோடிக்கு மேல் இதற்காக என்று ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது என்று அறிகிறேன். புகோளத்தை, பாடங்கள் மூலம் விளக்குவதைவிட, திரைப்படங்கள் மூலம் விளக்குவது நல்ல பயக்கும். இந்த மாநிலத்தைப் பொறுத்த வரையில், அமெரிக்கா முதலிய நாடுகளில் இந்த வகையில் திரைப்படம் மூலமாக விளக்குவதை அதற்கான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்த ஆக்கம் தரப்படுவதைப் போல இங்கு திரைப்படம் மூலம் விளக்க ஆக்கம் தரப்படவில்லை. மாணவர்கள் மனதிலே ஆழமாகப் பதிய வைக்க, அழுத்தமாகப் படிய வைக்க எங்கும் ஒரே திறமையுள்ள ஆசிரியர்கள் கிடைக்க மாட்டார்கள். திறமை உள்ள ஒரு சிலரைத் தேர்ந்தெடுத்து, அவர்களைக் கொண்டு திரைப்படங்களை எடுத்து, அவற்றின் மூலம் பாடங்கள் போதிக்கும் முறையில் பயிற்சி கொடுத்தோமேயானால், அப்படிப்பட்ட ஏற்பாடு செய்தால், திறமையுள்ள ஆசிரியரின் பயிற்சியின் பலன் அத்தனை மாணவர்களுக்கும் பயன்படும் நிலை ஏற்படும், மாவட்டந்தோறும் உள்ள மாவட்ட நூல் நிலையங்களில் இப்படிப்பட்ட திரைப் படங்களைச் சேமித்து வைத்தால், எந்தெந்தப் பள்ளிக்கூடங்கள் எந்தெந்தப் படங்களைக் காட்ட விரும்புகின்றனவோ அப்படிப்பட்ட படங்களை அவைகளுக்கு கொடுத்து வாங்கலாம். எல்லாப் படங்களையும் வாங்கிச் சேமித்து வைக்க போதுமான அளவுக்கு ஒவ்வொரு பள்ளிக்கும் நிதி வசதி இடம் தராது. ஆகவே, மாவட்ட நூல் நிலையங்களில் அப்படிப்பட்ட படங்களை வைத்துக் கண்காணிப்பதன் மூலம் திரைப்படங்கள் பயன் படமுடியும்.

11th March 1965] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

மாநிலக் கல்வி நிலையங்களில் ஆசிரியர்கள் பயிற்சி பெற வேண்டியது இன்றியமையாததாக இருக்கிறது. ஆசிரியர்களின் தரத்தை உயர்த்த, ஸ்டேட் இன்ஸ்டிடியூட் ஆஃப் எடூக்கேஷன் என்கிற மாநிலக் கல்வி நிலையத்தை ஏற்படுத்துவதை வரவேற்கிறேன். அதன் மூலம் மாணவர்களுடைய தரத்தை உயர்த்துவதற்கும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டு நடைமுறைப்படுத்த, வழிவகை காணவேண்டும் என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கல்வித் துறையைப் பொறுத்த வரையில், முன்னேறுவதற்கு, அமெரிக்க உதவியாக, எதிர்காலத்தில் 20 கோடி ரூபாய் மானியமாக இந்த நாட்டுக்குக் கிடைக்கப் போகிறது என்று செய்தித் தாளில் அனைவரும் படித்திருக்கிறோம். “ஃபுட் ஃபார் பீஸ்”, “அமைதிக்காக உணவு” என்கிற கொள்கையின் அடிப்படையில், 20 கோடி ரூபாய் கல்வித் துறைக்கு மானியமாகக் கொடுக்கப் படுகிறது. ஆரம்பக் கல்வியின் தரத்தை பயிற்சி மூலம் உயர்த்துவதற்கும், அறிவியல் சலனையை உயர்த்துவதற்கும், மதிய உணவு தரவும், இப்படிப் பல வகைகளுக்காக 20 கோடி ரூபாய் வழங்கப்பட இருப்பதாகவும் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. இந்த மாநிலம் பெறவேண்டிய அளவுக்கு அதன் பங்கினைப் பெற்று, அதைப் பயன்படுத்தும் முயற்சிகளை அரசு மேற்கொள்ளவேண்டும் என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

தொழில் நுட்பக் கல்லூரிகளின் எண்ணிக்கை வளரவேண்டும், என்பதில் கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்களும், இந்தக் கல்வியில் ஆர்வம் கொண்ட கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்களும் ஊக்கம் காட்டிவருகிறார்கள். தொழில் நுட்பக் கல்வியை வளர்க்கும் முயற்சியில், எங்கு எங்கு கல்லூரிகளை ஏற்படுத்த முடியுமோ அங்கும், கல்லூரி இல்லாத இடங்களுக்கு கல்லூரி என்கிற வகையில், கல்லூரிகளை அமைக்கவும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவேண்டும்.

மூலப் பொருள்கள் ஏராளமாகக் கிடைக்கின்றன. ஆனால் மூலப் பொருள்களைச் செய்பொருள்களாக மாற்றுவதன் மூலம்தான் நாட்டின் பொருளாதாரத்தை வளர்க்க முடியும். இரண்டரை ரூபாய் பெறுமான முள்ள இரும்பை வைத்து தான் 2,500 ரூபாய் மதிப்புள்ள ஒல்பெருக்கி உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கு அறிவியல் கல்வி தான் பயன் படுத்தப் படுகிறது. எனவே எந்த அளவுக்குத் தொழில் நுட்ப அறிவியல் கல்வி ஏற்படுகிறதோ, எந்தெந்த அளவுக்கு அது பெருகுகிறதோ, அந்த அளவுக்கு நாட்டின் பொருளாதாரம் உயர முடியும். ஆகவே, இதிலேயும் கவனம் செலுத்தி, உடனடியாக அறிவியலறிவுக் கல்லூரிகள் எந்த எந்த மாவட்டங்களில் ஏற்படுத்த முடியுமோ அந்தந்த மாவட்டங்களில் அமைக்க அரசு முன்வரவேண்டும்.

தஞ்சை மாவட்டத்தில் ஆறு கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. இருந்தாலும், எம்.எ., எம்.எஸ்.ஸி. முதலிய மேல் படிப்புக்கள் அங்கே படிக்க வசதி இல்லை. அங்கே உள்ள மாணவர்கள், வெளி மாவட்டங்களுக்குப் போய்ப் படிக்க வேண்டிய இக்கட்டான சூழ்நிலையில் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, அந்த மாவட்டத்திலேயே எம்.எ., எம்.எஸ்.ஸி. படிக்க வாய்ப்பு ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும் என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த ஆறு கல்லூரிகளில் பயின்று வரும் மணவர்களுக்கு அந்த மாவட்டத்திலேயே அந்த உயர்ந்த படிப்புக்களைப் படிக்க சிறு கல்லூரிகளிலாவது அதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்ய முயற்சிகள் எடுக்க வேண்டும் என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மதுரையில் பல்கலைக் கழகம் அமைக்க, அதற்கென அமைக்கப் பட்ட சூழ் அனுப்பி யிருக்கிற அறிக்கை அரசினருடைய ஆய்வில் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. இந்தச் செய்தியைக் கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்களும் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பல்கலைக் கழகம் நிறுவுவதை வீரவில் மேற்கொள்ள வேண்டும். மேலும் விவசாயக் கல்லூரிகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டுவரும் முயற்சியில் நாம் ஈடுபட்டிருக்கிறோம். மேலை நாடுகளிலும், வேறு சில மாநிலங்களிலும் கூர்ந்து பார்க்கும்போது, விவசாயத்திற்கு

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

[11th March 1965]

என்று தனப் பல்கலைக் கழகம் வைத்திருக்கிறார்கள். நாம் விவசாயக் கல்லூரியை ஒன்று இரண்டு ஏற்படுத்தவதோடு வட்டுண்டாமல், விவசாயப் பல்கலைக் கழகம் நிறுவும் முயற்சியை மேற்கொண்டால், இந்த நாட்டின் பொருளாதாரத்தைத் தக்க முறையில் வளர்ப்பதில் ஈடுபட்டவர்கள் ஆவோம். அப்படிப்பட்ட முயற்சியில், உடனடியாக ஈடுபாட்டாளும், எதிர்காலத்திற்கான திட்டத்தின் அடிப்படையிலாவது ஈடுபட வேண்டும் என்று கூறிக்கொள்ள வரும்புகிறேன்.

பேலை நாடுகளிலும் சரி, வேறு பல முன்னேற்ற நாடுகளிலும் சரி, தொழில் நுட்ப பல்கலைக் கழகம் ஏற்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். தொழில் நுட்பக் கல்வாக்கு என்று தனிப் பல்கலைக் கழகம் ஒன்று இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட திட்டங்களில் கவனம் செலுத்தி, இந்த மாநிலத்தின் வளர்ச்சிக்கு ஏற்றவகையில் முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று கூறிக்கொள்ள வரும்புகிறேன்.

ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர்களுடைய ஓய்வுகால ஊதியத்தைப் பற்றி இந்த மன்றத்திலே விவாதிக்க மாசு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அன்று கூட ஒரு கேள்வி எழுப்பிய நேரத்தில், முதலமைச்சர் அவர்கள் பிரச்சினையை ஆய்ந்துகொண்டிருப்பதாக வாக்குறுதி தந்திருக்கிறார்கள். ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர்களில் பல பேர் ஆறு, ஏழு ரூபாய் வாரும் நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். அண்மையிலே ஓய்வு பெற்றவர்களுக்கு இருபது ரூபாய்க்கு மேல் டீடைக்கும் வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஏழு, எட்டு, பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஓய்வு பெற்றவர்கள் ஆறு, ஏழு, எட்டு, பத்து ரூபாய் என்று இப்படி, ஓய்வு ஊதியம் பெறும் நிலையில் இருக்கிறார்கள். அந்த ஓய்வு ஊதியத்தை இருபது ரூபாய் அளவிற்கு உயர்த்துவதன் மூலமாக அதிகமான நிதி நஷ்டம் ஏற்படுகிற நிலைமை அரண்மனைக்கு ஏற்படாது. அவர்களிடையே ஊண்டிக்கு 500, 600 ரூபாய்க்கூடும். அவர்களுக்கு ஓய்வு ஊதியத்தை, ஆறு முதல் பத்து ரூபாய் என்று இருப்பதை, இருபது ரூபாய் அளவுக்கு உயர்த்துவதன் மூலமாக அதிகமான செலவு ஏற்படாது என்ற குறிப்பை அவர்கள் தந்திருக்கிறார்கள். முதல் அமைச்சர் அவர்களையும் கண்டு இந்த விஷயத்தை அவர்கள் எடுத்தச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதே மிகவும் பரிவோடு கவனிப்பதாக அவர்கள் வாக்குறுதி தந்திருக்கிறார்கள். இரங்கத் தக்க நிலையில் ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர்கள் இருப்பதால் அவர்கள் நிலையை உயர்த்த இந்த முயற்சியை நடைமுறைப் படுத்தவதற்குக் கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் முன்வரவேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் வற்புறுத்திக் கூற வரும்புகிறேன்.

முதியோர் டென்ஷன் வாங்கும் நிலைமையில் இருப்பவர்களுக்கு பண விடைத்தான் மூலமாக டென்ஷன் தொகையை அனுப்பி வைக்கும் முறை மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், ஓய்வு பெற்று, ஆறு ரூபாய் டென்ஷன் வாங்கக் கூடிய ஆசிரியர்கள், பத்து, பதினைந்து மைல் நடந்து சென்று, அங்கே ஆறு, ஏழு மணி நேரம் தங்கியிருந்து, அந்த ஆறு ரூபாய் பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு ஊருக்கு வரவேண்டிய கஷ்டங்களுக்கு ஆளாகிறார்கள். முதியோர்களுக்கு எப்படி டென்ஷன் தொகை, பண விடைத்தான் மூலமாக அனுப்பி வைக்கப்படுகிறதோ அதுபோலவே, ஓய்வு பெற்ற ஆரம்ப ஆசிரியர்களுக்கும் பண விடைத்தான் மூலமாக பணம் அனுப்பினால் அவர்களுக்கு அதிகத் தொல்லை ஏற்படாமல் இருக்க வழி ஏற்படும்.

மாலை நேரக் கல்லூரிகள் மூன்று இடங்களில் துவக்க அரசினர் முன்வந்திருப்பது வரவேற்கத் தக்கது. நீண்ட நாட்களாகவே இந்தக் கோரிக்கையை இந்த மன்றத்திலே மன்ற உறுப்பினர்களால் எடுத்து வைக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. இப்பொழுது மூன்று இடங்களில் துவக்க இருக்கிறார்கள். மேலும் பல இடங்களில் விரிவுபடுத்தும் முயற்சியை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும். படித்துவிட்டு, எந்தக் காரணத்தினாலோ திறுத்துவிட்டு, மேற்கொண்டு படித்துக் கல்வியறிவைப் பெருக்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வம் பல பேருக்கு இருக்கிறது. மாலை நேரக்

11th March 1965] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

கல்லூரி அவர்களுக்குப் பெரிதும் பயன்படுவதாகும். இது திறம்பட பணிபாற்றுவதைக்கொண்டு மேலும் பல மாநில நேரக் கல்லூரிகளை முக்கியமான பெருநகரங்களில் ஏற்படுத்த முயற்சி செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஆட்சி மொழியைப்பற்றி ஆய நான் தனியாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற காரணத்தால் அன்று விரிவாக, விளக்கமாகச் சொல்ல வகை இருக்கிற காரணத்தால், அதைப்பற்றி இப்பொழுது பேசாமல் விடுகிறேன்.

கல்வித் துறையைப்பற்றிக் கூறிய கருத்துக்களை யெல்லாம் முதல் மைச்சர் அவர்கள் ஆய்ந்து, அவற்றுக்கான நடவடிக்கைகள் எடுத்து, துணைவினுடைய கல்வி நிலையங்களினுடையவும் தரத்தையும், மாணவர்களுடைய தரத்தையும் மேலோங்கச் செய்ய வேண்டுமென்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன். நான் முதலில் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புவது இப்பொழுது கல்வி நிலையங்களில் ஏற்பட்டிருக்கிற நெருக்கடி சூழ்நிலையை மாற்றுவதற்கும் அதிலே எல்லோருடைய ஒத்துழைப்பையும் பெறுவதற்கும் முயல்வேண்டும் என்பதேயாகும். அதற்கான தக்க நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். எங்கு எல்லான முழு ஒத்துழைப்பையும், இதைப் பொறுத்துத் தர இருக்கிறோம் என்றும் நேற்றும் நான் குறிப்பிட்டேன், இன்றும் வலியுறுத்திக் கூறுகிறேன் என்று கூறி, என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கின்றேன். வணக்கம்.

* கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : கனம் துணைச் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தக் கல்வித் துறைக்காகக் கோப்படுகிற மானியம் ஆண்டு கோறும் பெருக்கிக்கொண்டு வருகிறது. மக்களுக்கு எவ்வளவோ தேவைகள் இருக்கின்றன. அவர்களையும் வாழ்க்கைத்தரம் உயர்வதற்குரிய வகையிலே; விவசாயத் துறையிலும், தொழில் துறையிலும், இன்னும் பெரிதும் நாம் கவனம் செலுத்த வேண்டியிருக்கிறது. நாட்டின் செல்வ நிலையை உயர்த்தும் வகையிலும் எதிர்க்காலையோ திட்டங்களை நாம் நிறைவேற்ற வேண்டியிருக்கிறது. இவற்றையெல்லாம் சீக்கிரத்திலேயே நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு இப்பொழுது கயாரித்து வருகிற நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைக் கூட அகில இந்திய ரீதியிலும் மாநில ரீதியிலும், பெரிய திட்டமாகத் தயாரித்துக் கொண்டு வருகிறோம். ஆனால், கல்வித் துறை இளம்சிறுக்களாக இருக்கக்கூடியவர்களை வளக்கக்கூடியது, எதிர்கால மக்களை உருவாக்கக்கூடியது ஆகும். அதிலும் நாம் பெரிதும் கவனம் செலுத்த வேண்டும். முதன்மையான கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடுகான் 37 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் இந்த வாய் செலவுத் திட்டத்தில் இதற்காகச் செலவிடுவதற்காக மானியம் கோரப்பட்டிருக்கிறது.

கனம் உறுப்பினர் திரு. நாராயணசாமி நாயுடு அவர்கள் தம்முடைய கவலையைத் தெரிவித்தார்கள். இப்படியெல்லாம் செலவிடுகிறோமே, பள்ளிகள், கல்லூரிகள் வைத்திருக்கிறோமே, இப்பொழுது சில நாட்களாக நம் மாணவர்கள் நடந்துகொண்டு வருவதைப் பார்த்தால் வருத்தமாக இருக்கிறதே, அவர்கள் கல் எடுத்துப் போடுகிறார்களே, கல் எடுத்துப் போடுவதற்காகவா நாம் இவ்வளவு செலவு செய்ய வேண்டும் என்ற கவலை அவருக்கு ஏற்பட்டது. இத்தகைய மாணவர்களைத் தயார் செய்வதற்காகவா நாம் இவ்வளவு தராம் செலவு செய்ய வேண்டும்? என்று அவருடைய கவலையைத் தெரிவித்தார்கள். ஆனால், எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. நம் வீட்டுக்குமக்கைகள் மாதிரி தான் அவர்களும். இப்பொழுது முட்டுப் பிள்ளைகளாக இருந்தாலும், பின்னால் சாதுவான பிள்ளைகளாக மாறக் கூடும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. வீட்டிலே கூட முட்டுப் பிள்ளைகளாக இருப்பவர்களைக் கண்டித்தால், கண்டிப்பவர்களையே நான் கடிந்து கொள்வது உண்டு. ஏனென்றால், இப்பொழுது முட்டுத்தனமாக, சுறுசுறுப்பாக இருப்பவர்கள் பின்னால் சிறந்த பிள்ளைகளாக மாறிவிடுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு; அனுபவத்திலும் நான் கண்டிருக்கிறேன். இந்தப் பிள்ளைகள் எதிர்காலத்திலும் செயல்படுகிறார்கள். இருந்தாலும், திருத்த வேண்டிய வகையிலே இருக்கிறது அவர்கள் திருந்திவிடுவார்கள் என்ற நம்பிக்கைதான் எனக்கு இருக்கிறது.

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

[11th March 1965]

கல்வித் துறையைப்பற்றிய மானியம் மிகவும் முக்கியமான மானியம். நம்முடைய நாட்டின் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய மானியம். நம்முடைய நாட்டின் எதிர்கால மக்களாக விளங்கப்போகிற, இந்த நாட்டை ஆளப்போகிற வர்களுடைய நலனைப்பற்றிய மானியம் என்பது இந்த மன்றத்திலே உள்ள எல்லா கனம் அங்கத்தினர்களாலும் உரைப்பட்டு அந்த வகையிலே தான் மிகவும் சுமுகமான முறையில் இன்று இந்த விவாதம் நடைபெற்றுது. இந்த வரவு செலவுத் திட்டத் தொடர கூட்டம் தொடங்கிப் பத்து நாட்கள்தான் ஆகிறது. ஆரம்ப கட்டத்தில், இம்மாதம் ஒன்றி ரண்டு தேதிகளில் இருந்த நிலை, இப்பொழுது இந்த மன்றத்தில் காணப் படுகிற சுமுகமான உறவுக்கு நேர்மாறாக இருந்தது. அன்றிருந்த நிலைக்கு இப்பொழுது முற்றிலும் மாறாக, சுமுகமான நிலை இருப்பது நம் எல்லோருக்கும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியையும் நம்பிக்கையும் தரக்கூடியதாக இருக்கிறது என்பதைத்தான் நான் கூற விரும்புகிறேன். மற்றவர்களை நான் குறைத்துப் பேசுவதாக நினைக்க வேண்டாம். முக்கியமாக, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் செயலாளர் கனம் உறுப்பினர் திரு. மதியழகன் அவர்களுடைய இன்றைய பேச்சு ஒரு புதிய திருப்பத்தைக் காட்டியிருக்கிறது. நேற்று தொழிலாளர் மானியத்திலே கூட, மூன்று அல்லது நான்கு குற்றச்சாட்டுகளை என் மீது அவர்கள் தொடுத்தார்கள். குற்றச்சாட்டு இல்லாமல் அவர்களால் பேச முடியாது. அதுதான் எதிர்க்கட்சியின் அழகு. அதை நான் குறை கூறவில்லை. இன்றைய தினம் அவருடைய பேச்சு எல்லோருக்கும் ஒரு ஆச்சரியத்தை அளித்திருக்கும், மகிழ்ச்சிகரமான ஒரு ஆச்சரியத்தைத்தான் அளித்திருக்கிறது.

எல்லோருக்கும் மாணவர்களிடத்திலே அக்கறை இருக்கிறது. எனக்கும் மாணவர்களிடத்தில் அக்கறை இருக்கிறது என்பதை நான் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஆனால், மாணவர்களில் சிலர் போகிற போக்கு எல்லோருக்கும் கவலையை அளித்திருக்கிறது. இவ்வாறு போனால் என்ன நிலைமை ஏற்படும்? இதை உடனே நாம் தவிர்க்க வேண்டாமா? என்ற அக்கறை இந்த மன்றத்திலே உள்ள கனம் உறுப்பினர்கள் எல்லோரிடத்திலும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் தான் இன்றைய விவாதம் இவ்வளவு சுமுகமான முறையிலே நடைபெற்றுது.

மாணவர்களுக்குக் கவலை இருக்கலாம், “மாணவர்கள் உணர்ச்சிவசப்பட்டார்கள்” என்று நானே சொன்னேன். அவர்களை வேறு சில கட்சித் தலைவர்கள் கூறிய அளவுக்குக் கூட நான் குறை சொல்லவில்லை. வேறு கட்சித் தலைவர்கள் கூறியது என்ன? “சொன்ன பேச்சைக் கேட்க வில்லை. இந்த மாணவர்கள் தொடர்ந்து இதை நடத்தினார்கள். அதனால்தான் இந்த விபரீதங்கள், பலாத்காரங்கள் எல்லாம் ஏற்பட்டன” என்று கூடச் சொன்னார்கள். ஆனால், நான் தெரிவித்த அறிக்கையிலே “மாணவர்கள் உணர்ச்சிவசப்பட்டார்கள், அதைச் சமூக விரோதிகளும், சில அரசியல்வாதிகளும் பயன்படுத்திக்கொண்டார்கள்” என்று தான் நான் சொன்னேன்.

மாணவர்களுக்குக் கவலை ஏற்பட்டது. கவலை ஏற்பட்டால் நாம் அந்தக் கவலையைத் தீர்க்கப் பார்க்கிறோம். நாம் எடுத்துக் கூறுகின்றோம். முன்பே கூறியதுதான். புதிதாகக் கூறுவது அல்ல. மாணவர்கள் அச்சப் பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இந்தத் திணிப்பு என்பது இல்லை. மாணவர்கள்—இன்றும் சரி, பிற்காலத்தில் அவர்கள் சிறந்த மக்களாக விளங்கும்போதும் சரி—இந்த மாநிலத்திலேயுள்ள குழந்தைகள். அவர்கள் எதிர்கால வாழ்வு எந்த விதத்திலும் பாதிக்கப்படுவதற்கு நாங்கள் இடம் கொடுக்கமாட்டோம். அந்த வகையில் நாம் உறுதியாகக் கவனம் செலுத்திக் கொண்டோம் வருகிறோம். மொழி விஷயத்தில் மாணவர்களுக்கு ஒரு அச்சம் ஏற்பட்டது. அதைப் போக்கும் வகையிலே தான் இப்பொழுது நாங்கள் கவனம் செலுத்திக்கொண்டு வருகிறோம். அந்த வகையிலே ஆட்சி மொழிச் சட்டத்தைக் (அஃபிஷியல் லாங்வேஜஸ் ஆக்ட்) கூட மாற்றியமைப்பதிலே மத்திய அரசாங்கம் ஈடுபட்டிருக்கிறது என்பதை யெல்லாம் மாணவர்களும் நன்றாக உணர்வார்கள். இருந்தாலும் அவர்கள் கிணைக் குழந்தைகள். ஒரு முறை தூக்கிவிட்டுவிட்டால், பிறகு திருப்புவது

11th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

கஷ்டம். வீடுகளிலேயே எத்தனையோ பேர் பார்த்திருக்கலாம். சின்னக் குழந்தைகளைக் கெடுத்துவிடுவதும் சலபம். சின்ன வயதில் அவர்கள் கெட்டுவிடால் பிறகு அவர்கள் திருந்துவது கஷ்டம். திரும்பத் திரும்ப நான் இந்த மன்றத்தில் சொல்லியும் கூட, “உங்களுக்குத் தெரியாது, எங்களுக்குத்தான் தெரியும்” என்ற வகையில் அவர்கள் சொல்கிறார்கள். நேற்றுக் கூட ஐந்து மாணவர்கள்—கிறிஸ்தவக் கல்லூரியைச் சேர்ந்த மாணவர்கள்—என்னைப் பார்க்க வேண்டும் என்று வந்தார்கள், “சரி, வாருங்கள்” என்று அன்போடு அழைத்தேன். வரவேற்றேன். அவர்களும் ஒரு காகிதத்தைக் கொடுத்தார்கள். தங்களுடைய கோரிக்கை என்று ஒரு காகிதத்தைக் கொடுத்தார்கள். படித்துப் பார்த்து, ‘சரி’ என்றேன். அவர்களோடு என்ன பேசுவது? அவர்களுக்கு ஒரே ஒரு பேச்சுதான் தெரியும். முன்பு மாணவர்கள் தலைவருடன் பேசியிருக்கிறேன். நீண்ட நேரம் பேசியிருக்கிறேன். என்றாலும், இந்த மாணவர்கள் நேற்று வந்து, அவர்களுடைய கோரிக்கையைக் கொடுத்தபோது, ‘சரி’ என்றேன். அவர்களும் மகிழ்ச்சியோடு திருப்பியோடு சென்றார்கள். அதன் பிறகு அவர்கள் தங்களுடைய மாணவர்கள் கூட்டத்திலே, “மூதலமைச்சர் அவர்கள் எங்களை வரவேற்று சுமுகமான முறையிலே எங்களிடம் அளவளாவினர்” என்று தெரிவித்தார்கள். ஆனால் எவ்வளவு நாம் சொன்னாலும் இடம் 1-00 முதல் குமரி வரையில் இந்த நாடு ஒன்று. ஆகவே இந்த நாட்டுக்கு ஏற்ற p.m. வகையில் மொழிக் கொள்கையை நாம் வகுத்தாக வேண்டும். இந்த நாட்டுக்கு உகந்த வகையில் அது அமைந்தாக வேண்டும். அப்படிப் பார்க்கிறபோது இந்தியும் ஒரு பொது மொழியாக இருந்தாக வேண்டும். அதனால் இந்தி பேசாத மாநிலங்களில் ஒன்றாகிய நம்முடைய நிலையும் பாதிக்கப்படாதவாறு ஆங்கிலமும் துணை நிரவாக மொழியாக இருக்க ஆட்சிமொழிச் சட்டத்தைத் திருத்த நாம் இப்போது நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். பிரதம மந்திரி அவர்களுடைய உறுதி மொழியும் இதுதான். அவரது உறுதி மொழியைத்தான் சட்டபூர்வமாக ஏற்கவேண்டும் என்று உறுப்பினர்கள் வற்புறுத்தினார்கள். அவ்வாறே ஏற்படுத்துவதற்கு இப்போது கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது. இன்றுள்ள இந்த நிலையைப் புரிந்து கொள்ளாமல் முதலிலே அவர்கள் கற்றுக்கொண்ட பாடத்தையே திருப்பித் திருப்பி மாணவர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு வேளை ஆசிரியர்கள் சொல்லிக் கொடுத்த பழக்கமோ, என்னமோ? ஏதாவது ஒன்றைச் சொல்லிக் கொடுத்தால் அதையே திருப்பித் திருப்பிச் சொல்ல வேண்டுமென்று. அன்றைக்குச் சொன்னது போலவேதான் இன்றைக்கும் 17-வது சாப்டரையே அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் இருந்து நீக்கிவிட வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதனால் என்ன பயன்? நாளை அந்த மாணவர் தலைவர்களிடம் நேரில் பேசும் போது புத்தி சென்னேன். “நீங்கள் கொஞ்சம் படித்து முடியுங்கள். படிப்பை முடித்து விட்டு அரசியலுக்கு வாருங்கள். உங்கள் இஷ்டப்படி அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை திருத்திக் கொள்ளலாம்” என்று சொன்னேன். மாணவர்கள் பலாத்காரச் செயல்களில் ஈடுபட்டார்கள். அவர்கள்மேல் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. பொதுவாக அரசாங்கம் அனுசரித்து வருகிற கொள்கை இம்மாதிரி விஷயங்களில் தலையிடுவது இல்லை என்பதானது. வழக்கு நீதி மன்றத்துக்கு கொண்டுவரப்பட்டாலும் தலையிடுவது கிடையாது. ஆனால் இது மாணவர்கள் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம் என்பதால் பிப்ரவரி 6-ம் தேதி மாணவர்களிடத்தில் சொன்னேன் “உங்கள் விஷயத்தில் அரசாங்கம் தனியாகக் கவனம் செலுத்தும்” என்பதாக அவர்களுக்கு நம்பிக்கை ஏற்படக்கூடிய வகையில் சென்னேன். இம்மாதம் 8-ம் தேதி பள்ளிகளும், கல்லூரிகளும் திறக்கப்படுவதாக இருந்தது. வழக்குகள் எல்லாம் இருந்தால் அவர்கள் எப்படி வருவார்கள்? கோர்ட்டுக்கு அல்லவோ போக வேண்டும். அப்படிக் கோர்ட்டுக்குப் போவதாக இருந்தால் கல்லூரிகள் திறந்தும் பயன் இல்லையே? ஒரு ஆண்டு படிப்பு அல்லவா அவர்களுக்குப் போய்விடும். அவர்கள் என்ன தவறு செய்திருந்தாலும்—பாலாத்காரத்தில் இறங்கியிருந்தாலும்—அவர்களுடைய படிப்பு பாழாகாத வகையில் அவர்களை மன்னித்துவிடுவது என்று எல்லா வழக்குகளையும் சர்க்கார் வாபஸ் பெற்றிருக்கிறது. தண்டனை வழங்கப்பட்ட மாணவர்களுடைய தண்டனைக் காலத்தைக் குறைத்தும் இருக்கிறது. இதுபற்றியும்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [11th March 1965]

கூடக் குறை சொன்னார்கள். சர்வகலாசாலை உப அத்யட்சகர்கள் சொன்ன சிபாரிசுகளைத்தான் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். நாங்கள் இந்தமாதிரிச் சொல்லவில்லையா? எங்கள் சிபாரிசுகளை ஏற்றுக்கொண்டதாகச் சொல்லி இருக்கக்கூடாது அல்லது அவரே முடிவு செய்ததாக அறிவித்திருக்கக் கூடாது என்றார்கள். இதிலே யாருக்கும் கட்டுப்பாடு இப்படிச் செய்ய வில்லை. முதலில் நானே சொன்னேன். இந்த மன்ற உறுப்பினர்கள் எல்லாம் கேட்டுக்கொண்டார்கள். இதில் அரசியல் கிடையாது. கல்வி சம்பந்தப்பட்ட விஷயம். சர்வகலாசாலை உப அத்யட்சகர் அவர்களும் சொன்னார்கள். அவர்களுக்கு மாணவர்களிடத்தில் இல்லாத அக்கறை மற்றவர்களுக்கு இருக்க முடியாது. அதன் காரணமாகத்தான் நானாக முடிவு செய்தேன் என்று அறிவிக்காமல், அவர்கள் சொன்னார்கள். அதை ஏற்றுக்கொண்டு செய்து என்பதாக அறிவிக்கப்பட்டது. இது முறையானதுதான். மாணவர்கள் எந்த விதத்திலும் பாதகம் அடையக்கூடாது என்பதுதான் நம் லட்சியம். அவர்கள் நல்ல முறையில் படிக்க வேண்டும். இன்றைக்குக்கூட சிலர் கிளர்ச்சி செய்ய விரும்பலாம். நூற்றுக்கு எழுபது, எழுபத்தைந்து பேர்கள் கல்லூரிக்கு ஒழுங்காகச் சென்று படிக்க வேண்டும் என்றே விரும்புகிறார்கள். பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகவேண்டுமென்ற அக்கறை கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். கிளர்ச்சி தொடர்ந்து இருந்தால் பரிட்சை இல்லாமலேயே கூட மேல் வகுப்புக்குப் போட்டு விடுவார்கள் என்று மாணவர்கள் நினைக்கலாம். ஒரு சில உறுப்பினர்கள் கூடச் சொன்னார்கள். நானே சொல்வேன், பரிட்சை இல்லாது இருந்தால் நல்லதுதான். ஆனால் பரிட்சையைத் தவிர்க்க முடியாது. பரிட்சையைவிட மாணவர்களைப் படிக்க வைக்கின்ற நிலையை இதுவரை கல்வி நிபுணர்கள் கூடக் கண்டு பிடிக்கவில்லை. ஆகவே கண்டிப்பாகப் பரிட்சை உண்டு. பரிட்சை இருக்காது என்பதாகத் தவறுதலாக மாணவர்களிடத்தில் சிலர் சொல்லலாம். ஆனால் இன்று நான் நிச்சயமாக இந்தச் சபையின் மூலம் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இவர்கள் பரிட்சை எழுதத்தான் வேண்டும். 12 மாதம் ஆனாலும், 15 மாதம் ஆனாலும், அவதிப்படுகிற பெண்ணைப் பார்த்து “நீதான் பெற்றாகவேண்டும்” என்று சொல்லுகிறபடி மாணவர்கள் பரிட்சை எழுதத்தான் வேண்டும். இந்த மாதம் இல்லாவிட்டால், அடுத்த மாதம், அதுவும் இல்லாவிட்டால் அடுத்த ஆண்டாவது பரிட்சை எழுதி பாஸ் செய்துதான் மேல் வகுப்புக்குப் போக வேண்டும். இதை நான் உறுதியாகக் கூறுகிறேன்.

இன்று எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கூட ஒரு யோசனையை வெளியிட்டார்கள். மாணவர்களை அழைத்து, ஒரு மகாநாடு கூட்டி அவர்களுக்கு இந்த விஷயத்தை எடுத்து விளக்க முயற்சி செய்யலாம் என்றார்கள். அதை நான் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. வெளியிலும் பலவகையாகச் சொல்லி வருகிறோம். இந்த மன்றத்திலேயும், எதிர்க்கட்சிக்காரர்களும், நானும் அவர்களுடைய ஐயத்தைப் போக்க பல வகையில் இந்தப் பிரச்சினையைப் பற்றித் தொடர்ந்து விளக்கம் செய்து வருகிறோம். இவை யெல்லாம் அவர்கள் ஐயத்தைப் போக்க பயன்படவில்லை என்றால்—மகாநாடு கூட்டுவதனால் மட்டும் அவர்கள் நம்முடைய அறிவுகளை ஏற்பார்கள் என்று சொல்வதற்கில்லை. அதற்கு மாறாக, தங்களிடம் பலம் இருப்பதாக எண்ணி இன்னும் பல டிமாண்ட்களைப் போடக்கூடும். ஆகவே அத்தகைய முயற்சி இன்னும் பல ஊறுகளைத்தான் விளைவிக்கும். இன்று இந்த மன்றத்தின் மூலமாகவே மாணவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்கிறேன் நிச்சயமாகப் பரிட்சை நடக்கும். பரிட்சையில்—என்றைக்கு என்று சொல்ல வில்லை—என்றைக்காக இருந்தாலும் பரிட்சை எழுதி தேர்ச்சி பெற்றே அவர்கள் மேல் வகுப்புக்குப் போக வேண்டும். ஆகவே தங்கள் படிப்பைப் பாம்புநித்திக் கொள்ளும் வகையில் தொடர்ந்து கிளர்ச்சியில் ஈடுபடாமல் பள்ளிக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அதோடு இந்த மன்ற உறுப்பினர்களும் கூட தங்களுக்குச் செல்வாக்கு உள்ள பகுதிகளில் உள்ள பிள்ளைகளுக்கு நல்ல வழியைக் காட்டவேண்டும். இன்றைக்கு நாம் எல்லோரும் சேர்ந்துதான் மாணவர்களுக்கு நல்ல வழியைக் காட்ட வேண்டியதாக இருக்கிறது.

[11th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

இந்தக் கிளர்ச்சியை யார் தூண்டினார்கள்? உண்மையில் அவர்கள் தூண்டினார்களா, இல்லையா என்பது பற்றி எல்லாம் இன்றைக்குப் பேசுவது முறை அல்ல. ஆகவேதான் நான் அதுபற்றிப் பேசுவதாக இல்லை. ஆனால் இன்றைய விவாதத்தில் கூட “நாங்கள் தூண்டவில்லை, இப்படிச் செய்யவில்லை, அப்படிச் செய்யவில்லை” என்பதாக எதிர்க்கட்சியினர் சொன்னார்கள். நிச்சயமாக, யார் தூண்டிவிட்டது என்பது இருக்கட்டும், இனிமேல் மாணவர்கள் கிளர்ச்சியைத் தொடர்ந்து நடத்தக் கூடாது, தங்கள் படிப்பைப் பாதுமடுத்திக்கொள்ளக் கூடாது—என்பது பற்றி பரிபூரணமாக உருத்தொற்றுமை இந்தச் சபையில் உள்ள எல்லா கட்சியினர் களிடத்திலும் இருக்கிறது. அதில் சிறிதும் எனக்கு ஐயமில்லை. ஆகவே நான் இன்று எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். கனம் எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர், தலைவர்கள் கூடத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். நம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒரு சிலர் தவறு செய்கிறார்கள். அதில் நமக்கு இதுவரை சம்பந்தம் இருக்கலாம், இல்லாமல் இருக்கலாம்—இனி சம்பந்தம் இருக்கக் கூடாது. இன்றைக்குப் பேசும்போது கூட எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர் ஒருவர் குறிப்பிட்டார், ஆதாரம் இல்லாமல் அரசியல் தலைவர்களைப் பற்றி, கட்சிகளைப் பற்றி அவதூறு கூறலாமா என்கிறார்கள். இவற்றுக்குக் காரணம் யார் என்ற விஷயம் அரசாங்கத்திற்கு தெரியாது என்று யாரும் நினைக்கக் கூடாது. அதை வெளிப்படுத்தி என்ன பயன் என்றே அதை வெளிப்படுத்துவது இல்லை. குறிப்பாக ஒன்றிரண்டு விஷயங்களை நான் கூறுகிறேன். பிரபுவர் 4-ம் தேதி 15-வது வட்டம் தி.மு.க.வைச் சேர்ந்த பொருளாளர் திரு. பழனி என்பவர் சரஸ்வதி பிரிண்டிங் பிரஸ்ஸில் பாம்புப் பட்ட அடிக்க ஆர்டர் கொடுத்தார். அதில் என்ன இருந்தது என்பதைச் சொல்ல வேண்டிய திட்டம், அர்ஜுன் கொலை செய்யப்பட்டது, தமிழ் “2-ம் பி.சு.மா.கப் போய்லும்” என்பது, இது மாணவர்களுக்குத் தீமையை விளைவிக்கும்” என்பதாகப் பல விஷயங்கள் அச்சிட்டுக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

அதேமாதிரி திருப்பூரில் தொழிற்சங்கம் இருக்கிறது. அது தி.மு.க. உறுப்பினர்களைப் பெற்றது. அந்தச் சங்கத்தின் பொருளாளர் அரங்கராசு என்பவர் நாஷனல் பிரிஸ்ஸில் பாம்புப் பட்ட 7 ஆயிரம் காப்பி அடிக்க ஆர்டர் கொடுத்திருக்கிறார் (in the name of Tiruppur Town Students Organisation) அதைத் திரும்ப வாங்கிக் கொண்டு வரச் சொல்லி விநியோகித்திருக்கிறார். நேற்றுக்கூட மதரையிலே ஒரு சம்பவம் நடந்திருக்கிறது. போலீஸார் கல்லூரிகளுக்குள் போவது இல்லை. கனம் உறுப்பினர் எ.பி.சி. வீரபாகு அவர்கள்கூடக் குறை கூறினார்கள். கல்லூரியை நடத்து கிறவர்கள் கோரினால் உதவி அளிக்கலாம்; கோராமல் உள்ளே போக வேண்டாம் என்றுதான் போலீஸாருக்குச் சொல்லி இருக்கிறோம். வைஸ்-சான்ஸலர் அவர்களுடன் பேசி இப்படித்தான் முடிவு செய்யப்பட்டது. போலீஸார், உதவிகொரியும் வரவில்லை என்று சொன்னார்கள். அதுவும் கவனிக்கப்பட்டு வருகிறது.

இன்றைக்குக்கூட ரிப்போர்ட்டுகள் வந்திருக்கின்றன. உயர்நிலைப் பள்ளி மாணவர்கள், கல்லூரி மாணவர்கள் எல்லோரும் பலாத்காரச் செயல்களை ஈடுபடுகிறார்கள் என்று வந்திருக்கிறது. மதரையிலே திருமங்கலத்தில் சிலர் கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதிலே ஒருவர் உறுப்பினர் என்று தெரிகிறது. ஆனால் அவர்கள் உறுப்பினர் இல்லை என்று சொல்லலாம். ஏழு இடதுசாரிக் கம்யூனிஸ்ட்களும் கைது செய்யப்பட்டு இருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு இப்போழுது வந்த தகவலிலே இருக்கிறது. இதை எதற்காகச் சொல்கிறேன் என்றால், உறுப்பினர் என்று திரு. மதியழகனை குற்றம் சாட்டாதபொழுது நான் குற்றம் சாட்ட விரும்பவில்லை. ஆகவே, உறுப்பினர்கள் எல்லோரும் இதை உணர்ந்து மாணவர்களுடைய நலனில் அக்கறைக்கொண்டு அவர்கள் நல்ல வழியிலே செல்லச் செய்வதில் ஈடுபட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

எந்தக்கட்சி என்று தெரியாது, எந்தக் கட்சியிலும் இல்லாத வேறு சிலர் இதில் தலையிடுகிறார்கள். ஒரு சில — ஒரு சிலர் என்று தான் சொல்ல வேண்டும்—ஆசிரியர்கள் கூடத் தூண்டி விடுகிறார்கள். பள்ளிக்கூடத்திற்கு வந்த மாணவர்களை, “போங்கள்” என்று சொல்கிற ஒரு சில ஆசிரியர்களும்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [11th March 1965]

இருக்கிறார்கள். சென்னையிலும் இருக்கிறார்கள் ; வெளியிலும் இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் மாணவர்களைக் கெடுக்கப்பார்க்கிறார்கள். மாணவர்கள் மூலமாகத் தங்களுடைய கொள்கை நிறைவேற வேண்டுமென்று நினைப்பது மகா பாதகம் என்றுதான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மாணவர்கள், சிறுவர்கள், குழந்தைகள், ஒன்றும் தெரியாதவர்கள் அவர்கள் பின்னால் இருந்துகொண்டு அவர்களைத் தூண்டிவிடுவதை மாபாதகம் என்றுதான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கல்லூரியை மூடக்கூடாது திறந்தே வைத்திருக்க வேண்டுமென்று கூறினார்கள். நேற்றுக்கூட, இதைப்பற்றிப் பேசினேன். நேற்று, சட்டக் கல்லூரியிலே நடைபெற்ற சம்பவங்களுக்குப் பிறகு சட்டக் கல்லூரி டைக்டர் சட்டக் கல்லூரியை மூட வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். ஆனால், திறந்து வைத்திருங்கள் என்று தான் நாங்கள் சொன்னோம்.

திருச்சியில் கல்லூரிகள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. உள்ளே இருந்த மாணவர்கள் பலாத்காரச் செயலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் ; அழிவு வேலைகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள், நிலைமையைச் சமாளிக்க முடியவில்லை என்பதால் செயின்ட் ஜோஸப் கல்லூரி, மற்றக் கல்லூரிகள் எல்லாமே மூடப்பட்டன. “எங்களால் சமாளிக்க முடியவில்லை” என்றுதான் மூடியிருக்கிறார்கள். ஆனால் மூடக்கூடாது என்றுதான் அரசாங்கம் சொல்கிறது. கல்லூரியை மூடினால் மாணவர்களுக்குத் தான் ரஷ்டம். மூடிவிட்டால் “கல்லூரியை மூடச் செய்துவிட்டோம்” என்ற வெற்றி உணர்ச்சி மாணவர்களுக்கு ஏற்பட்டுவிடும்.

இன்றைய நிலைமை, சென்னை நகரைப் பொறுத்தமட்டில், விவேகானந்தாக் கல்லூரியில் நிலைமை நார்மலாக இருக்கிறது. பெண்கள் கல்லூரிகளில் நிலைமை நார்மலாக இருக்கிறது. கவர்மென்ட் ஆர்ட்ஸ் கல்லூரியிலே 75 பின்னடைதான் வந்திருக்கிறார்கள். சட்டக் கல்லூரியில் 140 பேர்கள் தான் வந்திருக்கிறார்கள்.

மாணவர்கள் கல்லெடுத்துப் போடுகிறார்கள். உயர்நிலைப் பள்ளி மாணவர்கள் கல்லெடுத்துப் போடுகிறார்கள். மயிலாப்பூர் பி.எஸ். உயர்நிலைப் பள்ளியிலே மாணவர்கள் கல்லெடுத்துப் போட்டிருக்கிறார்கள் ; சில மாணவர்கள்தான் அப்படிச் செய்திருக்கிறார்கள். அவர்களை விரட்டிய பிறகு ஒழுங்காகப் பள்ளிக்கூடம் நடைபெறுகிறது. நாங்கள் எல்லாம் படித்த பள்ளிக்கூடம்தான் அது. கல்லெடுத்துப் போடுவது மிகவும் தவறான பழக்கம். அது மாணவர்களுடைய பழக்கம் அல்ல. மாணவர்களிடம் ஆசிரியர்களே பயப்படுகிறார்கள். தலைமை ஆசிரியர் கூடப் பயப்படுகிறார். இதை இந்தப் பற்றாட்டில் சொன்னால் அது இன்னும் மாணவர்களுக்கு ஊக்கம் அளிப்பதாகக்கூட இருக்கும். சில சமயங்களிலே போலீஸார்கூடப் பயப்படுகிறார்கள்.

இன்று நியூ காலேஜில் 70 சதவிகிதம் அட்டென்டென்ஸ் இருக்கிறது. பச்சையப்பன் கல்லூரியிலே 100 பேர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். அதை வைத்துக் கொண்டே கல்லூரி நடந்து வருகிறது. திபாகராயக் கல்லூரியில் ஒரே ஒரு மாணவர்தான். ஒரு மாணவன் வந்தாலும் கல்லூரி நடக்கிறது. இதை நான் எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்கிறேன் அந்தக் கல்லூரி பிரின்ஸ்பால் இயன்ற அளவு மாணவர்கள் கல்லூரிக்குத் திரும்பவேண்டுமென்று பாடுபடுகிறார். வயாலாக் காலேஜில் 55 சதவீதம் அட்டென்டென்ஸ் இருக்கிறது. என்ஜினியரிங் காலேஜிலே 60 பேர்கள் தான் வந்திருக்கிறார்கள். எவ்வளவு பணம் செலவழித்துத் தொழில் நுட்பக் கல்லூரி ஏற்படுத்தி இருக்கிறோம். ஆனால் மாணவர்கள் அதைச் சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. கல்லூரிக்கு இன்னும் வரவில்லை. (ஒரு கணம் அங்கத்தினர் : எல்லோரும் நாளை, அல்லது நாளை மறுநாள் வந்து விடுவார்கள்.) உந்தால் நல்லது. மெய்க் கல் காலேஜில் 30 சதவீதம் அட்டென்டென்ஸ் இருக்கிறது. ஸ்டான்லி

11th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

மருத்துவக் கல்லூரியில் 15 பேர்கள்தான் வந்திருக்கிறார்கள். டீச்சர் டிரெயினிங் காலேஜில் நார்மலாக இருக்கிறது. சென்ட்ரல் பாலிடெக்னிக் அந்தக் கட்டிடத்தைப் போய் பாருங்கள். எவ்வளவு பெரிய கட்டிடங்கள் வசதியாகக் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அதிலே 40 சதவீதம் அட்டென்டென்ஸ் இருக்கிறது. பிரசிடென்ஷி கல்லூரியில் இன்றைக்கு “நில்”. கீழ்ப்பாக்கம் மெடிகல் கல்லூரியிலே “நில்”. செங்கல்வராயன் டெக்னிக்ஸ் இன்ஸ்டிடியூட்டில் “நில்”.

ஒரு கனம் அங்கத்தினர் : கிறிஸ்டியன் காலேஜ் பற்றி என்ன தகவல் வந்திருக்கிறது.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : அந்தத் தகவல் இன்னும் வரவில்லை.

ஒரு கனம் அங்கத்தினர் : மொஃபசல்லிலிருந்து தகவல் வந்தனவா ?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : சில கல்லூரிகளிலிருந்து வந்திருக்கின்றன. சில இடங்களில் நார்மலாக நிலைமை இருக்கிறது. அதையெல்லாம் ஒவ்வொன்றாகச் சொல்வதற்கு அவகாசம் இல்லை. இப்பொழுது, இந்த மன்றத்தின் சார்பாக, மன்றத்தினுடைய எல்லா அங்கத்தினர்களுடைய சார்பாக நான் மாணவர்களைக் கேட்டுக்கொள்வது, இப்படியெல்லாம் நடந்துகொள்வது நாட்டுக்கும் நல்லதல்ல, அவர்களுக்கும் நல்லதல்ல. தவறான பாதையில் செல்லக்கூடாது, என்பதுதான்.

மாணவர்கள் குழந்தைகள் தான். குழந்தைகள் என்று பொறுத்துப் போகிறோம். ஆனால் அபாது செயல்கள் செய்தால் பொறுத்துக்கொண்டிருக்க முடியாது. அதையும் அவர்கள் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். இனி இம்மாதிரி ஒரு தகராறுக்கு இடம் இல்லாமல் மாணவர்கள் படிப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த வெட்டுப் பிரேரணையைக் கொடுத்த உறுப்பினர் புலவர் அவர்கள் பயிற்சி மொழிபற்றிச் சொன்னார்கள். பயிற்சிமொழியாகத் தமிழிலேயே கல்லூரிகளில் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டும் என்பதிலே அரசாங்கத்திற்கு ஆட்சேபணை இல்லை. இது விஷயமாக முன்பு “பைலட் புராஜெக்ட்” ஆக ஒரு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அதன் மூலமாக, ஹிஸ்டரி, பாலிடிக்ஸ், எகனமிக்ஸ், சைகாலஜி, ஜியாக்ரபி போன்ற பாடங்கள் தமிழ் மூலமாகச் சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

“There is full fee concession to students if the annual income of their parents does not exceed Rs. 3,000 per annum”.

அவர்களுக்குச் சம்பளமும் இல்லை, தமிழிலே படிக்கின்றவர்களுக்கு இந்தச் சலுகை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

“Payment of a stipend of Rs. 30 per mensem to two-thirds of the students admitted to the courses”.

இம்மாதிரி எல்லாம் வைத்தோம். அதுமட்டும் மல்லாமல் அந்தக் கல்லூரிகளுக்கு ஸ்பெஷல் கிராண்ட் கொடுத்தோம்.

“(1) Full compensation grant for the fee concession granted;

(2) Full library grant subject to a minimum of Rs. 5,000 for the first year and Rs. 500 for the second and third years;

(3) Full grant for appointment of one Assistant Professor and one Tutor in English for the improvement of English teaching;

(4) Full grant for the award of stipends to two-thirds of the number of students admitted”.

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [11th March 1965]

பைலட் பிராஜக்டாக அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்த நேரத்தில் இவையெல்லாம் செய்யப்பட்டன. ஐந்து ஆண்டுகள் பூர்த்தியாகி விட்டது. அதைத் தொடர்ந்து நடத்த அரசாங்கம் தயாராக இருக்கிறது. அடுத்த ஆண்டிலே வேண்டுமென்றாலும் மாணவர்கள் சேர முன் வரட்டும். தமிழிலே பாடம் படிக்கத் தயாராக இருக்கிறவர்கள் வரட்டும். அதற்கென்று தனியாகக் கல்லூரியே ஏற்படுத்தினால் கூட ஆதரவு கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறோம். அந்த மாதிரி சலுகைகள் எல்லாம் கொடுத்தாலும் மாணவர்கள் வருவதில்லை என்பதை உணரவேண்டும். மாணவர்கள் தாங்கள் போதிய அறிவு பெற்று வெளி நாடுகளுக்குச் செல்ல வேண்டும்; மற்ற மாநிலங்களுக்குச் செல்லவேண்டும் என்று விரும்புகிறார்கள். அவ்வாறு மாணவர்களுடைய எண்ணம் இருக்கிறது. அதை நாம் வரவேற்க வேண்டும். இன்று “ப்யூரோ ஆப் டிபல் பள்ளிகேஷன்ஸ்” என்ற ஒரு வெளியீட்டுக் கழகத்தை அமைத்து அதற்காகப் பத்து லட்சம் ரூபாயை ஒதுக்கி விஞ்ஞானம், பொருளாதாரம் சம்பந்தப்பட்ட நூல்கள் தமிழிலே ஆக்கப்பட்டு வருகின்றன. “டபிள் டெவலப்மெண்ட் ரிசர்ச்” என்று ஒரு ஸ்தாபனம் இருக்கிறது. அது சிறந்த பணியாற்றிக் கொண்டு வருகிறது. பல தமிழறிஞர்களை வைத்துப் பணியாற்றிக்கொண்டு வருகிறார்கள். இதுவரை 35 நூல்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இது போதாது. கல்லூரியிலே படிக்கிறவர்களுக்கு பாடப் புத்தகங்களைவிட “ரெபரன்ஸ் புக்ஸ்” தான் அதிகமாகத் தேவை. அகில இந்தியத் தேர்வுகளுக்குக் கூட “இந்தியைச் சேர்க்க வேண்டுமென்றால் மற்றப் பிராந்திய மொழிகளையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்” என்று கூறியிருக்கிறோம். இந்தப் பிரச்சினை முதலமைச்சர்கள் மகாநாட்டில் விவாதிக்கப்பட்டு எல்லோரும் அந்தக் கருத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் பரிசீலனை செய்கிறோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இங்கே தமிழைப் போதனா மொழியாக வைத்துப் படித்தால் விஞ்ஞானப் பாடத்தைப் படிக்க வேண்டுமென்றுதான் மாணவர்கள் நினைக்கிறார்கள். ஹிஸ்டரி, ஹியுமானிடீஸ் போன்ற பாடங்களைப் படிப்பதிலே அவ்வளவு அக்கறை இல்லை. விஞ்ஞான நூல்கள் தமிழிலே வர இன்னும் கொஞ்சம் நாள் ஆகும். இப்போதே விஞ்ஞான நூல்கள் வந்து கொண்டிருந்தாலும் இன்னும் அதிக அளவுக்கு நூல்கள் வேண்டும். இதிலே எல்லாம் இப்போது தொடர்ந்து கவனம் செலுத்திக் கொண்டு வருகிறோம். இன்னும் போதிய பக்குவம் ஏற்படவில்லை என்பதை உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும். மாணவர்கள் தமிழிலே படித்தால் அவர்களுக்கு உத்தியோகங்கள் கொடுங்கள் என்று சொன்னால் படித்தவர்களுக்கெல்லாம் உத்தியோகம் கொடுக்க முடியுமா? தமிழிலே எம். ஏ. படிப்பு வைத்திருக்கிறார்கள். என்ன உத்தியோகம் கொடுக்கப் போகிறார்கள் என்று கேட்டுக் கொண்டா அதைப் படிக்கிறார்கள்? உத்தியோக வாய்ப்புக்கள் எந்த அளவுக்கு இருக்கின்றனவோ அதைப் பயன் படுத்திக்கொள்ளலாம். அதைக் “காரண்டி” செய் என்றால் எப்படிச் செய்வது? எந்தெந்த வகையிலே அவர்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியுமோ அந்த வகையில் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். சரித்திரத்தைத் தமிழிலே எடுத்துப் படித்தால் நாட்டிலுள்ள இரண்டாயிரம் பள்ளிகளில் தேவைப்படும் சரித்திர ஆசிரியர்களை நியமிக்கும்போது தமிழிலே படித்தவர்களுக்கு முதற் சலுகை கொடுக்கிறோம். இதைப் பற்றி நான் முன்பே கூடத் தெரிவித்திருக்கிறேன்.

திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : அந்த சரித்திரப் பாடத்தை மட்டுமாவது எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் தமிழிலேதான் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று ஏன் உத்தரவு போடக்கூடாது?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : எங்கெங்கு வேண்டுமோ அங்கே தமிழிலே சொல்லிக் கொடுக்கிறோம் என்று கூறினால் அங்கே தமிழிலே வைக்கத் தயாராக இருக்கிறோம். தமிழிலே படித்தவர்களுக்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது என்பதற்காக எடுத்துக் கூறுகிறேன். அதோடு இப்போது கல்லூரி புழுமுடி வகுப்புக்கு மாணவர்கள்

11th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் படித்து முடித்தவுடன் வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு ஆங்கிலத்தில் எடுத்துச் சொல்வதோடு கூட தமிழிலும் சொல்லுங்கள் என்று எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன். அதை நமது வைஸ் சான்சலர் அவர்களும் ஏற்றுக் கொண்டார்கள். அதனை அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டு எல்லாக் கல்லூரிகளுக்கும் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, இந்த வகையிலும் கவனம் செலுத்தப் பட்டுவருகிறது.

மும்மொழிக் கொள்கையைப் பற்றி வெட்டுப் பிரேரணையைக் கொடுத்த உறுப்பினர் அவர்கள் கூறினார்கள். அது இந்த மன்றம் முன்பே ஏற்றுக் கொண்ட விஷயம். இங்கேதான் மூன்று மொழி, வடக்கே இரண்டு மொழிதான் என்று சொல்வது தவறு. முதலமைச்சர்கள் மகாநாட்டில் இப்போது கூட வற்புறுத்தப்பட்டது. எல்லா மாநிலங்களிலும் மும்மொழிக் கொள்கை அனுசரிக்கப்பட வேண்டும். அங்கே இருக்கின்றவர்களும் மூன்று மொழிகளைப் படிக்கவேண்டுமென்று முதலமைச்சர்கள் மகாநாட்டில் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இந்தியைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்கள் இந்தி, ஆங்கிலம் அதோடு கூட வேறு ஒரு மொழியை—வேறு மொழி என்று சொல்லும்போது மாடர்ன் லாங்வேஜ் என்று போட்டார்கள் படிக்கவேண்டும். சமஸ்கிருதத்தைப் படித்தால் போதாது. அதை “எலக்டிவ்ஸ்” ஆகக் கொண்டு வருகிறோம். முதலமைச்சர்கள் மகாநாட்டில் போடப்பட்ட தீர்மானம் “preferably a South Indian language” என்பதாகும். மராத்தி மொழி இருக்கிறது. வங்காளம் இருக்கிறது. இருப்பினும் ஏகோபித்துப் போடப்பட்ட தீர்மானம் “preferably a South Indian language” என்பதாகும். மூன்று மொழிகளை அவர்களும் கற்கவேண்டும். அப்படி மூன்று மொழிகளைக் கற்க வேண்டுமென்று சொல்லும்போது ஏன் தெலுங்கு கற்க ஏற்பாடு பண்ணவில்லை, கன்னடம் கற்க ஏற்பாடு பண்ணவில்லை என்று புலவர் அவர்கள் கேட்டார்கள். வேண்டுமென்றால் அதற்கும் ஏற்பாடு செய்யலாம். ஆனால் ஒன்றை நாம் எல்லாம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். நமக்கு “இந்தி” என்றாலே ஒரு அலர்ஜி இருக்கக் கூடாது. நமக்கே இந்த அலர்ஜி இருக்கின்ற காரணத்தால் தான் நம்முடைய பிள்ளைகள் “இந்தி அரக்கி” என்று சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். இது யாருக்கு நல்லது? எதிர்காலத்திற்கு நல்லதா? அரசியல் அமைப்பைத் திருத்த வேண்டுமென்று நாங்கள் கூறவில்லை. பிரதம மந்திரியினுடைய உறுதிமொழி சட்ட பூர்வமாக்கப்பட வேண்டுமென்று கூறுகிறோம். அபிஷியல் லாங்வேஜ் சட்டம் திருத்தப்பட வேண்டுமென்று கூறுகிறோம். கான்ஸ்டிடியூஷனில் இந்தி என்று இருக்கிறது. நாம் வேண்டாமென்று கூறுகிற வரையில் ஆங்கிலம் இருக்கவேண்டுமென்று கூறுகிறோம். அது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. 1,54,000 உயர்நிலைப் பள்ளி மாணவர்கள் இன்று இந்தி படிக்கிறார்கள் என்றால் அவர்களைப் படிக்கவேண்டாமென்று நாம் இங்கிருந்து சொல்வது அவர்களுக்கு நல்லதா? அதிலே கட்டாயம் ஒன்றும் இல்லை. இப்போது இருக்கிற நடைமுறைதான் தொடர்ந்து நடக்கும். இந்தி கட்டாயம் என்றால் ஒரு அலர்ஜி வருகிறது. அவர்கள் இதைப் பற்றி எதிர்காலத்திலே உணர்வுவார்கள். இன்று மூன்று மொழிகளைக் கற்றுக் கொள்வதிலே சிரமம் ஒன்றுமில்லை. நமது மாணவர்கள் பல மொழிகளைக் கற்றுக் கொள்ளும் ஆற்றல் கொண்டவர்கள். பன்மொழிப் புலவர் என்று பெருமையாகப் பேசுகிறோம். “பன்மொழிப் புலவர்” என்பது எவ்வளவு அழகான வார்த்தை, தமிழை வெறுமனே கற்றால் மட்டும் போதாது, நன்றாகக் கற்கவேண்டுமென்று நான் வற்புறுத்துவேன். தமிழ் எம். ஏ. கோர்ஸ் இருக்கிறது. அதைப் படிப்பவர்களுக்கு வேண்டிய லசதிகளை எல்லாம் செய்கிறோம். தமிழைச் சொல்லிக் கொடுப்பதற்கென்று தனிக் கல்லூரி அமைக்க முன் வந்தால் அதற்குக் கூட வேண்டிய ஆதரவு அளிக்க முன் வருகிறோம் என்று கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

[11th March 1965]

MR. DEPUTY SPEAKER: May I know how long will the Hon. Chief Minister take to finish his speech?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I may take about fifteen minutes more, Sir.

MR. DEPUTY SPEAKER: I think the House has no objection to sit till 1-45 p.m.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : மாணவர்கள் விரும்பத்தகாத நடவடிக்கைகளில் எல்லாம் ஈடுபடக்கூடாது என்றுதான் கேட்டுக் கொண்டேன். இது நாமெல்லாம் நன்றாகச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டிய விஷயம். பெற்றோர்கள் கவனிக்க வேண்டிய விஷயம். ஆசிரியர்கள் கவனிக்க வேண்டிய விஷயம். அவர்கள் உணர்ச்சி வசப்பட்டிருக்கலாம். அச்சம் ஏற்பட்டிருக்கலாம். அதையெல்லாம் போக்க வேண்டியது தான். அதற்காக எது வேண்டுமானாலும் செய்யலாம் என்ற முறையில் போகிற காரையெல்லாம் நிறுத்துவது, அதிலே எதையாவது எழுதுவது, கல்லால் அடிப்பது போன்ற செயல்கள் எல்லாம் மாணவர்கள் செய்யக் கூடிய செயல்கள் அல்ல. இந்த எண்ணம் கொஞ்சம் கூட மாணவர்களுக்கு இருக்கக்கூடாது. அதைக் கனம் உறுப்பினர்களும் நன்றாகச் சிந்திக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

1-30
p.m. **திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம் :** நம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் இப்போதும் நேற்றும் இன்றும் நடைபெற்றிருக்கிற செயல்கள் பற்றிச் சொல்லும்போது உண்மையில் வேதனைப்பட வேண்டியிருக்கிறது. அவர்கள் இந்தச் வேண்டுகோளை இந்தச் சபையின் சார்பில் விடுத்த பிறகாவது நிச்சயமாக மாணவர்கள் திரும்புவார்கள் என்று நம்புகிறோம். இன்றும் பல கிராமங்களிலிருந்து பல மாணவர்கள் வர முடியாத சூழ்நிலை இருக்கிறது. அவர்கள் பெற்றோர்கள் கூட பட்டணத்திற்கு அனுப்ப பயந்து கொண்டு நல்ல சூழ்நிலை ஏற்பட்ட பிறகு போகலாம் என்று வற்புறுத்துகிறார்கள். ஆகவே கிராமங்களுக்கும் மற்ற இடங்களுக்கும் பத்திரிகைகள் கூட போய்ச் சேர முடியாதிருப்பதால் ரேடியோ மூலம் மாணவர்களுக்கு ஒரு வேண்டுகோள் விடுக்க அமைச்சர் அவர்களும் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களும் முன்வருவார்களா என்று அறியவிரும்புகிறேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் கூறுவதில் எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி. இன்று நடைபெறுகிற விவாதத்தில் பேசுவதெல்லாம் இன்றே ரேடியோ மூலம் ஒலி பரப்பப்படும். நான் பேசுவது கட்டாயம் ஒலி பரப்பப்படும். அகில இந்திய ரேடியோ கட்டாயம் ஒலி பரப்புவார்கள். அப்படி ஒலி பரப்ப வேண்டுமென்று இப்போதே கூறுகிறேன். மாணவர்கள் எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டு கல்லூரிகளுக்கு பள்ளிக் கூடங்களுக்கு வந்து நன்றாகப் படிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மாணவர்களுக்கு ஒழுக்கம் மிக முக்கியமானது. ரிலிஜியஸ் எஜுகேஷன் வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். சமயத்தை விட்டு விடலாம். மாணவர்களுக்கு மாரல்ஸ் ஆவது வேண்டாமா? அது இல்லாதது ஒரு குறைதான். திரு. ஸ்ரீ பிரகாசா அவர்கள் முன்பு ஒரு கமிட்டியின் தலைவராக இருந்தபோது இக்கருத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். மாணவர்களுக்கு ஒழுக்கம் முக்கியமானது. எதை வேண்டுமானாலும் செய்யலாம் என்று நினைக்கக் கூடாது. இந்த வயதில் இப்படி நினைத்தால் பின்னால் நல்ல பிள்ளைகளாக வளர முடியாது. அதற்கெல்லாம் நாம் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டு அவர்களைத் திருத்தி அவர்கள் மனதில் நல்ல ஒழுக்க உணர்ச்சியைப் பதிய வைப்பதில் நாம் எல்லோரும் ஈடுபட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். பள்ளிக்கூட தரத்தைப் பற்றி சொன்னார்கள்.

11th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

தரம் முக்கியமானது. தரம் வேண்டுமென்று அளவைக் குறைத்து விட முடியாது. க்வாலிட்டியும் வேண்டும், க்வான்டிட்டியும் வேண்டும். பிள்ளைகள் கேட்கிறார்கள் என்றால் பிறையப் பள்ளிகள் வைக்கிறோம். சமீபத்தில் கூட பத்து நாட்களுக்கு முன்பு கூட டெல்லியில் ஒரு உப கமிட்டியில் இவற்றையெல்லாம் விவாதித்தோம். பள்ளிங்கம் கமிஷன். கல்வி அமைச்சர் எல்லோரும் கூடி விவாதித்தோம். ஆரம்பக் கல்வியை சீர்ப்படுத்தவேண்டும் என்பதும், அங்கு கூட விஞ்ஞான அறிவு ஏற்பட வேண்டும் என்பதும் என் எண்ணம். ஆரம்பக் கல்விக்குத் தகுதியான கட்டடம் வேண்டும். அதோடு கூட கிச்சன் கார்டன் இருக்க வேண்டும். அவர்களே கறி காய் பயிரிட வேண்டும். அவர்கள் பயிரிட்டு அவர்கள் உழைப்பில் பயிரிட்டதை மதிய உணவிற்குப் போட வேண்டும். இதற்கெல்லாம் கிராம மக்கள் ஒத்துழைக்க வேண்டும். ஆரம்பப் பள்ளிகளில் கூட நூலகம் வேண்டும் என்பது என் அவா. ஆரம்பப் பள்ளிகளில் நூலகம் வைக்க இப்போது ஏற்பாடு செய்து வருகிறோம். உயர் நிலைப் பள்ளிகளில் நூலகங்கள் இருக்கின்றன. கல்லூரிகளில் இருக்கின்றன. சின்னக் குழந்தைகளுக்கும் கூட அவர்கள் பாடப் புத்தகங்களைத் தவிர வேறு புத்தகங்கள் படிக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வம் இருக்கிறது. அதை வளர்க்க வேண்டும், அவர்களுக்கு, நல்ல அறிவு ஊட்டக் கூடிய, நல்ல ஒழுக்கத்தை ஊட்டக் கூடிய புத்தகங்களை வைக்க வேண்டும். சுதந்திரப் போராட்ட வரலாற்றைக் குழந்தைகள் மனதில் பதிய வைக்க வேண்டும். நான் அமெரிக்கா சென்றபோது பார்த்தேன். மதிய உணவு பற்றிய அருமை இங்கே சிலருக்குத் தெரியவில்லை. மதிய உணவுத் திட்டத்தை அமெரிக்காவில் பார்த்தேன், அங்கு ஆரம்பப் பள்ளிகளில் நூலகங்கள் இருக்கின்றன. இரண்டு புத்தகங்களை அவர்கள் வீட்டுக்குக் கொண்டு போகலாம். அங்குள்ள சூப்பரன்டென்ட் சொன்னார்கள். கொடுக்கப்படுவது ஒன்று பிக்ஷன், மற்றொன்று நான்-பிக்ஷன். எல்லாமே கதைப் புத்தகங்களாக இருக்கக்கூடாது என்று சொன்னார்கள். உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் விஞ்ஞான அறிவு போடாது. அதைத்தான் சற்று முன் பேசிய அங்கத்தினர்கள் கூறினார்கள் அதிலும் கவனம் செலுத்த வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். கற்றது கை மண்ணளவு, கல்லாதது உலகளவு என்பார்கள். அடிக்கடி அமைச்சர் கல்வித் திட்டத்தை மாற்றுகிறார்கள் என்று கூறினார்கள். ஒன்றை ஏற்படுத்தி விட்டோம். தவறுதலாக மாற்றக் கூடாது. நிரந்தர நிலை ஏற்படத்தான் வேண்டும். இங்கிலாந்து அமெரிக்கா, ரஷ்யா போன்றவற்றை முக்கியமாக சொல்லுகிறேன். கல்வித் தரத்தை எவ்வாறு உயர்த்துவது, கல்வி முறையை எவ்வாறு மாற்றியமைப்பது என்று தொடர்ந்து அங்கெல்லாம் ஆராய்ச்சி நடைபெற்று வருகிறது. நம் நாட்டில் இன்ஸ்டிடியூட் ஆப் எஜுக்கேஷன் என்று வைத்திருக்கிறோம். அவர்களும் ஆராய்ச்சி செய்து வருகிறார்கள். மாற்றக் கூடாது என்பதில்லை. நிரந்தர மாற்ற நிலை இருக்கக்கூடாது. அதை ஏற்றுக் கொண்டு அந்த வகையில்தான் கவனம் செலுத்திக் கொண்டு வருகிறோம். உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் விஞ்ஞானத்தை சீரான வகையில் கற்றுக் கொடுப்பது ஒன்று. இஷ்டப் பாடம் பற்றி அனந்தநாயகி அம்மையார் அவர்கள் சொன்னார்கள். இரண்டு பாடங்கள் இஷ்டப் பாடமாக இருந்தால் கஷ்டமாயிருக்கும் என்றார்கள். எல்லாம் பரிசீலிக்கப்படுகிறது. இரண்டு பாடம் இருப்பதுதான் நலம். இதைக் கவனிக்கும் நிபுணர்கள் இதில் கவனம் செலுத்தி வருகிறார்கள். உயர்நிலைப் பள்ளியின் தரத்தை உயர்த்துவதோடு, நிரந்தரமான நிலை ஏற்படுவதோடு, பள்ளிகள் நல்ல முறையில் இயங்க வேண்டுமென்றால் ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு வீடுகள் வேண்டும். வீட்டுத் தொல்லை அவர்களுக்கு இருக்கக் கூடாது. முக்கியமாக பெண் ஆசிரியைகளுக்கு வீடுகள் வேண்டும். எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. பாஸ் செய்யாதவர்கள் முதல் இரண்டு வகுப்புகளுக்கு இருக்கக்கூடாதா என்று கேட்டார்கள். எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. பாஸ் செய்யாவிட்டால் எப்படி ஆசிரியர்களாக இருக்க முடியும்? வல்லினம், இடையினம் கூடத்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

[11th March 1965]

தெரியாத ஆசிரியர்கள் சிலர் இருக்கிறார்கள். தரத்தை உயர்த்த வேண்டுமென்றால் கீழ் வகுப்பைக் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டும். ஆகவே செகன்டரி டிரெயினிங் ஆக மாற்ற வேண்டுமென்று நினைக்கிறோம். ஆசிரியர்களுக்கு வீடு கட்டுவது முக்கியமானது. பள்ளிக்கூடக் கட்டடங்கள் கட்டுவதும் முக்கியமானது. ஓரளவு கவனம் செலுத்தி வருகிறோம். ஆரம்பப் பள்ளிக் கட்டடங்களைப் பொறுத்து பஞ்சாயத்து யூனியன் பொறுப்பு ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. கட்டடங்கள் நல்ல முறையில் இருக்க கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது. உயர்நிலைப் பள்ளிக் கட்டடம் தொடங்க ரூ. 12,500 கொடுக்கிறோம். மீதி மக்கள் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறோம். உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கு, பஞ்சாயத்து யூனியன் பொறுப்பு இல்லாவிட்டாலும், யூனியனின் நிதி நிலைமை இடம் கொடுத்தால் 10,000 ரூபாய் வரை நன்கொடை அளிக்க இப்போது அனுமதி அளிக்கப்பட்டுத்தான் வருகிறது. ஆசிரியர்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுப்பது முக்கியமானது. அதுவும் பெண் ஆசிரியைகளுக்கு முக்கியமாக வேண்டும். இப்போது பள்ளிக் கிழகு இரண்டு வீடுகள் கட்டுகிறோம். அது போதவே போதாது. டெல்லியில் பத்து நாட்களுக்கு முன் இதுபற்றி விவாதிக்கப்பட்ட போது அவர்களும் இதில் மிகுந்த அக்கறை தெரிவித்தார்கள். வருகிற நான்காவது திட்டத்தில் என்ன என்ன வகையில் இதற்கு ஏற்பாடு செய்வது என்பதில் அவர்கள் தனிக் கவனம் செலுத்திக் கொண்டுதான் வருகிறார்கள். பள்ளிக்கூட மேற்பார்வை பற்றி எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் சொன்னார்கள். தனித்தனியாகப் பிரித்து தனித்தனி இயக்குனர் வேண்டுமென்று கூறினார்கள். எல்லாம் இன்டக்ரேட் செய்யப்பட்டது. எல்லாம் இணைக்கப்பட்டது. ஆரம்பக் கல்வி வேறு, உயர்நிலைக் கல்வி வேறு, கல்லூரிக் கல்வி வேறு என்பதல்ல. முன்பு ஆரம்பக் கல்வி பெற்று நேராக வந்தால் உயர்நிலைப் பள்ளியில் சேர்க்க மாட்டார்கள். பரிட்சை வைத்துத்தான் சேர்ப்பார்கள். இப்போது கீழ் மட்டத்திலிருந்து எம். ஏ. வரை இன்டக்ரேட்டாக இருக்க வேண்டுமென்ற வகையில் கல்வித்துறை கண்காணிப்பு இயந்திரம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்ஸ்பெக்டர்கள் போதாது என்றார்கள். அதைப்பற்றியெல்லாம் கவனம் செலுத்தி எந்தெந்த வகையில் நம் இயந்திரத்தை மாற்றியமைக்க முடியுமோ அதில் தொடர்ந்து அரசாங்கம் கவனம் செலுத்திக் கொண்டு வருகிறது. புதிதாக ஒரு திட்டம், மாலிக் கல்லூரிகள் தொடங்குவது பற்றிய திட்டம். படிப்பு பூர்த்தி செய்யாத ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் என்று இப்போது மூன்று கல்லூரிகள் அமைக்கப்பட இருக்கின்றன. இதில் போஸ்ட் கராஜுவேட் கோர்ஸஸும் சேர்க்கவேண்டுமென்று அனந்தநாயகி அம்மையார் அவர்கள் சொன்னார்கள். மாலிக்கல்லூரி இப்போது அமைக்கப்படுகிறது. அது எப்படி இயங்குகிறது என்று பார்த்த பிறகுதான் மேற் கொண்டு கவனம் செலுத்த முடியும். மற்றப்படி வேறு சில கருத்துக்களை எல்லாம் கூறினார்கள். கல்வி விஷயத்தில் தொடர்ந்து அக்கறை, கவனம் செலுத்தக் கூடியவர்கள், அனுபவப்பெட்டவர்கள் பல கருத்துக்களை எல்லாம் சொன்னார்கள். நான் குறிப்பிட்ட விஷயங்கள் ஏதாவது இருந்தால் அவை எல்லாம் பற்றி இலாக்காலினரும் அரசாங்கமும் கவனம் செலுத்தும் என்று கூறி இவ்வளவு சுமுகமான முறையில், நான் சாதாரணமாக கேட்பதில்லை, இவ்வளவு சுமுகமான முறையில் இந்த விவாதம் நடைபெற்றதால் இந்த வெட்டுப்பிரேரணையை வாபஸ் வாங்கிக் கொண்டு, இது கல்வித் துறை, பிள்ளைகளைப் பற்றியது, ஆகவே இந்த வெட்டுப்பிரேரணையை வாபஸ் வாங்கிக் கொண்டு எல்லோரும் எகமனதாக இந்த மான்யத்தை நிறைவேற்றினால் நலம் என்று கூறிக் கொண்டு என் வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

MR. DEPUTY SPEAKER: The question is—

“That the allotment of Rs. 37,23,12,500 under Demand No. XIII—Education be reduced by Rs. 100”.

11th March 1965]

The cut motion was put and lost.

MR. DEPUTY SPEAKER : The question is—

“ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 37,23,12,500 under Demand No. XIII—Education ”.

The Demand was put and carried and the Grant was made.

MR. DEPUTY SPEAKER : The House will now adjourn and meet again at 8-30 a.m. to-morrow.

The House then adjourned.

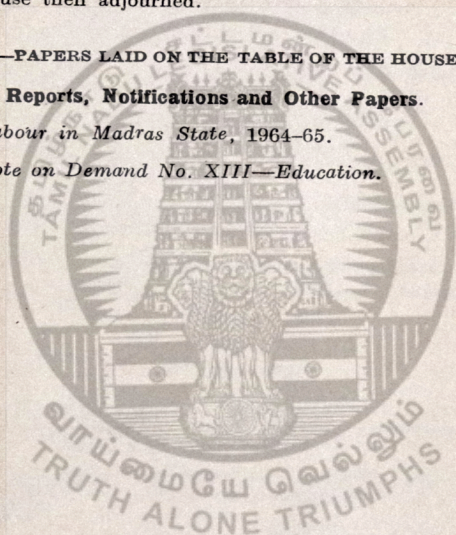
1-42
p.m.

III.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

Reports, Notifications and Other Papers.

* 45. *Labour in Madras State, 1964-65.*

† 46. *Note on Demand No. XIII—Education.*

* Circulated to Members on 9th March 1965.

† Circulated to Members on 10th March 1965.